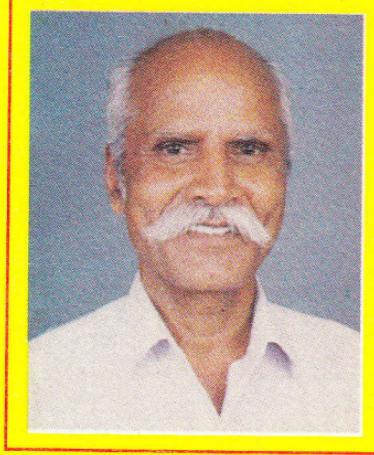

தமிழ்லக்கிய அற்முகம்

க.பொ. இளம்வழுதி

வினாக்கள் போன்று
விடுமிகுஷம்

கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதியின்
படைப்பு வரிசை

கவிதை

- ◆ சிவப்பு நிலா : தமிழக அரசின் பரிசு.
- ◆ குறுநூறு
- ◆ சிவப்புச் சிந்தனைகள் : தமிழக அரசின் பரிசு.
- ◆ வண்ணத் தமிழ்
- ◆ வேர்கள் : புதுவை அரசின் பரிசு.
- ◆ நிறங்கள்
- ◆ சில்லுகள்
- ◆ வாக்குமூலம்
- ◆ வெடித்து முனைத்த விதைகள்: சேலம் கே.ஆர்.ஐ. நாகப்பன் - இராசம்மாள் அறக்கட்டளைப் பரிசு.
- ◆ தளிர்
- ◆ வெண்டுக்கள்

கட்டுரை

- ◆ ஆரங்கள்
- ◆ தமிழைத் தேடி

வரலாறு

- ◆ வெற்றியின் அறிமுகம்
- ◆ இலக்கை நோக்கி
- ◆ வைகறைப்புள் வாணிதாசன்
- ◆ கார்கில் கதை

தமிழ்க்கிரா அறிமுகம்

க.பொ.இளம்வழுதி

முத்து பதிப்பகம்

எண்.27, வில்லியம்ஸ் மனைப் பிரிவு,
கன்னியாகுளம் சாலை - விழுப்புரம் - 605 602.

☏ 04146-224424, 223375.

நூலின் பெயர்	:	தமிழிலக்கிய அறிமுகம்
நூலாசிரியர்	:	கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி, கடலூர்- 607001.
வெளியிடுவோர்	:	முத்து பதிப்பகம், 27, வில்லியம் மணப்பு பிரிவு, கே.கே.சாலை, விழுப்புரம் - 605 602.
நூல் உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	:	முதல் பதிப்பு - திசம்பர் 2002
நூல் அளவு	:	1x8 கிரவுன்
பக்கங்கள்	:	V + 203 = 208
மொழி	:	தமிழ்
எழுத்து	:	12 புள்ளி
தாள்	:	வெள்ளைத் தாள்
நூல் கட்டு	:	சாதா அட்டை
விலை	:	உருவா : 52.00
ஒளி அச்சுக் கோர்ப்பு :		திரையன் கணினியகம், 6, ஏ.எல்.சி. வணிக வளாகம், கடலூர் - 607 001.
அச்சிட்டோர்	:	SAKTHI PROCESS, Ch - 81. : 25950331.

பதிப்புரை

எங்கள் பதிப்பாக வெளிவீந்த கவிச்சித்தரின் படைப்புக்களில் பாதிக்கும் மேற்பட்ட கவிதை நூல்கள் அரசுகளின் பரிசும், பாராட்டும் பெற்றுள்ளன.

எதையாவது எழுதி எண்ணிக்கையை உயர்த்துபவர் அல்லர் நூலாசிரியர். குழுகாய முன்னேற்றங் கருதியே நூல்களைப் படைப்பவர். தமிழ், தமிழர் ஏற்றங்காணப் புதுப்பாதை காண்பவர். இவர் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் சிறப்பானவை. சிந்திக்க வைப்பவை.

தொன்மைத் தமிழிலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்தும் முயற்சியாகப் படைக்கப்பட்டுள்ள இந்நாலைத் தமிழர்கள் வரவேற்பார்கள் என நம்புகின்றோம்.

நாலை வெளியிட வாய்ப்பளித்த கவிச்சித்தர் அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

விழுப்புரம்
திசம்பர்-2002.

மு. இலட்சுமணன்,
முத்து பதிப்பகம்.

என்னுரை

தொன்மைத் தமிழிலக்கியங்கள் மாந்த வாழ்வை நெறிப்படுத்தி நீட்டிக்க வல்லவை. அறிவைக் கூர்மைப் படுத்தவும், அகத்தைத் தூய்மைப் படுத்தவும் இலக்கியங்களே துணையாகின்றன. கற்பனையால், கவிநயத்தால் இன்பூட்டி இரும்புதெய்த வைக்கின்றன. ஆய்ந்தும், ஆழ்ந்தும் கற்பார்க்கு இலக்கியங்கள் இன்பச் சுரங்கங்களாகின்றன.

தமிழின் மூப்பும், அதன் இலக்கியங்களுக்குள் இலக்கணக் காப்பும் உலகில் வேறெந்த மொழிக்கும் கிடைக்காத பெருமைகளாம். நம்மால் பெயர்களைக் கூட நினைவில் வைத்துக் கொள்ள இயலாத அளவுபடைப்புப் பரப்பைக் கொண்டிருப்பது நந்தாய் மொழியாம் தமிழ்.

நாம் தமிழரெனப் பெருமைப் பாராட்டிக் கொள்வதற்கு ஓரளவேனும் தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டும். இற்றை இலக்கியங்களை அறிந்தார்க்கும் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றித் தெரியாத நிலை உள்ளது. இலக்கியங்களைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாதவர்களை ஒதுக்கி விட்டு, ஆர்வப்படுவார்களுக்கு உதவ வேண்டுமென்னும் உந்துதலால் படைக்கப்பட்டதே இந்த நூல்.

தேர்வுகளுக்கென்று படிப்பவர்களுக்காகப் பல நூல்கள் இலக்கியங்களைப் பற்றி எழுதி வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் தேர்வுக்காக மட்டுமன்றி, தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வம் கொண்டவர்களுக்காகவும் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆழ்ந்து கற்பாரால் அறிய முடியும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டுப் படைப்பிலக்கியங்களைப் பற்றிப் பலரும் அறிந்துள்ளதாலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களையும் ஓரளவு தெரிந்து வைத்திருப்பதாலும், அவை என்னிக்கை மிக்கவையானதாலும் இவ்விரு நூற்றாண்டு இலக்கியங்களும் தனி நூலாக உருவாக வேண்டியவை என்பதாலும் இருநூற்றாண்டிலடங்கிய அறிமுகம் இந்நூலில் இடம் பெறவில்லை.

இலக்கிய அறிமுகமென்பதால், படைப்புகளை வகைப்படுத்தி எழுதப் பட்டுள்ளது. கால வரிசை மாறுபடலாம். வரலாற்றுக்குரிய முழுமையை இதில் தேட முயல வேண்டாம். இடைக்கால இலக்கியங்களை வகைக்கு ஒன்றாக மட்டில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். தமிழிலக்கியக் கடலை இரு கைகளால் அள்ளிக் காட்டிவிட முடியாது. ஓரே நூலில் அத்தனை இலக்கியங்களையும் அறிமுகம் செய்துவிடவும் முடியாது.

படித்துப் பயன் நுகர்ந்தோர் என்னங்களை எழுதினால் மேலும் எழுத ஊக்கம் பெறுவேன்.

இந்நாலைப் படைக்கத் தூண்டியவர், பல இளைஞர்கள் அரசுப் பணிபெறப் பயிற்றுவித்து, நற்பணியாற்றிவரும் ஆர்வம் மிக்க இளைஞர், ஆசான் அரங்க. இரகு, கழு, அவர்கள்.

என் படைப்புகளைப் புடைத்துப் பதர் நீக்கி மணிகளைத் தீட்டிக் கொடுக்கும் பயன்மிக்க ஒத்துழைப்பை நல்கி வருபவர் தனித்தமிழ் பற்றாளரான புலவர், பொறிஞர் சி.செந்தமிழ்ச்சேய் அவர்கள்.

என் பெயரிலமைந்த அறக்கட்டளைத் தலைவர் திரு மு. தனராஜ், அரசு அலுவலர் ஒன்றியத்தின் மாவட்டத் தலைவர் திரு கௌ. அகில்பாட்சா, வட்டத் தலைவர் திரு ந. கார்மேகவண்ணன், என் படைப்பான ‘வெண்புக்கள்’ நாலைப் பெருந்தொகைக் கொடுத்துப் பெற்று ஊக்கப்படுத்திய சி. இராமச்சந்திரன் (நேர்முக உதவியாளர்-மண்டல போக்குவரத்து அலுவலகம்-கடலூர்), இந்நாலை வெளியிட முன் வந்த முத்து பதிப்பக உரிமையாளர் திரு மு. இலட்சமணன், திரையன் கணினியக உரிமையாளர்கள், என் இலக்கியப் படைப்புகளுக்குத் துணை நிற்கும் அறக்கட்டளை உறுப்பினர்கள், நண்பர்கள் அனைவரும் என் நன்றிக்குரியவர்கள்.

8/38, முத்து சாலை,
கடலூர் - 607 001.

க.பொ. இளம்வழுதி

உள்ளதைச் சொல்வோம்

வையத்தின் தோற்றும் அறிவியல் ஆய்வின்படி கதிர் வெடித்துத் தீக்குழம்பாகத் தெறித்து விழுந்து குளிர்ந்ததால் ஏற்பட்டதாம். அறிவியல் எண்ணங்களை வளர விடாமல், விண்ணுலகம் - பேரின்பம் என்னும் ஆசை காட்டித் தமிழினத்தின் முன்னேற்றும் முடக்கப் பட்டது. தமிழர்களின் மரபு மாண்புகள் மறைக்கப்பட்டன-திரிக்கப்பட்டன.

உணர்ச்சி உந்தி எழும்போது, அறிவு அமைதியாகிவிடுவது உயிரியற்கை. மாந்தர் ஒருவரைப் புகழும்போது அன்னார் குறைகள் தெரிவதில்லை. இகழும்போது நிறைகள் நினைவுக்கு வருவதில்லை.

தமிழர் உணர்ச்சி மிக்கவர்கள். இதுதான் அவர்களை உலகரங்கில் உயர் விடாமற் செய்த முதற் காரணி. காலங்காலமாக வெற்றுப் புகழ்ச்சியில் மயங்கிச் சிந்திக்கத் தவறி விட்ட இனம் தமிழினம், எதையும் எளிதில் நம்பி ஏற்றுக் கொள்வதும், ஏற்றுக் கொண்டதை ஏற்றி நிற்பதும் தமிழர்தம் பண்பு. இந்தப் பண்பு தமிழர்களை ஏற்றிவிடவில்லை. மாறாகப் போற்றிக் கூட்டமாக்கி, அடிமை மனப்பாங்கில் ஆழ்த்திவிட்டது.

அறிவியல் வளராத காலத்தில், ஒரு புலவன் தன் மொழிப் பற்றின் ஆர்வத் தூண்டுதலால் கூறிய ஒரு பாவடியை, உலகத்தின் தோற்றும், வளர்ச்சி என்பனவற்றைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்ட பின்னரும், உணர்ச்சிக்கும் புகழ்ச்சிக்கும் அடிமையாகி நாளிதுவரை நாம் தமிழரின் தொன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

புறப்பொருள் இலக்கண நூலாசிரியர் ஐயனாரிதனார், கலீலியோ உலகம் உருண்டை என்று மெய்ப்பித்த செய்தி தமிழர்க்குக் கிடைப்பதற்கு முன் வாழ்ந்தவர். பூமி, உருண்டை வடிவமானது, கூழன்று கொண்டிருப்பது என்று கூறியதைக் குற்றமாக்கிக் கலீலியோவுக்கு 1633-இல் ஆயுட்காலச் சிறைத்

தண்டனை வழங்கப்பட்டது. புறப்பொருள் வெண்பா மாலைப் பதிப்புரையில் உ.வெ.சா. அவர்களின் குறிப்புப்படி இந்துல் கி.பி.803-இல் படைக்கப் பட்டதாக அறிய முடிகிறது. அந்துலில்,

“பொய்யகல நானும் புகழ்விளைத்த லென்வியப்பாம் வையகம் போர்த்த வயங்கொலிநீர் - கையகலக் கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வர்ணோடு முற்றோன்றி முத்த குடி.” என்று பாடினார் புலவர்.

(குடிநிலை-35) (பு.பொ.வெ.மாலை, உ.வெ.சா. பதிப்பு 1953-பக்க18)
இஃது உயர்வு நவிற்சியே என்பதை எவரும் மறுக்க இயலாது.

உயிர் படிநிலை வளர்ச்சி என்பது கல், மண், புல், மரம், பூச்சி, பறவை, விலங்கு, மாந்தன் என்றிருக்க, மண் தோன்றும் முன் மாந்தன் தோன்றியிருக்க வாய்ப்பேது? மாந்தன் கனிமக் கருவி கண்ட காலம் மிகவும் பிற்பட்டது ஒன்றன்றோ? மண் தோன்றும் முன் இரும்பைக் கண்டதார்? அதைக் கொண்டு, வாள் படைத்த காலம் மண் தோற்றத்திற்கும் முற்பட்டதா? பிற்பட்டதா? இவற்றையெல்லாம் ஆய்ந்தால் இலக்கிய இன்பத்தில் தோய முடியாதென்பதும் உண்மையே. இலக்கிய நலனாகக் கொள்ள வேண்டியவற்றையெல்லாம் வரலாற்று ஆவணமாக்கிக் கொள்ள ஆர்வப்படுவது உணர்ச்சி, புகழ்ச்சியின் உந்துதாலன்றி வேறில்லை.

தமிழர் தொல்பழங்குடியினர்தாம் என்பதற்கும், தமிழ் முத்த மொழி, முதன் மொழி என்பதற்கும் அறிஞர் பெருமக்கள் ஆய்ந்து காட்டிய ஆதாரங்கள் ஏராளம்! ஆய்வு நோக்கில் நம்பார்வை திரும்ப வேண்டும்.

அறிவு வேறு; நம்பிக்கை வேறு. ஒரு துறையில் அறிஞராக இருப்பவர், வேறொன்றில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பார்: பலகண்டு பிடிப்பாளர்கள், இறைப் பற்றாளர்களாக இருந்ததற்கும் இந்த ‘நம்பிக்கை’ மனப்பாங்கே அடிப்படை. அப்படித் தமிழர்களும் வெற்று நம்பிக்கை அடிப்படையில் தமிழின் புகழ் பாடாமல் மொழியை ஆய்ந்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்வதே காலத்திற்கேற்ற கருத்தோட்டமாகவும், வளர்ச்சிப் போக்குக்கு ஊற்றமாகவும் அமையும்.

வானவெளி வரையற்றதென்றும், பரிதியும் பிற கோள்களும் பிற மண்டலங்கள் என்றும், பிற கோள்களில் நம்மைப் போன்றவர்களோ நம்மைவிட முன்னேறியவர்களோ கூட வாழலாம் என்றும் கூறிய ஜியோர்டானோ புருனோவைக் குற்றவாளியாக்கிப் பிப்ரவரி 1600-இல் மக்கள் கூடும் சந்தையில் தீயிட்டுக் கொள்ளுத்திக் கொண்றார்கள். கொள்ளுத்தியவர்கள் மதவாதிகள்; கடவுள் பற்றாளர்கள். மதப் பற்றும், இறை நம்பிக்கையும் உண்மையைத் தண்டித்து விட்டன. அப்படி, உண்மைக்கு மாறாக உணர்ச்சிக்கு நாம் இடங்கொடுத்து மொழியில் மூட நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது. உண்மை நம் நம்பிக்கைக்கு உடன்பாடாக இல்லை என்பதற்காக எடுத்துரைப்பவர்களைக் புருனோ நிலைக்கு ஆட்படுத்தி விடவும் கூடாது.

இலெமுரியா என்றொரு கண்டம் இருந்தது. அதுவே உலகில் முதன் முதலில் குளிர்ச்சியடைந்த நிலப் பகுதி என்று அறிஞர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர்.

“குமரி முனைக்குத் தெற்கேயுள் இடத்தின் நடுக்கோட்டிற்கு இரு பக்கமும் உள்ள நிலப்பகுதியே மாந்தர் தோற்றுத்திற்குரிய இடமாக இருந்ததாகவும், அங்குதான் முதன் முதலில் மாந்தர் தோன்றி வளர்ந்து நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டனர்” என்றும் செருமானிய அறிஞர் ஹெக்கெல் (Heckel) கூறிச் சென்றுள்ளார்.

“முதலில் தோன்றிய இனம் தமிழின மென்பதும் அதுவே நாகரிகத்திற்கு வித்திட்டதென்பதும்” ஹெக்கெல் கூற்றால் தெளிவாகிறது. உண்மையைக் கூடப் பிறர் வாய்வழிக் கூற்றால் தான் இங்கே சிலரை ஓப்புக் கொள்ளச் செய்ய முடிகிறது.

தென்னிந்தியாவே மாந்தர்கள் தோற்றுத்திற்கு உறைவிடமாய் இருத்தல் வேண்டும் என்றார் சர். ஜான் இவான்ஸ் என்னும் அறிஞர். இதனை “உயிர்களின் பிறப்பிடம் தென்னிந்தியாவே” என்பார் ஸ்காட் எலியட்.

நம் நாட்டின் வரலாற்றாசிரியர் திரு பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார் “மாந்தனின் தோற்றம் முதன் முதலில் தண்டகாரண்யத்திற்கும், இந்துப் பெருங்கடலுக்கும் இடையே தான் உண்டாகி இருக்கக் கூடும்” என்று கருதுகிறார்.

“கடற்கோள் நிகழ்ந்த பின்னர் இந்தியாவில் தான் மாந்தர் தோன்றி வளர்ந்தனர்” என்றார் சர் வால்டர் ராலி (Sir Walter Releigh).

ஆய்வற்ஞர்கள் பலரும், உலகில் மாந்தர் தோன்றி வளர்ந்த இடமாகக் குமரி முனையைக் கூறுவதைக் காழ்ப்பைக் கடந்தவர்கள் ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். எங்கே மாந்தன் முதலில் தோன்றினானோ, அங்கேதான், அவன் வழியாகத்தான் உலகின் முதன் மொழியும் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பது நம்பி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய கருத்தேயாகும். மொழிச் செப்பம், வளப்பம் என்பவற்றில் வேண்டுமானால் பின் பிறந்த மொழிகள் கூட முதன்மை பெறலாம். ஆனால், அஃது அடிப்படை உண்மைகளால் நிறுவப்பட வேண்டிய கருத்தாகும். முதன் மொழி தென்னிந்தியாவில் தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு எவரும் வந்தேயாக வேண்டும்.

மொழி தோன்ற அடிப்படை என்ன என்பதை விளங்கிக் கொண்டால், முதல் மொழி எது என்ற முடிவுக்கு வருவது எனிதாகி விடும். முதலில், மாந்தன் காதல் செய்யவே கற்றுக் கொண்டான். காதல் காரணமாக எழுப்பிய ஒலிகளால் மொழி தோன்றியதாக ஓட்டோ யெஸ்பர்சன் (Otho Jesperson) என்பார் கூறியுள்ளார். கிரேக்க அறிஞர்களான பித்த கோரஸ், பிளாட்டோ, ஸ்டாய்சி மூவரும் தேவை அல்லது இயற்கை காரணமாகவே மொழி தோன்றியதென்றனர்.

உறவு அடிப்படையிலும், உரிமை அடிப்படையிலும் இலெமூரியா கண்டத்து மக்களிடந்தான் முதல் மொழி தோன்றியதென்று ஏற்றுக்கொண்டாலும், இதே போல், உலகின் பிற மொழியாளர்களும் தத்தம் மொழியே முதன் மொழி என்று கூறத்தான் செய்கிறார்கள்.

ஏடன் தோட்டக் கடவுள் (The God of Eden Garden) ஸ்வீடன் (Sweden) மொழியையும், ‘ஆடம்’ டெனிஷ் மொழியையும், நாகப் பாம்பு (Serpent) பிரெஞ்சு மொழியைப் பேசியதாகவும் ஸ்வீடன் நாட்டு ஆய்வறிஞர் (கட்டுக் கதையொன்றையும்) கூறியுள்ளார். இந்தக் கருத்தின் மூலம் ஆய்வறிஞர் கதை ஆசிரியராக மாறியிருக்கிறார் என்று தான் கருத வேண்டியுள்ளது.

1934-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற துருக்கிய மொழி மாநாட்டில் “எல்லா மொழிகளுக்கும் அடிப்படை துருக்கி மொழிதான் என்றும், மாந்த இனத்தை முதலில் தட்டி எழுப்பிய மொழி துருக்கியே என்றும் முதற்பொருளான குரியனைக் குறிக்கும் (Gunes) கூன்ஸ் என்னும் துருக்கிய சொல்லினின்றுதான் அனைத்துச் சொற்களும் தோன்றின்” என்று சிலர் கூறுவதாக முனைவர் மரிய பை (Dr. Mario Pei) கூறியுள்ளார்.

(மொழியின் தோற்றம் தொன்மை-வளர்ச்சி. பக்-92)

(1986 April 14)

உலகின் முதன் முதலாகப் பேசப்பட்ட மொழி ஹீப்ரு (Hebrew) மொழியே என்றும், அதிலிருந்தே உலக மொழிகள் அனைத்தும் கிளைத்தன என்றது மட்டுமல்லாமல், சிலர் இம் மொழி கடவுளால் ஆக்கப்பட்டதென்று கூறியதாகவும் (Johann Gottfried Herder 1744-1803) ஹெர்டர் என்பார் கூறியுள்ளார்.

(உலக மொழிகள் டாக்டர் ச.அகத்தியவிங்கம்-மணிவாசகர் பதிப்பகம்)

இப்படிப் பெருமைக்கு உரிமை கொண்டாடும் போக்கு வட மொழிப் பற்றாளர்களிடம் மட்டுமன்றி, உலகெங்கும் உள்ளவர்களிடமும் ஊறிக் கிடப்பதை அறிய முடிகிறது.

மாந்தர் முன்னேற்றத்தின் முதல்துணை, மொழி என்பதால், அது ‘கருவி’ என்னும் நிலை கடந்து உயிர்க் கூறாக மாறி விட்டது. மொழியின் பரப்பும், பயனும் அதற்கு மக்களிடத்தில் அளவற்ற பற்றுதலைத் தோற்றுவித்திருக்கிறது. மாந்தர் பயன்படுத்தும் கருவிகள் எதனாலும் தூண்ட முடியாத மன உணர்ச்சியை மொழி ஒன்றால்தான் தூண்டமுடிகிறது. உணர்வோடு ஒன்றிவிட்ட மொழிக்கு மாந்தர் ஈன்ற தாயின் இடத்தைக் கொடுத்திருப்பது இயல்பானதும், இயற்கையானதுமாகும்.

மொழியனர்வாளர்களே முன்னேறினர்

இந்தி மொழி நுழைப்பால் தாய்மொழிக்கு இடர்ப்பாடு ஏற்படும் என்னும் அச்சத்தின் கரணியமாகத் தமிழ்நாட்டில் இந்தி மொழி எதிர்ப்புணர்வு தீயாகப் பரவிய காலம் ஒன்றிருந்தது. இந்தியாவிலேயே தாய்மொழிக்காக மிகப் பெரிய போராட்டத்தை நிகழ்த்திக் காட்டிய மாநிலம் தமிழர் நாடே! அன்று உயிரைக் கொடுத்து எதிர்த்த இந்தி, இன்று இயல்பாக எதிர்ப்பின்றி நுழைந்து புழங்கிக் கொண்டிருப்பதைத் தமிழர் அறவே கண்டு கொள்ளவில்லை. இந்த அவலம் உள்ளத்தை உறுத்தும் உண்மை.

அனைவைப் போன்ற ஆற்றல் மிக்கது மொழி. ஆக்கவும், அழிக்கவும் அதனால் இயல்வதால்தான் மொழிக்கு அறிஞர்கள் முதலிடமும், முன்னுரிமையும் வழங்கிப் பேணி வந்தார்கள்; பாதுகாத்தார்கள். தமிழர்களிடமிருந்த அந்தப் பேணுகையும், காப்புணர்வும் நொடிந்து, நொறுங்கிக் கொண்டிருப்பது நினைவிற் கொள்ள வேண்டியவை.

இந்திய மொழிகளில் தமிழ் மொழிக்கு ஏற்பட்டுள்ளதைப் போன்ற கருவறுப்பு முயற்சி வேறெந்த மொழிக்கும் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. தமிழைப் போன்ற மேன்மையும், ஆளுமையும் பெற்ற மொழி வேறில்லை. இந்தியாவின் பிறமொழிகள் தமிழ், சமற்கிருதம் என்னும் இரு மொழிகளின் சிதைவாலும் கலப்பாலும் ஏற்பட்டவைகள்தாம். எனவேதான் வடமொழியாளர்கள் காலங்காலமாகத் தமிழுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டுத் தம் மொழியைத் தூக்கிக் காட்ட முயன்று வந்திருக்கிறார்கள். மொழி ஆதிக்கம் நிலை நாட்டப்பட்டுவிட்டால் மக்களையும், மன்னையும் அடிமைப்படுத்துவது எனிதென்ற அடிப்படையே இதற்கான கரணியமாம்.

“ஒரு நாட்டை வீழ்ச்சியறச் செய்ய வேண்டுமெனில் முதலில் அவர்தம் மொழியை அழிக்கும் வழி காண வேண்டும்” என்றார் ஹிட்லர். அவர் நல்லறிவாளராக இல்லாதிருக்கலாம்; ஆனால் அறிவாளர், ஆற்றலாளர், ஆரியர் என்பதில் ஜயமில்லை.

இரண்டாம் உலகப் போருக்கு வித்திட்டு, வெற்றியை மின்னல் வேகத்தில் ஈட்டிக் காட்டிப் பின் வீழ்ந்தவர் ஹிட்லர். அவர் காட்டிய வழியில்தான் சில அரசியலாளர்கள் நடை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“நாகரிக படைப்பாளர்களில் ஒரே ஒரு வகை தான் உண்டு. அவர்கள் ஆரியர்கள் அல்லது செருமானியர்” என்னும் கருத்துடையவர் இட்லர். தான் கருதியதைச் செயல்படுத்துவதில் ஈவு இரக்கம் காட்டாதவர் அவர். இரக்கமற்ற செயல்களே அவருடைய வெற்றியைத் தொடங்கி வைத்தவை.

உலகப் போரில் செருமனிக்கு அடிமைப்பட்ட போலந்தில், அந்நாட்டு மக்கள் தங்கள் தாய் மொழியில் கல்வி கற்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. செருமன் மொழியையே கற்க வேண்டுமெனப் போலந்து மக்கள் கட்டாயப் படுத்தப்பட்டனர். போலந்து மொழியைக் கற்றால் படிப்பவருக்குத் தூக்குத் தண்டனை தரப்படுமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. ஒரு நாட்டில் தன்னுரிமையின் அடையாளமாக விளங்குவது மொழி என்பதை உனர இந்த வரலாற்றுச் சான்று துணை நிற்கும்.

உலகில் அயலார் ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த 116 நாடுகளிலும், நாடு பிடித்தவர்களின் மொழியே ஆட்சி மொழியாக இருந்திருக்கிறது. இட்லரின் மொழிக் கொள்கை எந்த அளவுக்கு நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்பதற்கு இது சான்றாகிறது. இட்லரை வெறுத்தவர்களும் அவருடைய மொழிக் கொள்கையை மட்டில் ஏற்றுச் செயல்படுத்தி வெற்றி ஈட்டி வருகின்றனர்.

வாழும் தமிழர்கள், மொழி நலத்தில் நாட்டமின்றி உள்ளனர். இப்படித்தான் வாழ வேண்டுமென்னும் அறநெறிக் கோட்பாடுகள் வலியுறுத்தப்படாத கல்வி முறையால், நுகர்வு வேட்கையினராக மாற்றப்பட்டுவிட்ட தமிழினம் மொழிச் சிந்தனையின்றி அதன் சிறைவுக்குத் துணையாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

“என் நாட்டு உரிமையை இழக்க நேரிட்டாலும் இழக்கலாம், என் மக்களின் ஜிரிஷ் மொழியை ஒரு நாளும் இழக்க ஒப்ப மாட்டேன்” என்ற அயர்லாந்தின் போராட்ட வீரர் டி வேலராவின் உணர்வு தமிழர்களுக்கு வந்தாக வேண்டும். வருமா? என்பதுதான் ஜயவினா.

தமிழின் அமைப்பு, தனித்தன்மை அடிப்படையிலேயே பன்னாறாண்டு காலமாக எதிர்கொண்ட இடர்ப்பாடுகளை எல்லாம் வென்று நின்று நிலவுகிறது. ஆட்சியாளர்கள் துணை நிற்காத காலத்தும் தமிழ்ப் புலவர்களால் போற்றப்பட்டு, மக்களால் ஆளப்பட்டதால் இன்றளவும் அயன்மொழியாளர்தம் சூழ்ச்சித் திறனைப் புறங்கண்டுள்ளது.

தன்னைப் பற்றியும், தன் மரபு, மொழியைப் பற்றியெல்லாம் பெருமித உணர்வு குன்றினால், அதன் முடிவு அடிமைத் தளையாகத்தான் அமையும். அன்டை மாநிலத்துக்காரர்களான மலையாளிகளுக்கும், கன்னடர்களுக்கும் இருக்கும் மொழியுணர்வு தமிழர்களுக்கு அருகிப் போனதற்குத் தவறிமூழ்த்த தலைமைகளே காரணியாம்.

மொழியறிஞர்களால் மலையாளமும், கன்னடமும் தமிழினின்றும் கிளைத்தவை என்று நிலை நாட்டப் பெற்றுள்ளது. அதைக் கூட ஒப்புக் கொள்ள மனமில்லாத தன்மான உணர்வு கேரளர், கன்னடர்களிடம் தலையெடுத்திருக்கிறது. இல்லையென்றால் “தொன்மையான மூலமொழி ஒன்றிலிருந்து தமிழ், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துளுவும் ஆகிய மொழிகள் தோன்றியிருக்கின்றன என்று காட்டுவதன்றி, இவற்றில் ஏதாவதொன்றிலிருந்து ஏனையவை தோன்றியிருக்கின்றன என்பதைத் திரு இராமகிருஷ்ணயாவால் தொகுக்கப் பெற்றுச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தால் வெளியிடப்பட்ட திராவிடச் சொல் திரட்டில் உள்ள மேற்குறித்த மொழிகளுக்குப் பொதுவானவை என்னும் 5000 சொற்கள் மெய்ப்பிக்கவில்லை”.

“இவ்வொப்புமை மலையாளத்தையும் தமிழையும் பொறுத்த வரையில் மேலும் நெருக்கமாக இருப்பதோடு தெளிவாகவும் தெரிகிறது. இதற்குக் காரணம் இவ்விரு மொழிகளும் வழங்கி வந்த நாட்டுப் பகுதிகளின் நெருக்கமும் வரலாற்றுத் தொடர்புமேயன்றி இம்மொழிகளின் தாய்-சேய் உறவு அன்று”.

“ஓரே மூல மொழியின் இரண்டு கிளைகள் என்ற நிலையில் மலையாளமும் தமிழும் சுதந்திரமாக வளர்ந்து வருகின்றன” என்றெழுதுகிறார் பி.கே.பரமேச்வரன் நாயர்.

(மலையாள இலக்கிய வரலாறு; சாகித்திய அக்காதெமி வெளியீடு)

இவருடைய கூற்றிலிருந்து புலனாவது என்ன? மலையாளம் தமிழின் கிளை மொழி என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள மனம் ஒப்பாமையன்றி வேறில்லையே! தமிழும் மலையாளமும் தாய்-சேய் அன்று; அக்காள்-தங்கை உறவு என்கிறார் அவர்.

“வட மொழியிலிருந்து திராவிடமொழிகள் சொற்களைக் கடன் வாங்கினவென்றோ அவ்விரு மொழிகளுமே அவ்வொற்றுமைப் பண்புகளைத் தம் இரு மொழிகளுக்குமே புறம்பான ஒரு மொழியிலிருந்து ஒரு சேரக் கடன் வரங்கின என்றோ சொல்லுதல் கூடாது” என்பது வடமொழி-தமிழ்மொழி குறித்த கால்டுவெல் கருத்து. இவ்விரு மொழிக் கொற்களையும் ஒதுக்கிவிட்டுத் தனித்து நிற்க முடியாத மலையாளத்தைத் தமிழின் இணை மொழி என்பதை என்னென்பது?

‘தொன்மையான ஒரு மூலமொழி’ என்று புதினப் போக்கில் ஒரு மொழி வரலாற்றைக் கூற எத்தனிப்பதையன்றி, ஆய்வுப் போக்கை இதில் காணமுடியவில்லையன்றோ? தொன்மையான மூல மொழி எது? தமிழே என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப் பரப்பு இல்லாம்யே இதற்குக் கரணியம். ‘திராவிடம்’ என்பதே அந்த மூல மொழி என்பதைப் பிறிதோரிடத்தில் கட்டும் திரு நாயர் தொன்மையான மூல மொழி

திராவிடம் என்று குறித்துவிட்டால் திராவிடம் என்பது தமிழ் என்றாகிவிடுமே என்றுதான் தவிர்த்துள்ளார். வரலாற்றில் திரிபுகளும், திருத்தங்களும் வன்மையாக எதிர்த்துத் தகர்க்கப்படவேண்டியவை.

தமிழையும், தமிழரையும் எதிர்ப்போர் அகத்திலும், புறத்திலும் நெருக்கமாக உள்ளனர். தமிழர்களோ உறக்கத்தில் உள்ளனர்.

வட மொழியாளர் தரமிளர் எனத் தமிழ் மொழியாளரையும், தரமிளம், திராவிடம் என அவர் நாட்டினரையும் குறிப்பிடுவதற்கு முன்னர்த் தமிழர்க்கும், தமிழுக்கும் பெயரே இல்லை என்றுங்கூடப் பொருத்தமற்ற பிதற்றல்கள் மொழி வரலாற்றில் முன் மொழியப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட வலுவற்ற உரைகளைத் தமிழ்ச் சான்றோர் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளால் மறுத்து வந்துள்ளனர்.

“வட மொழியாளர்தாம் தமிழுக்கும், தமிழர்க்கும் பெயரிட்டனர்” என்னும் கூற்றை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சியாளர் பெரும்புலவர் திரு இராகவ.அய்யங்கார் மறுத்து நிறுவிய உண்மையுரையைக் காண்போம்.

“வடமெரழியாளர் தமிழரையும், தமிழையுங் கண்டு, அவருடன் பயின்று, அவர் மொழிப் பெயரை அவர் வாயாரக் கேட்டு, அவர் சொன்னதைத் தம்மொழி வழக்கிற்குரிய ஒசையில் வைத்துத் தரமிளர் என வழங்கினர் எனத் துணியலாம்”.

“தாம் வழங்கிய மொழிக்குப் பெயரிடாமல் பல்கலைத் துறையிலுஞ் சிறந்து விளங்கிய நாட்டினர் ஓருவர் இவ்வுலகில் இருந்தனர் என்பது ஆராய்ச்சிக்கு இயைந்ததன்று. அன்றியும், தமிழ் என்னுஞ் சொல் இயற்றமிழ்ச் சொல் என்பதே பண்டைத் தமிழாசிரியர் துணிபு ஆகும். இதனைத் “தமிழென் கிளவியும் அதனோர் அற்றே” (தொல்-எழுத்து.கு.385) என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தான் அறியலாகும். தொல்காப்பியனார் தமிழியற்

சொற்களுக்கே புணர்ச்சி விதி கூறுகின்றாரல்லது பிற நாட்டுச் சொற்களுக்கில்லை யென்பதை இவ்விலக்கணங் கற்றார் நன்கறிவர். இதனால் இது தமிழியற் சொல்லேயாதல் ஒருதலை”.

தூரத்து எனப் பொருள்படும் ‘த்ரு’ என்னும் வடமொழி வினைப் பகுதியினடியாகத் தோன்றிய ‘த்ராவிடம்’ என்னும் வடசொல், தூரத்தப் பட்டதென்று பொருள்படும். தமிழர், தமிழ் மொழிக்கு இட்டு வந்த ‘தமிழ்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் அவ்வாறன்றி வேறாதலை “இனிமையும் சீர்மையுந் தமிழென வாகும்” என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தான் அறியலாம். வடமொழியாளர் வழங்கிய ‘த்ராவிடம்’ என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கொண்ட ‘தூரத்தப்பட்டது’ என்னும் பொருளும் தமிழ் மொழியாளர் வழங்கிய ‘தமிழ்’ என்னும் இயற்றமிழ்ச் சொல்லுக்குக் கொண்ட இனிமை, நீர்மை என்னும் பொருளும் தமக்குள் ஒரு சிறிதும் ஒவ்வாமை உணரலாகும்.

பொருள் ஒற்றுமையுடைய இரு வேறு மொழிச் சொற்களுள் சிற்சில ஒலியொற்றுமையைக் கண்டு அவற்றுள் ஒன்றை மற்றதின் சிதைவென்றும், திரிபென்றும் மொழி வல்லார் கொள்வார். வெவ்வேறு பொருள்படும் இரு வேறு சொற்களுட் சில ஒலியொற்றுமையைக் கண்டு ஒன்று மற்றதன் சிதைவெனக் கொள்ளத் துணியும் மொழி ஆராய்ச்சியாளர் எங்குமில்லை என்று மறுத்துரைத்த திரு அய்யங்காரின் மொழிப்பற்று ஏற்றற்குரியதாம். வேற்றவர் தமிழ்மொழிக்கு எதிரான கருத்து விதைகளை ஊன்றும்போதே அதனை அகழ்ந்தெடுத் தெறிந்தாலன்றி நந்தாய் மொழி நலத்தை அழுக்காற்றுக் ‘களைகள்’ மண்டி வளங்கெடுத்தலைத் தடுக்க இயலாமற் போய்விடக்கூடும்.

முடியாதென்பார் யார்?

நம் தமிழின் சிறப்பை நாம் உணராத நிலையில், பிறநாட்டார் வியந்து போற்றுவதை என்னிப் பார்த்தால், பெருமித்தால் நம் குருதியோட்டம் கூடும்; உள்ளாம் விம்மும்; உணர்வு பொங்கும். பொங்கியது ஒரு காலத்தில் - மங்கியது நிகழ்வோட்டத்தில். மொழியுணர்வில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்த வேண்டியது காலத்தின் தேவை.

எதற்கும் தூண்டுதல் வேண்டப்படுகிறது. அரசியல் களமே அன்றாட ஆடுகளமாகவும், சிலர் தம்புகழ் தேடுங் களமாகவும் பொதுமக்கள் பொழுது போக்கக் கூடுங் களமாகவும் மாறியுள்ள சூழலில் அறிஞர்கள் அருகியும், அடங்கியும் கிடப்பதால் மொழியுணர்வத்துயில் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தட்டியெழுப்பக்கூடிய நிலையைக் கடந்த தமிழர்கள், குட்டி எழுப்பப்பட வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். ‘இப்படிப்பட்டதா நம் தாய்மொழி!’ என்று என்னிப் பார்க்கச் செய்வதால் ஏதேனும் விளைவு ஏற்படலாம் என்று எதிர்பார்ப்பது பேராசையாகாது.

“மேம்படுத்தும் எவற்றுக்கும்

மேம்பட்ட தன்மொழியைத் - தமிழைத்தீயோர்
போற்றுவதற் குரியதொரு

பொதுவினின்று நீக்கிவைத்தால் பொறுப்பதுண்டோ?” என்று கொதித்துப் பாடினார் பாவேந்தர். தமிழ் ஓளி பரப்பிய கால நிலையேயே பாவேந்தர் பதறினார். இன்றோ இருள் சூழ்ந்து கிடக்கிறது. இலக்கியப் படைப்புகளில் மட்டுமன்று, மொழியுணர்விலும் இருண்ட காலத்தில் நாம் வாழ நேர்ந்தது முன்வினைப்பயன் அன்று; தமிழர் தம் தன்னலம் பயந்த புன்மை வினைப்பயன்!

எவ்வளவோ மேன்மையற்ற மொழிக்குரியவர்கள் இன்று இருக்கும் நிலை என்ன? வாழும் முறை என்ன?

தொன்மையான மொழிகளுள் கிரேக்கமும், இலத்தீனும் அடக்கம். தமிழ் அவற்றுக்கெல்லாம் இணையானதென மேலெநாட்டறிஞர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்.

‘தமிழில் சொற்கள் கொடுக்கப்படும் பாங்கு, கிரேக்கம் அல்லது இலத்தீனை விடவும் அளவை முறையினதாகவோ அல்லது அறிவார்ந்த நெறியினதாகவோ உள்ளது’ என்று வியந்திருக்கிறார் டாக்டர் சிகிமித் (Schemit) என்பார்.

தமிழால் அதைச் சொல்லமுடியுமா? இதைச் சொல்ல முடியுமா? என்றெல்லாம் பதவிப் பயனும், ஊடகங்களின் உறுதுணையும் பெற்ற சிலர் வினா எழுப்பி முயற்சி முனையை முறித்துவிடத் துடித்துச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்தம் மனவிருட்ண நீக்க, அறிஞர் பெர்சிவல் (Percival) என்பார் தமிழைப் பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்து விளக்கை நீட்டி மனவிருட்ண ஓட்ட வேண்டியது இன்றியமையாததாகிறது.

“தமிழ்மொழி அளவிற்கு வேறு எந்த மொழியும் பொருள் விளக்கும் ஆற்றலிலோ, சொற் சுருக்கத்திலோ சிறக்கக் கொண்டியல்வதாகத் தெரியவில்லை. உணர்ந்ததை உணர்ந்தவாறும், பொருள் தெளிவுடனும் வெளிப்படுத்துவதில் வேறெந்த மொழியும் தமிழ் அளவிற்கு வல்லதாக இல்லை. என்னம், சொல், செயல் இவற்றின் விளைவுகள் ஆகியவற்றின் பொருள் வைப்பு முறை, ஒழுங்கு சிதையாதவாறு காலங்காலமாகக் காக்கப்படுகிறது.”

ஒரு வெளிநாட்டறிஞர் தமிழ் மொழியை நுட்பமாக ஆராய்ந்து கூறியுள்ள இந்தக் கருத்து, மொழியாக்கத்தில் முனைப்பின்றிக் கிடக்கும் தமிழர்களின் மூச்சுக் குழலுக்குள் உயிர்வளியை ஊட்டுவதாகவன்றோ உள்ளது! அறிஞர் பெருமக்களின் கருத்துக்குக் காது கொடுத்துச் சிந்தனைக்கு வேலை கொடுக்காவிட்டால், மக்கள் என்ற பெருமையை இழந்து மாக்கள் என்னும் இழிவை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலையே நமக்கு ஏற்படும்.

தமிழர்களின் தாழ்வு மனப்பாங்கைக் கூர்ந்து நோக்கியதாலோ என்னவோ, டாக்டர் மர்டோக் (Murdoch) என்பார் எச்சரிப்பது போன்று தம் கருத்தை இவ்வாறு தெரிவித்துள்ளார் :-

“தமிழர்கள் தங்கள் தாய்மொழியைப் பயனற்றதென எண்ணிப் புறக்கணிக்கும் வரையில், தமது நாகரிகத்தை மதியாது மூடி மறைப்பவர் ஆகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாட்டும்.”

ஒரு தந்தை பொறுப்பற்று நடத்தும் தன் பிள்ளைக்கு அறிவுறுத்துவதைப் போன்று கூறியுள்ளதை நாம் உள்வாங்கிக் கொண்டு செயல்படத் தவறினால் அது நயன்மையுமன்று, நல்லதுமன்று.

தமிழ்மொழியிலும் நால்வருணம்

தமிழரைக் கொண்டே தமிழரை அழித்த அரசியல் வரலாற்றைப் போன்றே, தமிழைக் கொண்டே தமிழைத் தாழ்த்த வடமொழியாளர்கள் தயங்கவில்லை. நால்வருண சாதிப் பாகுபாட்டைப் புகுத்திய அதே உத்தியை மொழியிலும் ஆண்டனர். தமிழக்கு ஆக்கம் சேர்ப்பது போன்று தோற்றம் காட்டி இழிவு செய்யவே எத்தனித்தனர். காலம் அப்படிப்பட்ட கருப்பு ஆடுகளை அடையாளம் கண்டு, அவர்தம் சூழ்சிப் படைப்புகளை ஒதுக்கிவிட்டது.

தமிழ் எழுத்துகளில் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படுவது ‘ழ’கரம். தம் மொழியில் இல்லாத முகரத்தின் சிறப்புரிமையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத வன்மனப் புலவர், தமிழ்ப் பாட்டிலக்கணம் வகுக்கப் புகுந்து ‘பன்னிரு பாட்டியல்’ என்றொரு நூலைப் படைத்தார். ‘மனு’ தர்மத்தினைத் தாங்கிப் பிடிக்கும் போக்கினைத் தமிழிலக்கணத்தில் நிறுவிக் காட்டினார். நால்வரைச் சாதியையும், அச்சாதியினரின் பிறப்பிடமாகத் தலை முதல் கால் வரை வரிசைப்படுத்திய அதே முறையில் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பிரித்துக் காட்டினார் தம் படைப்பில்.

தெய்வங்கள் படைத்த எழுத்துக்களாகப் பன்னிரு உயிரோடு க, னு, ச, ட, ண ஆகியவற்றைக் குறித்து, இவற்றைத் திசைமுகன், ஈசன், நாராணன், ஆறுமுகன் ஆகியோர் படைத்ததாகவும், இந்திரன், சூரியன், சந்திரன் மூவரும் மன்னர் சாதி எழுத்துக்களான த, ந, ப, ம, ய, ர ஆகிய ஆறு எழுத்துக்களைப் படைத்ததாகவும், குபேரனும், வருணனும் வணிகர் சாதி எழுத்துக்களான ல, வ, ற, ன என்னும் நான்கு எழுத்துக்களைப் படைத்ததாகவும், முகரத்தையும் ளகரத்தையும் சூத்திரச் சாதி எழுத்துக்களாக்கி அவ்விரண்டையும் கூற்றுவன் படைத்ததாகவும் எழுதியுள்ளார். அந்தக் காலத்தில் பெரியார் பிறக்கவில்லை! தமிழரும் விழிப்பாயில்லை.

தமிழ் நெடுங்கணக்கு எழுத்துக்களை ஆண், பெண், அலி என்று இழிவாக வகைப்படுத்தியதும் இதே பாட்டியல் தான். இப்படிப்பட்ட மனப்பான்மையாளர் அற்றுப் போய்விடவும் இல்லை, திருந்திவிடவும் இல்லை என்பதைத் தமிழர்கள் நெஞ்சள் நிறுத்தி வைக்க வேண்டும். தாய்மொழியாம் தமிழைக் காக்கவும், வளர்க்கவும் ஆன அனைத்தும் செய்ய வேண்டியது நன்மக்களின் முதற் கடமையாகும். ஆனால், கடமை மறந்த உறக்கத்திலும், உரிமை துறந்த மயக்கத்திலுமன்றோ தமிழர் உள்ளனர்!

தமிழரின் அடிமை மனப்பாங்கு

தமிழர்கள் இன்றைவும் மாற்றாரைப் போற்றுபவர்களாகவும், தம்மவரைத் தூற்றுபவர்களாகவும் இருப்பது ஏன்? இந்த விளாவுக்கு விடை பகர்வது அப்படியொன்றும் கடுமையான பணியன்று. தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றைச் சற்றுப் பின் நோக்கிப் பார்த்தால் விடை மிக எளிதாக வெளிப்படும்.

சற்றேற்றத் தாழை எண்ணூறாண்டு காலம் தமிழன் அயலாரால் தான் ஆளப்பட்டு வந்திருக்கிறான். நெடுங்காலமாக அடிமையாகவே வாழ்ந்துவிட்ட கரணியத்தால், அவன்பால் உழைப்பு மனப்பான்மை வளர்ந்த அளவுக்கு உரிமை மனப்பாங்கு ஒங்கவில்லை. வந்தேறிகளுக்குத் தொண்டாற்றுவதிலேயே அவன் தனி இன்பம் கண்டான்.

இடைக் காலத்தில் தோன்றிய புராணங்கள் தமிழன் உள்ளத்தில் உரிமை உணர்வையும், வீர உணர்வையும் ஊட்டுவதற்கு மாறாக, பற்றின்மையை ஊட்டி வளர்த்தன. இதனால் தமிழன் இவ்வுலக வாழ்க்கையைவிட, கண்டறியாத கற்பனை உலகைப் பற்றியே சிந்தித்துச் செயல்பட்டான். ஆள்வது யாரென்பதைப் பற்றியோ, ஆளப்படும் முறை பற்றியோ அவன் அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தவில்லை.

கி.பி.250 முதல் கி.பி. 600 வரை தமிழ் மண்ணைத் தமிழரும் பிறரும் மாறி மாறி ஆண்டிருக்கின்றனர். களப்பிரரைத் தொடர்ந்து முந்தூறு ஆண்டு காலம் பல்லவர்கள் ஆண்டிருக்கின்றனர். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டுவரை சோழர்களும், பாண்டியர்களும் ஆண்டு வந்துள்ளனர். பதினான்காம் நூற்றாண்டு முதல் மொகலாயர் படையெடுப்பையும், அடுத்து விசய நகரப் பேரரசின் தெலுங்கர் ஆட்சியையும், தொடர்ந்து சுல்தான்கள், மராட்டியர், நவாப்புகள், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் என்று பலரும் தமிழ் நாட்டில் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். சோழரும், பாண்டியரும் ஆண்ட காலத்தில் இவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டதும்,

தாழ்த்திக் கொண்டதுமே நடந்தன. மேலும், வடமொழி இங்கே முதன்மைப் பெறவும் தமிழ் மன்னர்களே ஊக்கமும், உதவியும் நல்கினர்.

ஆங்கில ஆட்சியினரின் பிடியிலிருந்து விடுபட்ட காலத்தும் தமிழன் அயன் மொழியினரின் ஆட்சிப் பிடியில்தான் இருக்க நேர்ந்துள்ளது. சுப்பராயலு ரெட்டி, பங்கல் அரசர், முனிசாமி நாய்டு, பொப்பிலி அரசர், கூர்ம வெங்கட ரெட்டி, ஓ.பி. ராமசாமி ரெட்டியார், பிரகாசம், எம்.ஜி.ஆர், செயல்விதா என்று தமிழர் அல்லாதாரே நம்மை ஆண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கரணியத்தால் தானோ என்னவோ நம்மவர்கள் மொழிப்பற்றின்றி, இன உணர்வு குன்றிப் பிறமொழி நயப்பாளர்களாகவும், மாற்றாரை நத்திக் கிடப்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.

இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் அரும்பிய கால கட்டத்தில் தமிழ்நாட்டில் போதிய அரசியல் விழிப்புணர்வு இல்லை எனக் கருதிய வங்கத்தின் விடுதலைப் போராட்ட வீரர் கரேந்திரநாத் பானர்ஜி, சென்னையை இருளடைந்த மாநிலம் (Benighted Province) எனக் குறிப்பிட்டதாகப் பெ.சு. மணியன் அவர்கள் தனது வீரமுரசு சுப்ரமணிய சிவா (பக்.63) என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்ற நிலை, தாய்மொழி உணர்வில் தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிறது!

1965-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைக் கண்டு, தமிழர்கள் மொழிப்பற்றில் நாட்டிலேயே முதன்மையானவர்களாக விளங்குகிறார்கள் என்று வியந்த வங்கத்தாரின் முன்னோரில் ஒருவர்தான், அரசியல் விழிப்பற்றவர்களாகத் தமிழர்களைக் கண்டார். மொழிப் பற்றிலும் முப்பந்தைந்தான்டுகளில் தமிழர் பின்னடைந்துள்ளதை வங்கம் மட்டுமன்று, வையுகமே வியப்போடு பார்த்து உள்ளார நகைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

அரசியல் வரலாற்றில் தமிழர்களின் நிலை பண்டு எப்படிக் குறிக்கப்பட்டதோ, அதே நிலை இன்று மொழி வரலாற்றுக்கும் பொருந்தி வருகிறது.

பாரதி.வாழ்ந்த காலம்! 1907-ஆம் ஆண்டு வங்கத்தின் விடுதலைப் போராட்ட வீரர் விபின் சந்திரபாலர் சென்னைக்கு வருகிறார். பேராயத்தின் முனைப்பியக்கக் குழுவைச் சேர்ந்தவரான கூப்பிரமணிய பாரதி அவரை வரவேற்கிறார். அப்போது அவர் கூறியது இன்றும் ‘தாய்மொழி’ப் பேணவில் தமிழர்க்குப் பொருந்தி வருகிறது. பாரதி கூறியது இதுதான் :-

“தூக்கத்திலே விருப்பங் கொண்ட சென்னை மாகாணத்தின் முகத்திலே தேசாபிமான ஜலத்தை வாரிக் கொட்டி எழுப்பிவிடும் பொருட்டாகப் பாடு விபின் சந்திரபாலர் வந்துவிட்டார்”.

ஆங்கிலத்தின் அடிமையாகி மொழி அறியாமையில் ஆழ்ந்துறங்கும் இற்றைத் தமிழர்களின் முகத்தில் குளிர்ந்த நீரைத் தெளித்து எழுப்பிவிட எங்கிருந்து யார் வர வேண்டுமோ?

உலகில் இரண்டாயிரம் மொழிகளுக்கும் மேலாக இருப்பதாக எப்.என். ஃபினக்ஸ் என்பவரும், இரண்டாயிரத்து எழுநாற்றுத் தொண்ணாற்றாறு மொழிகளுக்கும் மேலாக இருப்பதாக லூயிஸ் கிரே என்பாரும் கூறியுள்ளனர். உலகின் முதன்மை மொழிகள் (The World's Chief Languages) என்ற நூலின் ஆசிரியர் மரிய பை என்பாரும் கிரேயின் எண்ணிக்கையையே ஏற்றுக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வளவு மொழிகள் இருந்தாலும் அவற்றுள் எழுத்து வடிவம் பெற்றவை குறைவதாம். அவற்றுள்ளும் திருந்திய மொழிகளின் எண்ணிக்கை ஆயிரத்திலிருந்து சுரிந்து நூற்றுக் கணக்குக்குள் அடங்கி விடுகிறது. திருந்திய மொழிகளுள்ளும் இலக்கண இலக்கிய வளம் பெற்றவைகளுள் நம் தாய் மொழியான தமிழும் ஒன்று.

தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவற்றை ஓரினமாகவும், வங்காளி, இந்தி, பஞ்சாபி, ஆங்கிலம், ஜூர்மனி, இலத்தீன், பிரெஞ்சு ஆகியவை ஆரிய இன மொழியாகவும் மொழி நூலறிஞர்கள் பிரிவினை செய்துள்ளனர்.

பிரெஞ்சு அறிவியல் ஆய்வுக் கழகம் (French Academy) உலகின் 2796 மொழிகளும் 27 இனங்களைச் சார்ந்தவை என்று குறிப்பிடுகிறது.

திராவிட மொழியினத்தைச் சேர்ந்தவைகளாக இருபத்திரண்டு மொழிகள் கூறப்படுகின்றன. இம்மொழிகள் தென்னிந்தியா, பாக்கிஸ்தான், பெலுசிஸ்தானம், இலங்கை, மலேசியா, தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற இடங்களில் பன்னிரண்டு கோடிக்கும் மேற்பட்டவர்களால் பேசப்படுவதாகவும் வெக்மேன் என்பார் கூறுகிறார்.

விண்மீன் கூட்டத்தில் வெள்ளியும் ஒன்று என்பது போல் அல்லாமல் ஒன்பது கோள்களில் ஒன்றான பரிதி போன்று நின்றொளிரும் நீர்மை பெற்ற செம்மொழியாம் தமிழின் தொன்மை, தூய்மை குறித்துத் தமிழர்கள் எண்ணி எண்ணி இறும்புதெய்தலாம். அதற்கு மொழி வரலாற்றைக் கற்க வேண்டியது கட்டாயமாகும். இனித் தமிழ் மொழியின் வரலாற்று வாயிலுக்குச் செல்வோம்.

தமிழின் எல்லை

“தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்தும் உணர்ந்திடு
குழ்கலை வாணர்களும் - இவள்
என்று பிறந்தவள் என்றுண ராத
இயல்பின ளாம் எங்கள் தாய்”

“யாரும் வகுத்தற் கரிய பிராய்த்த
ளாயினு மேயெங்கள் தாய் - இந்தப்
பாருள்ளந் நானுமோர் கன்னிகை என்னப்
பயின்றிடு வாள் எங்கள் தாய்?” என்று பாடிய

பாரதியின் மதிநுட்பத்தை எவ்வளவு போற்றினாலும் தகும். தமிழ்மொழியின் தோற்ற வரலாற்றென்பது அறுதியிட்டுக் கூற முடியாத தொன்மையிக்க தமிழை “என்று பிறந்தவள் என்றுணராத இயல்பினள்” என்று குறிப்பிட்டது எவ்வளவு பொருத்தம்! எனிய மக்களுக்கு இதைவிடத் தெளிவாகத் தமிழின் தொன்மையை விளக்க முடியாதுதான். ஆனால், மொழிப் புலமை மிக்காருக்கும், ஆய்வு நோக்கினருக்கும் இப்படிப் பொதுப்படையாகக் கூறுவது போதுமான செய்தியாகாது. எனவே அறிஞர் பெருமக்கள், தமிழ் இலக்கியங்களில் பொதிந்துள்ள செய்திகளை, நுண்ணிதின் ஆய்ந்து கண்ட ஆதாரங்களை நாமும் இலக்கிய ஏடுகளை ஆராய்ந்து காண்போம்.

தமிழ்மொழி முச்சங்கம் கண்ட மொழி என்பதில் இரண்டாவது கருத்துக்கு இடமில்லை என்பது உலக மொழி நூலறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று. முச்சங்கங்களின் காலத்தைக் கணித்துவிட்டால், தமிழின் பிறப்பு வரலாறு வெளிச்சத்திற்கு வந்துவிடும்.

முச்சங்கம் என்பது கதையா வரலாறா என்பதை இலக்கிய ஆதாரங்களைக் கொண்டு முடிவு செய்ய வேண்டும். பல அறிஞர்கள் இப்பெரு முயற்சியில் ஈடுபட்டு, இத்தலைமுறைக்கு

ஆதாரங்களை அறிமுகம் செய்திருக்கிறார்கள். முனைவர் இ.மு.சப்பரமணியப் பிள்ளை, ரா.இராகவ ஜயங்கார், முனைவர் சி.பாலசுப்பரமணியம், வையாபுரி பிள்ளை போன்றவர்கள் இத்துறையில் உழைத்து முத்தெடுத்திருக்கிறார்கள்.

தமிழின் தொன்மையையும், தனித்தியங்கும் ஆற்றலையும் நிலைநாட்டியவருள் முதன்மையானவர் கால்டுவெல் பாதிரியார் என்பதை நன்றியோடு நாம் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும். தமிழை இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளி, தனித்தியங்க முடியாத மொழியெனச் சொல்லி, சமற்கிருதத்திற்கே முடியென முறை கொண்டாடிய வடமொழிப் பற்றாளர்களின் உரத்த குரலை ஒடுக்கிய பெருமை கால்டுவெல்லுக்கே உரிய ஒன்றாம்.

வடமொழியினும் சிறந்தது தமிழே என்பதைத் திருவாசகத்தின் மீதேற்றி வெளிப்படுத்தியவர் நான்மணிமாலை-சிவப்பிரகாச அடிகளார்

“வேதம் ஒதின் விழிநீர் பெருக்கி

நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்பவர் காண்கிலேம்” என்று கூறி வடமொழியின் இனிமைக் குறைவை இடுத்துக் காட்டியவர் அவர். வேத ஒலிக்கு மாறாகத் தமிழ்ப்பண்ணாம் திருவாசகத்தை ஒதினால்,

“கருங்கல் மனமும் கரைந்துகக் கண்கள்

தொடுமணற் கேணியின் சுரந்து நீர்பாயும்” என்று உருகி உரைத்துத் தமிழின் இனிமையை எடுத்துரைத்தார். இனிய தமிழ், இலக்கியத் தமிழ், என்று பிறந்தது என்பதைத் துலக்க முடியாவிட்டாலும் எப்படி வளர்ந்தது என்பதையேனும் அறிய முற்படலாம்.

தமிழின் எல்லையை

“வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ்க்கூறு நல்லுக்கூய்” என்றார் தொல்காப்பியப் பாயிரம் பாடிய பனம்பாரணார்.

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெணாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்று முதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்”
என்று நாற்றிசை எல்லையைக் குறித்தார் காரிக் கிழார்.

பனம்பாரனார் திருவேங்கடத்தை வட எல்லையாகக் குறிக்க, காரிக் கிழார் பனி மலையையே எல்லையாகக் குறிப்பதிலுள்ள மாறுபாடு ஆனுமையின் எல்லைப் பரப்பு எப்போதும் நிலையாக இருந்ததில்லை என்பதற்கான சான்றேயன்றி முரணன்று. தமிழகத்தின் வட எல்லையே கடற்கோளால் தென் எல்லையான வரலாற்றுச் சான்றுகள் பல உள்.

“மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாக்சீர்த் தென்னவன்”
என்னும் கலித்தொகைப் பாடல் வழி, பாண்டிய நாட்டின் ஒரு பகுதி கடலால் கொள்ளப்பட்டதென்பது புலனாகிறது.

சிலப்பதிகார காடுகாண் காதையில் இளங்கோவடிகளும்,
“பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள” என்று தமிழ் வழங்கிய குமரிக் கண்டத்தைக் கடல் கொண்டதைக் கூறியுள்ளார். கடல் கொண்ட குமரியில் தான் தமிழ் வளர்த்த முதற் சங்கமும், இரண்டாம் சங்கமும் இருந்துள்ளன.

தமிழ்ச் சங்கங்களைத் தலை, இடை, கடை என்று குறித்தனர் பண்டைப் புலவர்கள்.

கடல் கொண்ட மதுரையில் முதற் சங்கமும், மீண்டும் கடல் கொண்ட கபாடபுரத்தில் இடைச் சங்கமும், இப்போதுள்ள மதுரையில் கடைச் சங்கமும் இருந்தன என்பது இறையனார் களவியல் உரைமூலம் அறியவரும் செய்தி.

தலைச் சங்கம் 4440 ஆண்டுகளும், இடைச் சங்கம் 3700 ஆண்டுகளும், கடைச் சங்கம் 1850 ஆண்டுகளும் இருந்து தமிழாராய்ந்ததாகக் கூறுகிறது களவியலுரை. இந்த ஆண்டுக் கணக்கு எப்படிக் கொள்ளப் பட்டது?

முதற் சங்கத்தில் பாண்டிய மன்னர் எண்பத் தொன்பதின்மர் இருந்ததாகவும், அவர்கள் 89 பெயர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஐம்பது ஆண்டுகளை ஆட்சிக் காலமாகக் கணக்கிட்டு அதில் பத்து ஆண்டுகளை இடையில் வந்து சென்றவர்களுக்காகக் கழித்து 4440 ஆண்டுகள் எனக் கணக்கிட்டுள்ளனர். இந்தக் கணக்கையெல்லாம் அவரவர் ஆசையின் அளவாகத் தான் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

தொல்காப்பிய உரைப் பாயிரத்தில் மதுரை பரத்வாச கோத்திர நச்சினார்க்கிணியார், வடிவம்பலம் நின்ற பாண்டியன் 2400 ஆண்டுகள் அரச வீற்றிருந்ததாகவும், அவனது அவையில்தான் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது என்றும் நம்பற்கியலாச் செய்தியைக் கூறி வரலாற்றை வழக்குப் பாறையாக்கியுள்ளார்.

கணக்கும், கற்பனையும் எதிரெதிர் ஆனவை - ஒன்றுடன் ஒன்று ஒன்ற முடியாதவை. ஆனால் சில புலவர்கள் தம் கற்பனையைக் கணக்கிலும் புகுத்தியுள்ளதற்குப் புராணங்களில் மட்டுமன்று, நமது இலக்கிய வரலாற்றிலும் இடமுண்டு என்பதையே இந்தக் காலக் கணக்கு தெளிவுபடுத்துகிறது.

காலக் கணக்கில் கற்பனையை ஏற்றியதை மேலோட்டமாக எண்ணும்போது, ஏதோ ஆசை அடிப்படையில் பேசப்பட்டதாகவும் கருத முடியவில்லை. தமிழின் மூப்புக் கணக்கில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவதும் நோக்கமாகக் கூட இருக்கலாம். எனவே காலக் கணிதத்தில் கருத்துஞ்சுவதை விடுத்து, முத்த மொழி நம் தமிழ் மொழி என்னும் முடிவுக்கு நேராக வந்துவிடுவோம். வேறு எந்த மொழிக்கேனும் தமிழ் முந்து மொழி என்று நிலைநாட்டி இப்போது ஆகப்போவதுதான் என்ன?

தொல்காப்பியம்

இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூல்களிலேயே காலத்தால் முந்தியது தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலே! இந்நூலாசிரியர் இரண்டாம் கடற்கோளுக்கு முன்பிருந்த கபாடபுரத்து இடைச் சங்கத்தவர். நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவைக் களத்தில் அகத்தியருடன், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியாரும், வெள்ளூர்க் காப்பியனாரும், சிறுபாண்டுரங்கனாரும், மதுரையாசிரியன் மாறனாரும், துவரைக் கோமானும், கீரந்தையாரும் இருந்து செய்யுளிலக்கியம் ஆய்ந்ததாக அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையில் குறிப்பிட்டதைக் கொண்டு தொல்காப்பியம் இரண்டாம் சங்கக் காலத்ததே என்று புலப்படுகிறது.

எனவே தொல்காப்பியத்திலிருந்து தமிழிலக்கிய அறிமுகத்தைத் தொடங்கலாமென்றாலும், நூற்பாக்கள், உரையாசிரியர் மேற்கோள் மூலம் தொல்காப்பியத்துக்கும் முந்திய வரலாறுகளும் தெரிய வருவதால் அவற்றையும் விரிவாக அல்லாமல் சுருக்கமாகவேனும் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது தவிர்க்கக் கூடாததாகும்.

தொல்காப்பியருக்கு முன்பாக அகத்தியர் என்றொரு புலவர் இருந்ததாகவும், இவருடைய மாணாக்கரில் ஒருவர்தான் தொல்காப்பியர் என்றும் மேற்கோள் செய்யுள்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது

வடவரான அகத்தியர் தென்னாடு வந்தாரென்றும், அவர் தங்குவதற்கு ஏற்ற ஒரு காட்டுமைலைப் பகுதியை ஒதுக்கிக் கொடுத்ததாகத் தொல்காப்பியப் பாயிரவரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார்.

முனைவர் புரட்சிதாசன் தமது தமிழ்ச் சங்கம் நூலில் கூறியுள்ள கருத்தையும் இங்கே நினைவு கூர்வதும் தேவையே! அவருடைய கூற்றுப்படி “சிந்துவெளித் தமிழர்கள் மீது ஆரியர்கள்

தொடுத்த ஊடுருவற் போரில் தலைமை தாங்கிய முதல் தளபதி சுக்கிரன். இவனுக்கு இந்திரன் என்றொரு பெயரும் உண்டு. பல ஆரியக் குடும்பங்களின் புரோகிதனான அகத்தியன் உள்வாளி. இந்த அகத்தியனுக்கு லோபமுத்திரை மனைவி. மான்யா என்ற வசிட்டன் அகத்தியனுக்கு மூத்தவன். இவன் கூற்றாகத் “தமிழர்கள் வேகமாகப் பேசும் மொழி (தமிழ்) எனக்கும் தம்பி அகத்தியனுக்கும் புரியவில்லை” என்பதாக ரிக் வேதத்தை (ரிக்.7.36.7) ஆதாரங்காட்டிக் கூறுகிறார். (பக்-20-21)

காபூலில் ஒரு மலைப்பகுதி ஆற்றங்கரையில் குடிசை போட்டு உளவு பார்த்திருந்தவன் அகத்தியன் என்றும், பொதிகை மலையில் அவன் தங்கியிருந்து தமிழ் வளர்த்தான் என்பது கட்டுக் கதை (பக்.21-தமிழ்ச் சங்கம்) என்னும் புரட்சிதாசன் கூற்றையும் ஒட்டுமொத்தமாகப் புறந்தள்ளிவிட முடியாது.

இலக்கிய ஆதாரங்களையும், இட்டுக் கட்டிய கதைகளையும் பார்க்கும் போது அகத்தியர் என்ற பெயரில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் என்னும் முடிவுக்கு வருவதைத் தவறேன்று கூறிவிட முடியாது. அகத்தியர் முதற் சங்கப் புலவராகவும், 2-ஆம் சங்கப் புலவராகவும் குறிப்பிடப்படுவதும் நோக்கத் தக்கதாகும். கோசல நாட்டு வேத சுருதியாற்றங்கரையில் ஓர் அகத்தியரும், கோதாவரி ஆற்றங்கரையில் ஓர் அகத்தியரும், இலங்கைத் தீவின் தெற்கே குஞ்சார மலையிலும் அகத்தியர் இருந்ததாக வால்மீகி இராமயணம் கூறுவதாகக் க.வெள்ளை வாரணனார் தொல்காப்பியம் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பொருவருஞ்சீர் அகத்தியனைப் புரோகிதனாகப் பெற்றது பாண்டியனார் திருக்குலம்” என்று இலண்டன் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள வேள்விக்குடி சின்னமனுரார்ச் செப்பேடுகளில் குறிப்பிடுவதால் அகத்தியர் பாண்டியர் மரபுக்குப் புரோகிதராகவும், தமிழாசானகவும் விளங்கியவர் எனலாம்.

புகார் நகரத்தில் செம்பியன் இந்திர விழா எடுக்க வேண்டுமெனத் தூண்டியவர் அகத்தியரே என்பது மனிமேகலை ஆசான் சீத்தலைச் சாத்தனார் பாடல் வரிகள் கூறும் செய்தி. தமிழ் மன்னர்களுக்கு ஆரியப் புலவர்கள் ஆசானாக மட்டுமென்றி, அரசியல் ஆலோசகர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் அகத்தியரும் ஒருவர்.

அகத்தியர் முத்தமிழுக்கும் இலக்கணம் செய்தார் என்பதற்குச் சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லார் உரை மேற்கோள்கள் ஆதாரமாகின்றன.

“தக்காரா கநோதிறங் காந்தார பஞ்சமமே

துக்கங் கழிசோம ராகமே - மிக்கதிறற்

காந்தார மென்றைந்தும் பாலைத் திறமென்றார்

பூந்தா ரகத்தியனார் போந்து” என்னும் வெண்பாவில் அவர் இசைத் தமிழ் இலக்கணம் செய்தமையும்

“காந்திக் கூத்தும் விநோதக் கூத்துமென்

றாய்ந்துற வகுத்தன எகத்தியன் றானே” என்னும் ஆசிரிய அடிகளால் கூத்து இலக்கணம் செய்தமையும் புலப்படுகிறது.

“எழுவகைக் கூத்தும் இழிகுலத் தோரை

யாட வகுத்தன எகத்தியன் றானே” என்பதைக் கொண்டு மேற்கோள் குத்திரங்களாக நாற்பத்தெட்டு குத்திரங்களை ஆண்டிருக்கிறார்களெனத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர் மயிலை நாதர், சங்கர நமச்சிவாயர் முதலான உரையாசிரியர்களும், பன்னிரு படலம், வாய்ப்பியம், யாப்பருங்கல விருத்தி, பனம்பாரனர் முதலான நூலாசிரியர்களும், தமிழிலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களும் ஓப்புகின்றனர்.

மேற்குறித்த வெண்பா, ஆசிரிய அடிகளின் சொல்லாட்சி சங்க மருவிய காலத்ததாகவே தோன்றுகிறது. அகத்தியருக்குச் சிறப்பு சேர்க்க வேண்டுமென்னும் பேரவாவினால், பிற்காலத்தவர் இவற்றை இடைச் செருகலாகச் சேர்த்திருப்பார்களோ என்று எண்ணவும் இடமேற்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஜயங்களையெல்லாம் கடந்து முன்னோர் கருத்தை ஓப்புக் கொள்வதானால் அகத்தியருக்கு மாணாக்கர்கள் பன்னிருவர்.

அவர்கள் :

1) தொல்காப்பியர்	5) வையாபிகன்	9) அவிநாயன்
2) அதங்கோட்டாசன்	6) வாய்ப்பியன்	10) காக்கைப்பாடினி
3) துராலிங்கன்	7) பனம்பாரன்	11) நத்தத்தன்
4) செம்பூட்சேன்	8) கழாரம்பன்	12) வாமனன்

இவர்கள் அகத்தியர் செய்த முதல் நூலின் வழியாகத் தனி நூல்கள் படைத்ததோடு, பன்னிருவரும் ஒருமித்து ஒவ்வொருவரும் ஒரு படலமாகப் புறத்தினை இலக்கணங்கள் முழுமைபெறப் “பன்னிரு படலம்” என ஒரு நூலைப் படைத்தாகவும் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

பன்னிரு மாணாக்கருள் துராலியனார் மற்றும் வையாபினர், கழாரம்பனார் செய்த நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. செம்பூட்சேய் படைத்த நூல் ‘கூற்றியல்’ என்று இறையனார் களாவியல் உரை (56) கூறுகிறது.

வாய்ப்பியர் செய்த நூல் ‘வாய்ப்பியம்’ என்பது. இந்நூலும் முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. யாப்பருங்கல விருத்தி உரையில் சில சூத்திரங்கள் மேற்கோள்களாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன; அவ்வளவே.

பனம்பாரனார் இலக்கண நூல் செய்ததற்கு ஆதாரமாக யாப்பருங்கல விருத்தியில்

“அகத்தினை யல்வழி யாங்கதன் மருங்கின்

வகுத்தன சொற்சீர் வஞ்சியொடு மயங்கும்” என்ற அடிகள் பனம்பாரனமென்னும் நூலடியாகக் காட்டப்பட்டதையே சான்றாகக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. பனம்பாரனர் தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரம் செய்துள்ளார் என்று இளம்பூரனர் தம் பாயிரத்துள் கூறியுள்ளார். மேலும் குறுந்தொகையில் 52-ஆம் பாடல் பனம்பாரனர் பெயரில் உள்ளது.

“தோன்றா தோன்றித் துறைபல முடிப்பினும்

தான்தற் புகழ்தல் தகுதி அன்றே” எனவும் நன்னால் பாயிரத்தில் வரும்

“மன்னுடை மன்றத் தோலைத் தூக்கினும்

.....
தன்னைப் புகழ்தலும் தகும் புலவோற்கே” என்னும் சூத்திரங்கள் இரண்டும் ‘பனம் பாரனம்’ என்பது மயிலைநாதர் துணிடு.

அவிநாயனார் செய்தது அவிநாயம். இந்நால் சூத்திரங்கள் மயிலை நாதர் உரையிலும், யாப்பருங்கல விருத்தியரையிலும் ஆளப்படுள்ளன.

காக்கைப்பாடினியார் ஆக்கிய நால் காக்கைப்பாடினியம். இதன் சூத்திரங்கள் சில யாப்பருங்கல விருத்தியரையில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இதே பெயரில் வேறொரு பெண்பாற் புலவரும் இருந்திருப்பதாக இலக்கிய வரலாறு கூறுகிறது. இவரும் சிறுகாக்கைப்பாடினியம் செய்தாரென்பார்.

அகத்தியரின் மாணாக்கருள் கடைசியாகக் குறிப்பிடப்படும் வாமனர் செய்த நால் ‘வாமனம்.’ இந்த நாலும் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

பன்னிரு மாணாக்கருள் சிகண்டி என்னும் முனிவரும் ஒருவர் எனச் சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறது. தொல்காப்பியர் முதல் வாமனர் வரை சிகண்டி எனும் பெயர் இடம் பெறவில்லை. எனவே இப்பன்னிருவரில் ஒருவரே சிகண்டியாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர் யாரென்பதுதான் விளங்கவில்லை. முழுமையாகக் கைக்கு எட்டாத பேரக்தியத்தையும், கட்டுக்கதைகளுக்குள் இட்டுச் செல்லும் அகத்தியரையும் இந்த அளவில் நிறுத்திக் கொண்டு, நின்று நிலவும் மொழியின் மூத்த நூலான தொல்காப்பியத்தைப் பற்றிய செய்திக்குள் நுழையலாம்.

அகத்திய சூத்திரங்கள் சிலவற்றை மயிலைநாதரும், சங்கர நமச்சிவாயரும் எடுத்தாண்டிருப்பதைப் போன்றே, தொல்காப்பிய சூத்திரங்களும் உரையாசிரியர்களால் மேற்கோள்களாகக் காட்டப் பட்டுள்ளன. ‘செய்தானாற் பெயர்பெற்றன அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என இவை’ என்பது களவியலுரை.

“ஓல்காப் பெருமை தொல்காப்பியனார்” எனப் புகழ்ந்தார் மயிலைநாதர்.

“பழைய காப்பியக் குடியில் உள்ளோன் எனத் தன் பெயரை மாயாமல் நிறுத்தி” எனக் குறித்த நச்சினார்க்கினியரின் உரைமூலம் இலக்கண நூலைப் படைத்தவர், தொல்காப்பியர் எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டது ஏன்? என எழும் இயற்கையான வினாவுக்கு விடையளித்துவிட்டார். காப்பியக் குடியில் பிறந்ததால் தான் தோன்றிய குலப் பெயரே தனக்குப் பெயராக்கிக் கொண்டு, மரபு மறையாமல் காத்துக் கொண்டார் தொல்காப்பியர். இவருடைய இயற்பெயர் திரண தூமாக்கினி என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். இவரை ஜமதக்கினியார் மரபினரென்றும் கூறுகின்றனர்.

தொல்காப்பியன் என்பது இயற்பெயரே என்றும் அக்கால மக்களிடையே வழங்கப்பட்டது தானென்றும் கூறி வெள்ளூர்க்காப்பியன், காப்பியாற்றுக் காப்பியன், காப்பியன் சேந்தன் என்னும் பெயர்களைச் சான்றாகக் குறிப்பிடுகின்றார் வெள்ளளவாரன். தொல்காப்பியரைச் சமதக்கினியின் மரபினராக்கி, அவர்க்குத் திரண தூமாக்கினி என்ற பெயரைச் சூட்டியதெல்லாம் நச்சினார்க்கினியரால் இட்டுக் கட்டப்பட்ட கதையே என்று தெளிதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பிய அரங்கேற்றம்

குமரியாற்றுக்கும், பங்குளி ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்ட எழுநூறு காவத நிலப்பரப்பு 3000 கல் நீளமும், 1000 கல் (கல்=மைல்) அகலமும் கொண்ட சகாரா வெளியில் நின்ற கடல் நீர், 1600 கல் பரப்பில் (700 காவதம்/ காவதம்=8000மூழம்=2 $\frac{1}{4}$ கல்) இருந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகளும் கொண்ட குமரி நாட்டை விழுங்கின்மையாற் இழுந்த நிலப்பரப்பை ஈடு செய்ய, வடநாட்டில் கங்கை முதல் இமயம் வரையுள்ள நிலப்பகுதியை வென்று தன் நாட்டுக் குடிகள் வாழத் தந்ததால் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றான் பாண்டியன். அவன், தன் அவையில் அறிஞர் பலரையும் கூட்டிச் சிறந்த நூல்களைப் படைக்கப் பணித்துத் தமிழ் வளர்த்தவன்.

தமிழ்மொழி வழக்கினை உலகியலுக்கேற்ப வகுத்தும், தொகுத்தும் நூலொன்று செய்விக்க வேண்டுமென எண்ணினான் பாண்டியன். தன் அவைப் புலவர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய தொல்காப்பியனாரிடம் இப்பொறுப்பினை ஒப்படைத்தான் மன்னன். மன்னன் விருப்பத்திற்கிணங்கவும், தான் தாய்மொழிக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமை என்றும் உணர்ந்த தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ் நூலைப் படைக்கத் துணிந்தார்.

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியனின் அவைப் புலவர்களுக்குத் தலைமை ஏற்றிருந்தவர் அதங்கோட்டாசான். அவர் தலைமையில் தொல்காப்பியர் இயற்றிய தொல்காப்பியத்தை அரங்கேற்ற விழைந்தார் மன்னர். முத்தமிழில் இயற்றமிழ் இலக்கணத்தை மட்டில் தெரிந்தெடுத்து, இசையோ, கூத்தோ இடைவரப் பெறாமல் நுண்ணுதின் ஆய்ந்து, இயற்றமிழுள்ளும் எழுத்து, சொல், பொருள் என்பனவற்றை மட்டில் முறைப்படி யாத்து அரங்கேற்றினார் தொல்காப்பியர். இந்நிகழ்வினைத் தொல்காப்பியரோடு ஒரு சாலை மாணாக்கரான பனம்பாரனர் பாடிய தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரம் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“வடவேங்கடந் தென்குமரி
 யாயிடைத்
 தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து
 வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலிஃ
 எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடிச
 செந்தமி ழியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
 முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப்
 புலந்தொகுத் தோனே போக்கறு பனுவல்
 நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்து
 அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
 அதங்கோட் டாசாற் காரிஸ்தபத் தெரிந்து
 மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி
 மல்குநீர் வரைப்பின் ஐந்திர நிறைந்த
 தொல்காப் பியன்னனத் தன்பெயர் தோற்றிப்
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே” என்பது
 பனம்பாரனரின் நூற்பாயிரம்.

தொல்காப்பியம் குத்திரம், ஓத்து, படலம் என்னும் உறுப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. இம்மூன்றுக்கும் பொருள் கூறவந்த பேராசிரியர் “எண்டு குத்திரமும் ஓத்தும், படலமுங் கூறியது அதிகாரத்தாலானே அம்மூன்றனையும் அடக்கி நிற்பது பிண்டம். அதுவே தொல்காப்பியம். அதனுள் எழுத்தத்திகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்பன படலமெனப்படும். அவற்றுள் ஓத்துஞ் குத்திரமும் ஒழிந்த இருகூறுமெனப்படும்” என்றார். (தொல்.செய்.கு.484-பேராசிரியர் உரை.)

எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்கள்; ஒவ்வொன்றிலும் ஒன்பது ஒன்பது இயல்கள் உள்ளன. எழுத்தத்திகாரத்தில் 483 நூற்பாக்கள் உள்ளன. சொல்லதிகாரத்தில் 456 குத்திரங்கள் என இளம்பூரணரும், 463 குத்திரங்கள் எனச் சேனாவரையரும், நச்சினார்க்கினியரும், 453 குத்திரங்கள் எனத் தெய்வச் சிலையாரும் வகுத்து உரையெழுதி உள்ளார்கள். மொத்தத்தில் இளம்பூரணர் உரைப்படி தொல் குத்திரங்கள் 1595 என்றும், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர் உரைப்படி 1611 என்றுமாகிறது.

தொல்காப்பியச் செய்யுளில் கூறப்பட்ட ‘கட்டளையடி’யும், வேறு சில பாட்டிலக்கணங்களும் வழக்கொழிந்தன. அவ்வாறே பிற்காலத்தே தோன்றிப் பெருவழக்கான பாவினங்கட்டும் தொல்காப்பியத்துள் இலக்கணம் கூறப்படவில்லை.

அயலார் நுழைவால் ஏற்பட்ட அரசியற் குழப்பங்களால் இற்றைநாள் போன்றே பண்டும் மக்கள் தமிழ் வளர்ச்சியில் நாட்டங் குறைந்திருந்தனர். அதனால் தொல்காப்பிய நூல் பயிற்சியும் குறைந்திருந்ததால் அயலாரின் இலக்கிய ஊடுருவலால் தமிழிலக்கியங்கள் உருதியும் நிலையும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழர் பண்பாட்டுக்கு முரணான கருத்துக்கள் வலிந்து நுழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படித் தமிழிலக்கியச் சீர்குலைவு முயற்சி வெற்றி பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலச் சூழலில் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதலாக உரையெழுதி அயலார் கருத்து ஊடுருவலைத் தடுக்கும் வேலி அமைத்தவர் இளம்பூரண அடிகளார் ஆவார்.

இவரைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர், சேனாவரையர், கல்லாடர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார் முதலானோரும் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதியிருக்கிறார்கள்.

இடைச் செருகல் என்பது தமிழிலக்கியத் தமுவலில் வேர் விட்ட புல்லுருவியாக நெடுங்காலமாகவே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. சங்க காலத்திலேயே ஆரியர் நுழைவால் இக்‘கலை’ வளர்க்கப்பட்டு வந்தது. அது தொல்காப்பியத்துள்ளும் நுழையத் தவறவில்லை.

தொல்காப்பிய மரபியலில் 86 முதல் 90 வரையிலான சூத்திரத்துள் - தமிழ் பண்பாட்டுக்கும் - மரபுக்கும் மாறான கருத்துக்களை நுழைக்கும் விதத்தில்

“நாலே கரகம் முக்கோல் மணையே

ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய” என்று தொடங்கி

“அந்த ணாளர்க் கரக வரைவின்றே” என்பது வரை வருண பேத கருத்துக்கள் சூத்திர வடிவில் இடைச் செருகலாக நுழைக்கப்பட்டுள்ளதாக நாலோர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். இப்படிப்பட்ட “நால்வகைச் சாதி நாட்டிய” மனுவின் கருத்தைத் தொல்காப்பியரும் தம் நாலில் கூறினார் என்பது கலப்படமற்ற கற்பனையே!

இனி, தொல்காப்பியரின் நூற்புலமைத் திறத்திற்கும், உயிரியல் ஆய்வு நோக்குக்கும் சான்றான சூத்திரத்தைக் கண்டு மேற்செல்லலாம்.

உயிரினத்தை அறிவியல் நோக்கில் ஆறாகப் பகுத்துள்ளனர். இதனைத் தொல்காப்பியர் மரபியற் குத்திரங்களில் எடுத்துரைத்துள்ள பாங்கு வியந்து போற்றற்குரியதாக் கூடமிகு அமைந்த அறிபுலன்களின் மூலம் அவற்றை ஆறு வகையாகப் பிரித்த முன்னோர் முறையினை விளக்கமாக மரபியற் குத்திரங்களில் கீழ்வருமாறு தொல்காப்பியர் பகுத்துரைக்கின்றார்.

“புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“நந்தும் முரனும் ஈறி வினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“நண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“மாவும் புள்ளும் ஜயறி வினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

“மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”

பொதுவாகத் தொல்காப்பிய நூல் மரபின் அடிப்படையிலேயே தமிழிலக்கியங்கள் படைக்கப் பட்டுள்ளன. எனினும் மாறுபட்ட சொல் வழக்குகள் சில திருக்குறளிலும், சங்கத் தொகை நூல்களிலும் இடம் பெறாமற் போய்விடவில்லை.

தொல்காப்பியர் வடமொழி இலக்கண நூலாசிரியர் பாணினிக்குக் காலத்தால் பிறப்பட்டவர் என்பதை ஆய்வறிஞர் பேரராசிரியர் க.வெள்ளை வாரணனார் ஆதாரத்துடன் மறுத்துள்ளார்.

தொல்காப்பியம் குறித்த செய்திகளை முழுவதும் சொல்வதானால் அது தனிநூல் தன்மை பெற்றுவிடுமென்பதால் இந்த அளவில் இதனை நிறைவு செய்வோம்.

இலக்கண நூல்கள்

மொழி சிதைவுறாதிருக்கவும், இலக்கியங்கள் செப்பமாக அமையவும் காப்பாகப் படைக்கப்பட்டதே இலக்கணம். இதனை “ஓரு மொழி இலக்கண இலக்கிய வரம்பின்றி நானும் ஒருவகையாய்த் திரிபடைந்து மாறுபடுமானால் முன்னுள்ளோர் கருத்தைப் பின் வந்தவர்களும், இன்றுள்ளோர் கருத்தை இனி வருவோர்களும் உணர்ந்து கொள்ளுதற்கு வழியின்றி அம்மொழியின் வழக்கியல் சிதைந்து கெடுதல் இயல்பே. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக வளம் பெற்றுவரும் நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ், வேற்று மொழிக் கலப்பாலும், மக்களது சோர்வினாலும் சிதைந்து கெடாதபடி அதற்கு வரம்பு கோலிப் போற்றி வளர்த்த பெருமை தமிழ் முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியத்திற்குரிய தனிச் சிறப்பாகும்” என்பது க.வெள்ளளவாரணாரின் ‘தொல்காப்பியம்’ என்னும் நூல் முன்னுரையில் கூறியுள்ள கருத்தாகும். இக்கருத்து இற்றை இளைஞர்கள் கூர்ந்து நோக்க வேண்டிய ஒன்றாகும். இலக்கணத்தின் இன்றியமையாமை கருதி அவற்றை அறிந்து கொள்வோம். கிடைத்துள்ள இலக்கண நூல்கள் நாற்பத்தைந்து. பெயர் மட்டில் தெரிந்தவை முப்பது.

கால வரிசைப்படி தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களைத் தொகுக்கப் புகுந்தால், இலக்கியமும் இலக்கணமும் மாறி மாறி இடம் பெறும். எனவே தொல்காப்பியத்தை முதல் நூலாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட பிற இலக்கண நூல்களை முன்னதாகத் தெரிந்துக் கொள்வது முறையாகும். இன்று படைக்கப்படும் இலக்கியங்களுக்கு எவரும் இலக்கணம் வகுக்கவில்லை. இலக்கணப்படி இலக்கியம் உள்ளதா என்றே பார்க்கப் படுகிறது.

தொல்காப்பியத்துக்கு முந்திய இலக்கண நூல்களாக, அகத்தியம், மாபுராணம், பூத புராணம், இசை நுணுக்கம் முதலானவை நச்சினார்க்கிணியர் உரையால் அறியப்படுகின்றன. தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களில் வடமொழி சார்பைத் திணிப்பதிலும், திரிப்பதிலும் இவரே முதல்வராக இருந்திருக்கிறார். இவர் கூற்றுக்களை இலக்கிய ஆதாரமாக ஏற்றுக் கொண்டுதான் தமிழிலக்கிய வரலாறுகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

“புராணம் என்னும் பெயரில், செய்யளிலக்கணம் முதலாகப் பலவகை இலக்கணமுங் கூறுதல் வடநூலார்க்கு உடன்பாடென்று” கூறி அக்கினி புராணத்தைச் சான்று காட்டுகின்றனர்.

பூதபுராணம் பெயரளவில் தெரிந்த நூலேயன்றி, பயிலக் கிடைக்கவில்லை. சிகண்டி என்பார் ஆக்கிய நூல் ‘இசை நுணுக்கம்’. இந்நூல் அடியார்க்கு நல்லார் காலத்து இறவாது நிலவியதென்று அவர் உரைவழி தெரிகிறது. இவ்விரு இலக்கண நூல்களைப் பற்றி அதிகமாகத் தெரிந்து கொள்ள ஆவணங்கள் இல்லை.

தொல்காப்பியத்துக்குப் பின் படைக்கப்பட்டுக் கிடைத்துள்ள இலக்கண நூல்களுள் காலத்தால் முத்தது மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (1178-1218) காலத்தில் வாழ்ந்த குணவீர பண்டிதர் என்னும் சமனை முனிவர் யாத்த சின்னால் என்னும் நேமிநாதமாகும்.

வச்சணந்தி என்பார் வெண்பா, பாட்டியல் எனும் இரு இலக்கண நூல்களைப் படைத்துள்ளார். பாட்டியல் என்னும் பெயரில் மேலும் ஐந்து இலக்கண நூல்கள் உள்ளன.

புத்தமித்திரர் எனும் பெளத்தர் ஐந்திலக்கணங்களைச் சுருக்கி வீரசோழியம் என்னும் நாலை யாத்துள்ளார். இது வடமொழி அணி இலக்கணத்தைத் தழுவிய நூல்.

அமித சாகரர் எனும் சமனைர் யாப்பருங்கலத்தையும், யாப்பருங்கலக் காரிகையையும் இயற்ற, புறப்பொருள் இலக்கணமான புறப்பொருள் வெண்பா மாலையை ஐயனாரிதனார் இயற்றினார்.

தண்டியின் வடமொழி நாலைத் தழுவிய தண்டியலங்காரம் குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் இயற்றிய மாறனலங்காரம், வைத்தியநாத நாவலர் படைத்த குட்டித் தொல்காப்பியமான இலக்கண விளக்கம், சுவாமிநாத தேசிகரின்

இலக்கணக் கொத்து, பவணந்தி முனிவர் சீயகங்கன் வேண்டுதோருக்கு இணங்கப் படைத்தளித்த நன்னால் முதலியன வழக்கில் உள்ள இலக்கண நூல்களாம்.

பாக்களினாலேயே படைக்கப்பட்ட தமிழிலக்கணத்தை முதன் முதலில் உரைநடையாக்கியவர் முனைவர் ஜி.யு. போப். (தோடா இலக்கணமும், துளு இலக்கணமும் செய்தவர் இவரே.)

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை (The Comparative grammar of Dravidian Language) என்னும் ஆய்வு நூலைப் படைத்தார் முனைவர் கால்டுவெல்.

சீகன் பால்கு ஐயர் என்பார் தமிழ்- இலத்தீன் ஒப்பிலக்கண ஆய்வு நூலைப் படைத்தார்.

இயற்றமிழ் இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், நன்னால், யாப்பருங்கலக் காரிகை மூன்று மட்டுமே இப்போது கல்வியாளர்களால் பெருவழக்காக ஆளப்படுகின்றன. இவற்றையேனும் இலக்கணத்தைப் புறக்கணித்து இலக்கியம் படைக்கப் புறப்பட்டிருக்கும் புதுமையாளர்கள் கற்று மொழிநலன் காக்க வேண்டும்!

முழுதும் அகப்பொருள் இலக்கணங்களாக ஐந்து நூல்கள் தமிழில் படைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை இறையனார் அகப்பொருள், தமிழ்நெறி விளக்கம், நம்பியகப் பொருள், களவியற் காரிகை மற்றும் மாறனகப் பொருள் ஆகியன.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம், தொன்னால் விளக்கம், முத்து வீரியம் மற்றும் சுவாமிநாதம் ஆகியவை ஐந்திலக்கணத்தில் அகப்பொருளையும் ஒர் அங்கமாகக் கொண்டுள்ளன.

அகப்பொருள் இலக்கணம் தோன்றியதற்குக் களவியலுரை கூறும் வரலாறு ஒன்று உண்டு. இவ்வரலாற்றின் மூலம் முச்சங்கப் புலவர்கள், அக்கால மன்னர்கள் ஆண்டுக்

கணக்குகளையெல்லாம் அறிய முடிகிறது. அவ்வரலாற்றின்படி தலைச் சங்கத்தில் அகத்தியனார், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுள், குன்றெறிந்த முருகவேள், முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர், நிதியின் கிழவன் முதலாக ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் 4440 ஆண்டுகள் தமிழாய்ந்தனர். அவர்களால் பாடப்பட்ட நூல்கள் பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை என்பன. இவை நமக்குப் பெயர் மட்டில் தெரிந்த நூல்கள். இப்புலவர்களைக் காய்சின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் முடிய என்பத்தொன்பது மன்னர்கள் புரந்தனர். இச் சங்கம் கடல் கொண்ட மதுரையில் இருந்தது.

இடைச் சங்கத்தில் அகத்தியனார், தொல்காப்பியர், இருந்தையூர்க் கருங்கோழி மோசியார், வெள்ளூர்க் காப்பியனார், சிறு பாண்டராங்கனார், திரையன் மாறனார், துவரைக் கோமானார், கீரந்தையார் உள்ளிட்ட ஜம்பத்தொன்பதின்மர் மூவாயிரத்து எழுநூறு ஆண்டுகள் இருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தனர். இவர்களால் பாடப்பட்ட நூல்கள் கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழ மாலை அகவல் என்பனவாம். இவையும் இன்றில்லை. இப்புலவர்களை வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் முடிய ஜம்பத்தொன்பது மன்னர்கள் புரந்தனர். இச் சங்கம் கடல் கொண்ட கபாடபுரத்தில் செயல்பட்டது.

கடைச் சங்கத்தில் சிறுமேதாவியார், சேந்தம்பூதனார், அறிவுடையரனார், பெருங்குன்றூர்க் கிழார், இளந்திருமாறனார், மதுரை ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், மதுரை மருதனிளநாகனார், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உள்ளிட்ட நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இருந்து தமிழாய்ந்தனர். இவர்கள் உட்பட நானுந்று நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் பாடினர். அவர்களால் படைக்கப்பட்ட நூல்கள் நெடுந்தொகை நானுந்று, குறுந்தொகை நானுந்று, நற்றினை நானுந்று, புறநானுந்று, ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப் பத்து, கலி நூற்றைம்பது, பரிபாடல் எழுபது, கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை என்பனவாம். இவற்றுள் முதல் எட்டு நூல்களே எட்டுத் தொகை என முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளவை. பின் மூன்று நூல்களும் கிடைக்காதவை.

இப்புலவர்களைக் கடல் கொள்ளப்பட்டபோது இருந்த முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதி முடிய நாற்பத்தொன்பது மன்னர்கள் புரந்தனர். இச் சங்கம் உத்திர மதுரையில் இருந்ததாம். உத்தரம் என்னும் சொல் வடக்குத் திக்கைக் குறிப்பதாகும்.

அக்காலத்தில் பாண்டிய நாடு பன்னிரண்டாண்டுகள் மழையின்றி வறட்சியால் வறுமைக் கொடுமைக்கு இலக்காயிற்று. இதனால் புலவர்களைப் பேண முடியாத நிலை மன்னனுக்கு ஏற்பட்டதாம். அதனால் மன்னன் புலவர்களை எல்லாம் அழைத்து “நீங்கள் அவரவர் அறிந்த நாடுகளுக்குச் சென்று விடுங்கள். இப்போது என் நாட்டின் நிலை உங்களைப் பேணும் நிலையில் இல்லை. என் நாட்டின் பஞ்சம் அகன்றபின் என்னை நாடி வாருங்கள்” என்று கூறியனுப்பினான். அவ்வாறே புலவர்கள் பாண்டி நாட்டை விட்டகண்றனர்.

பன்னிரண்டாண்டுகள் கடந்தபின் மழை பெய்ய நாடு வளம் பெற்றது. நாடு நன்னிலை எய்தியிபின் ஆட்களை எல்லாப் பக்கமும் அனுப்பி, நூல் படைக்கும் ஆற்றலாளர்களை அழைத்து வரச் செய்தான் மன்னன். புலவர்களைத் தேடிச் சென்றவர்கள், எழுத்திலக்கணம், சொல்லிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம் படைக்கக் கூடிய புலமையாளர்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அழைத்து வந்தனர். ஆனால், பொருளிலக்கணம் படைக்கக்கூடிய புலமையாளர் எங்குத் தேடியும் கிடைக்கவில்லை என்று கூறிவிட்டனர். இதைக் கேட்ட மன்னன் மிகவும் உளங் கவன்றானாம்.

“எழுத்து, சொல், யாப்பு எல்லாம் பொருளுக்காகத் தானே? முதன்மையான பொருளிலக்கணம் செய்ய வல்லார் இல்லையென்பது பெருங்குறையே - இஃதன்றிப் பிறவிருந்தும் பயனென்ன?” என்று ஆற்றமுடியாதவன் ஆனான் மன்னன். அறிவு வேட்கையால் மன்னன் பேதுற்றதறிந்து பொறுக்காத ஆலவாய் அழல் நிறக் கடவுள் மன்னன் குறை தீர்க்க முன்வந்து களவியல் சூத்திரங்கள் அறுபதையும் இயற்றி அவற்றை மூன்று செப்பேடுகளில் எழுதி மேடைக்கடியில் வைத்தானாம். அதனை,

வழிபாடு செய்யும் வேதியன் கண்டெடுத்து மன்னனிடம் கொடுத்து மன்னன் குறையை நீக்கினான். அதுவே இறையனார் களவியல் என்றாயிற்று. இஃது அகப்பொருள் இலக்கணம் தோன்றியதற்கு யாரோ கட்டிய கதை.

பிற மொழிகளில் இல்லாத பொருளிலக்கணம் தமிழுக்குச் சிறப்புக் கூட்டிவிடும் என்பதால், அதனை ‘அவர்கள்’ மொழியில் ‘அமானுஷ்ய’மாக்கிவிட, பொருளிலக்கணத்தை இறைவன் படைத்ததாகக் கதை கட்டி அதைக் காலத்திற்கும் மக்கள் நம்பும்படி செய்ய முயன்றுள்ளனர் என்பதையே இக்கதை தெளிவுபடுத்துகிறது. இறையனார் என்ற பெயரை இறைவனாக்கியுள்ளனர். நம் காலக் கிராமக் ‘கர்ணம்’ கரும்பைக் கரம்பாக்குவார் என்பதற்கொப்பானதே, அன்று இறையனாரை இறைவனாக்கியதும்.

தமிழிலக்கியங்களில், பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத கட்டுக் கதைகள் புகுந்திருப்பதாலும், அவை நெடுங்காலமாகியும் மக்களால் மறுதலிக்கப்படாமல் அப்படியே நம்பப்பட்டு வருவதாலுமே பெரியார் தமிழிலக்கியங்களை பெரிது படுத்தவில்லை என்பதை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

வரலாறுகளும், வழக்காறுகளும் அறிவுக் கண்களைத் திறப்பதற்குத் துணையாக வேண்டுமேயன்றி, பகுத்தறிவைப் பாழ்படுத்துவதற்குத் துணையாகக் கூடாது. மதி கெடுக்கும் மரபு மீறல்கள் இறை நம்பிக்கை என்னும் இருட்டுக்குள் பதுங்கி வரக்கூடாது.

அறிவு சார்ந்த நூல்களை அழியவிட்டு, இப்படிப் பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத பழங்கதைகளை மட்டில் பெருமளவில் பாதுகாத்தன் உள்நோக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அகம் என்றும், புறம் என்றும் கூறப்படுவது யாதென அறிந்தாலன்றி அவற்றின் இலக்கண, இலக்கியங்களுள் நுழைவது எனிதன்றாம்.

“இத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக் கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந்தது எனக் கூறப் படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்து உணர்வே நுகர்ந்து இன்பம் உறுவதோர் பொருளாதளின், அதனை அகம் என்றார்,” என்று அகத்திற்குப் பொருளுரைப்பார் நச்சினார்க்கினியர். இந்த அடிப்படையில் அகத்தினை ஒழுகலாற்றினைத் தொகுத்துக் கூறும் நாலே களவியல்.

தொல்காப்பியமும், அதன் வழிநூலான களவியலும் கூறும் இலக்கணங்களுக்கேற்பப் படைத்துத் தொகுக்கப்பட்ட பாண்டிக் கோவை, திருச்சிற்றம்பலக் கோவை ஆகிய அகப்பொருள் இலக்கியங்களையும் ஆய்ந்து அவற்றை விரித்துரைக்கு முகத்தான் படைக்கப் பட்டதே நாற்கவிராச நம்பி என்பாராற் படைக்கப்பட்ட அகப் பொருள் விளக்கம். இது 13-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியதென்பர்.

களவியலுக்கு உரை செய்தவர் உப்புரிக்குடிக் கிழார் மகன் உருத்திரசன்மன் என்று சிலரால் கூறப்பட்டது. ஆனால் அச்செய்தி உண்மைக்குப் புறம்பானதெனப் புலவர்களால் புறந்தளப்பட்டது. இதற்கு உரை செய்தவர் நக்கீர்; இதனைக் கேட்டவர் குமாரசாமி என்பது இலக்கிய வரலாறு.

வேதங்கள் எழுத்துருப் பெறாமல், வழிவழியாக வாயாலுரைக்கக் கேட்கப்பட்டே வந்தது போன்று, நக்கீர் களவியலுரையும், இவர் தன் மகன் கீரங்கொன்றனார்க்கு உரைக்க, அவர் தேனூர்க் கிழார்க்கும், இவர் படியங்கொன்றனார்க்கு உரைத்ததாகவும், படியங்கொன்றனார் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்கும், அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்கு உரைக்க, அவர் செல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமரனார்க்கு உரைத்தார். அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க்கு உரைக்கக் கேட்டு அவர் மாதளவனார் இளாகனார்க்கு உரைத்தார். அவர் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைக்கத் தொடர்ந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது.

“அன்பின் ஜந்தினைக் களவெனப் படுவது

அந்தனை அருமறை மன்றல் எட்டினுள்

கந்தருவ வழக்கம் என்பனார் புலவர்” என்னும் குத்திரம்

தொடங்கி,

‘களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்

உள்ளிகழ் அன்பின் உயர்ச்சி மேன் முடிய ஜந்து
இயல்களும், அறுபது குத்திரங்களும் கொண்டது இந்நால். இது
கடைச் சங்க காலத்தில் படைக்கப்பட்டிருப்பதாகப்
பேசப்படுகிறது.

அந்தனர், அருமறை என்று முதல் குத்திரத்திலேயே
ஆளப்படும் சொற்களை நோக்க இதனைச் சங்க காலத்தாக
நம்பற்கியலவில்லை.

களவியற் காரிகை, அகப் பொருள் விளக்கத்திற்குப்
பின்னர்த் தோன்றிய நூலாகும். 16-ஆம் நூற்றாண்டில்
தோன்றியது மாறனகப் பொருள் என்பர்.

அகப் பொருள் இலக்கண நூல்களைப் போன்றே புறப்
பொருள் இலக்கண நூல்களும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.
தமிழ்லக்கியங்கள் எப்படி அகத்திற்கு முதன்மையளித்துப்
படைக்கப்பட்டனவோ அப்படி, ஜந்திலக்கண நூல்களிலும்
அகத்திற்கு இடமளிக்கப் பட்டதை முற்பகுதியில்
குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

முற்றிலும் புறப் பொருள் குறித்துப் படைக்கப்பட்ட நால்
ஜயனாரிதனாரின் புறப் பொருள் வென்பா மாலை. இதற்குச்
சாமுண்டி தேவநாயகர் என்பார் உரை செய்துள்ளார்.
இந்நாலைப் பெரும்புலவர் முனைவர் உ.வெ.சாமிநாதர் அச்சிட்டு
வெளியிட்டுள்ளார்.

இவ்விலக்கண நால் வெட்சிப் படலம் தொடங்கிப்
பெருந்தினைப் படலம் முடியப் பன்னிரண்டு படலங்களையும்,

“வெட்சி வெட்சி யரவும் விரிச்சி செலவு

வேயே புறத்திறை யூர்கொலை யாகோள்
பூசன் மாற்றே புகழ்சூரத் துய்த்தல்
தலைத்தோற் றம்மே தந்துநிறை பாதீ
டுண்டாட் யூர்கொடை புலனறி சிறப்பே

பிள்ளை வழக்கே பெருந்துடி நிலையே
கொற்றவை நிலையே வெறியாட் டுளப்பட
எட்டிரண் டேனை நான்கொடு தொகைஇ
வெட்சியும் வெட்சித் துறையு மாகும்' எனும் சூத்திரம்
தொடங்கி,

“நாறிருங் கூந்தன் மகனிரை நயப்ப

வேறுபடு வேட்கை வீயக் கூறின்று” முடிய முந்நாற்று
நாற்பத்திரண்டு சூத்திரங்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது.
ஒவ்வொரு நூற்பாவுக்கும் (சூத்திரம்) இலக்கியமாக ஒவ்வொரு
வெண்பாவையும் பெற்றுள்ளது. கைக்கிளைப் படலத்தில் உள்ள
இலக்கியச் செய்யுள்கள் மருட்பாக்கள்.

அணி இலக்கணமான புத்தமித்திரரின் வீரசோழியம்
வடமொழி இலக்கணமான தண்டி நூலின் மொழி பெயர்ப்பே.
இவ்வாறே தண்டியலங்காரமும் வடமொழி அணி
இலக்கணத்தின் வழிநூலாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளது.
பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து ஆகியவையும் தமிழைச்
சீர்குலைக்கும் நோக்கோடு செய்யப்பட்ட வடமொழி மரபு
நூல்களாகும். திருக்குகைப் பெருமாள் என்பார் மாறனலங்காரம்,
மாறனகப் பொருள் என இரு இலக்கண நூல்களைப்
படைத்துள்ளார்

எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றிலக்கணத்திலிருந்து
பிரித்தெடுக்கப்பட்ட அணியும், யாப்பும் சேர்ந்தே தமிழில்
ஜந்திலக்கணம் எனப்பட்டது. யாப்பிலக்கண நூல்களில்
உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியலென மூன்று இயல்களாகப்
பிரித்துத் தி.வ.ஆ. கி.பி. 1116-ல் வாழ்ந்த அமுதசாகரர் இயற்றிய
யாப்பருங்கலக் காரிகையே சிறந்ததாகக் கருதிப் பின்பற்றப்படுகிறது.
இந்நூல் சூத்திரங்கள் கட்டளைக் கலித்துறையான் இயன்றவை.
இந்நூல் காக்கைப் பாடினியத்தைத் தழுவியதாகும். இதை
இயற்றிய அமுதசாகரர் சமனர்.

முதல்மொழி இயல், செய்யுள் இயல், பொது இயல் என வகுத்துக் கொண்டு வச்சனந்தி முனிவரின் மாணவரான குணவீர பண்டிதரின் வெண்பாப் பாட்டியலில் செய்யுளுக்குரிய பத்து வகைப் பொருத்தங்களும், பிரபந்த இலக்கணமும் கூறப்படுகின்றன.

இவையேயன்றிக் கையனார், நத்தத்தனார், பல்காயனார், பல்காப்பியனார், மயேச்சுரர் முதலிய புலவர்களும் யாப்பிலக்கணம் படைத்துள்ளனர். இவையாவும் இன்று வழக்கற்றுப் போயின.

இலக்கண நூல் அறிமுகத்தை இந்த அளவில் முடித்துக் கொண்டு, இலக்கியக் கடலில் இறங்கிப் பார்ப்போம்.

இலக்கியங்கள்

தமிழ் இலக்கியங்களை வகைப்படுத்திக் கொண்டு, அவற்றைச் சுருக்கமாகவும், ஒவ்வொன்றாகவும் அறிந்து கொள்வதே நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ளச் சிறந்ததாகும். எனவே காலத்தால் முத்த காப்பியங்களிலிருந்து தொடங்கப்படுகிறது.

- 01) ஜம்பெருங்காப்பியங்கள்.
- 02) ஐஞ்சிறு காப்பியங்கள்.
- 03) பதினெண் மேற் கணக்கு நூல்கள் :
கடைச் சங்க கால நூல்களான பத்துப்பாட்டும்,
எட்டுத்தொகையும்.
- 04) பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்.
- 05) திருமுறைகள். (பன்னிரண்டு)
- 06) பிரபந்தங்கள். (ஆழ்வார் 12)
- 07) புராணங்கள்.
- 08) சைவ சித்தாந்த நூல்கள்.
- 09) சிற்றிலக்கியங்கள்.
- 10) அறங்கங்களும் சிறு நூல்கள்.
- 11) வெளிநாட்டறிஞர்களின் நூல்கள்.

இலங்கு+இயம் = இலக்கியம் என்று சொல்லைப் பகுத்துரைத்து மொழிக்குச் செம்மையான வேலியாய்த் துலங்குவதே இலக்கியம் என்றார் அறிஞர் கா.கப்பிரமணியப் பிள்ளை. எதிலும் நுழைந்து முன்னுரிமைப் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள் ‘இலட்சியம்’ என்ற வடசொல்லின் திரிபே இலக்கியம் என்றும் கூறி வைத்துள்ளனர்.

“மொழி வாயிலாக வாழ்க்கையை உணர்த்துவதே இலக்கியம்” என்று அறிஞர் ஹட்சன் இலக்கிய ஆய்வு அறிமுகம் (An introduction to the study of Literature) என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதும் ஏற்கத் தக்கதே.

ஒரு பொருள்மீது அவரவர் கருத்தை ஏற்றிக் கூறினாலும் இயல்பானதையும், ஏற்கத் தக்கதையும் மனத்துள் கொள்வதே அறிவின் திறமாகும். எனவே கா.சுப்பிரமணியன் கருத்தையும், அறிஞர் அட்சன் கூற்றையும் மனத்துள் பதித்து இலக்கியங்களைப் பார்ப்போம்.

இலக்கியத் திறனாய்வுக் கொள்கைகள் (Principles of Lit. Criticism) என்னும் நூலில் வின்செஸ்டர் (Winchester) என்பார் இலக்கியத்திற்கு நான்கு உறுப்புகளைக் கூறுகிறார். அவை 1) உணர்ச்சி. 2) கற்பனை. 3) சிந்தனை. 4) கலை வடிவம் என்பன. இப்பண்புகள் அனைத்தும் குறைவற அமையப் பெற்றவை தமிழ் இலக்கியங்கள். தமிழின் ஐம்பெருங் காப்பியங்கள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பனவாம்.

காப்பியங்கள் என்பன பொருஞனர்த்தும் தொடர் நிலைச் செய்யுள்களாகும்.

பெருங்காப்பியம், சிறுகாப்பியம் என்று வகைப்படுத்துவது ஆரிய வழக்கென்பார் சோமசுந்தரனார். வனப்பியல் என்பதே தொல்காப்பிய வழக்காம். அதிக பாக்களைக் கொண்டதனாலோ, கடவுளையோ, மன்னர்களையோ பாடுவதாலோ மட்டில் எந்தக் காப்பியமும் பெருங்காப்பியமாகப் பேசப்படுவதில்லை. அமைப்பு, கருத்து, கற்பனை வளம், நூற்பயன் இவற்றின் அடிப்படையிலேயே காப்பிய இலக்கணம் வகுக்கப் பட்டுள்ளது.

வணக்கம், வருபொருள், வாழ்த்து என்ற மூன்றில் ஒன்று காப்பியத்தின் முன்னால் இடம் பெற வேண்டும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு வகை உறுதிப் பொருளும் காப்பியத்தின் கருப் பொருளாக வேண்டும். காப்பியத் தலைமை மாந்தர் ஈடு இணையற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும். இயற்கை வருணனைகளோடு, வாழ்வின் பலவேறு நிகழ்வுகளை விளக்குவனவாகவும், அகப் புறச் சுவைகளை உள்ளடக்கியதாகவும், பாடல்கள் எண்கவைகளையும் பயந்து பல பிரிவுகளைக் கொண்டதாகவும் விளங்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட படைப்பே பெருங்காப்பியம் எனத் தக்கதென்று 'தண்டி'யாசிரியர் இலக்கணம் வகுத்தார்.

முதன்மையான அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கில் எவையேனும் குறைந்து வந்து, மேற்குறித்த பிற நெறிமுறைகளோடு படைக்கப்படும் காப்பியங்கள் சிறுகாப்பியம் எனப்படும்.

சங்கம் மருவிய காலம் சமயங்களின் ஆளுமை பெற்றதாக இருந்ததால் காப்பியங்களும் சமயக் கருத்தை உள்ளடக்கியே படைக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க காலத்தில் ஆளப்பட்ட யாப்பு அகவல் எனும் ஆசிரியம் என்பதால், அகவல் பாக்களால் ஆக்கப்பட்ட சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் காலத்தால் முந்தியவை என நம்ப இடமுள்ளது. மற்றவை ஏழாம் நூற்றாண்டு வரை என்று சிலரும் 10-ஆம் நூற்றாண்டு வரை என்று வேறு சிலரும் காலம் கணிக்கின்றனர். காலத்தை மறப்போம், காப்பியத்தைப் பார்ப்போம்.

ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் சிலப்பதிகாரம், சீவக சிந்தாமணி, வளையாபதி மூன்றும் சமண சமயச் சார்பானவை. ஆனால் இளங்கோவடிகள் சமயக் காழ்ப்பின்றிப் பொதுப்பட அனைத்து சமயங்களையும் அணைத்தே காப்பியத்தை நடத்திச் செல்கிறார். சமணம் என்பதும் சைனம் என்பதும் ஒன்றே.

மணிமேகலையும், குண்டலகேசியும் பெளத்தம் சார்ந்தவை. சாத்தனார் பெளத்த மதக் கருத்தை அழுத்தமாகக் கூறிச் செல்வதுடன், சமணத்தைக் குறை கூறவும் தயங்கவில்லை.

ஒரே காலத்தில், ஒத்து உறவாடிய இரு வேறு புலவர்கள் இரு வேறு சமயக் கருத்துச் சார்பாக இரட்டைக் காப்பியம் படைத்திருப்பதும் நோக்கத்தக்கதே. கரங்கள் மோதாமல் சமய கருத்துக்கள் மோதிய காலம் போலும் அது.

ஐம்பெருங்காப்பியங்களை ஓவ்வொன்றாக அறிந்து கொள்வோம்.

சிலப்பதிகாரம்

நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்க இலக்கியங்களில் இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த (கி.பி. 144-149) காப்பியம் சிலப்பதிகாரம். உலக இலக்கியங்களைல்லாம் மன்னர்களையே காப்பியத் தலைவர்களாகக் கொண்டு நூல் படைத்த போது, தமிழ்ப் புலவர்தான், குடிமகனையன்று, குடிமகளைக் காப்பியத் தலைவியாகக் கொண்டு நூல் படைத்திருக்கின்றார். காப்பியக் கருத்தால், நடை திறத்தால் மட்டுமென்றி வணிகக் குடிமகள் கண்ணகியைத் தலைவியாகக் கொண்டதாலும் சிலம்பு புதுமை காப்பியமென்பதை யாரே மறுப்பர்? கதை மாந்தர் பெயர்களைக் கூடத் தவிர்த்துக் கதை நடைபெறக் காரணமான ‘சிலம்பை’ப் பெயராகச் சூட்டியவர் இளங்கோவடிகள். இவரைப் போன்றே வடமொழி நாடக ஆசிரியரான குத்திரகனும் கதை மாந்தர் சாருத்தன், வசந்தசேனையின் பெயர்களைச் சூட்டாமல் மிருச்சகடிகம் (மண்ணிய சிறு தேர்) என்று பெயர் சூட்டியுள்ளதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

தமிழர் கதை கேட்டு நம்புவதில் துடிப்பானவர்கள் என்பதாலும், வடவர் கதை கட்டி, பொய்மையை நிலை நாட்டுவதில் வல்லவர்கள் என்பதாலும் தமிழிலக்கியங்களில் கட்டுக்கதைகளும் ஒட்டுறவு கொண்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரமும் கட்டுக் கதைக்குத் தப்பவில்லை.

அரசவையில், சேரன் சேரலாதன் துணைவியோடு (கோதை) வீற்றிருந்தபோது, நிமித்திகள் ஒருவன் வந்து இளையவனே முடிகுட்டப் பெற்று நாடாள்வான் என்பதற்கான குறி தென்படுவதாகக் கூறியதாகவும், அச்சொல் கேட்ட செங்குட்டுவன் சினமுற்று அவையை விட்டு வெளியேற, அப்போது அவையிலிருந்த இளங்கோவடிகள் அதனைக் கேட்டுப் பொறாதவராக, முத்தவனிருக்க, இளையவன் முடிகுடி ஆள்வதா? எனக் கேட்டுத் துறவற்றும் பூண்டதாக அடியார்க்கு நல்லார் உரை கூறுகிறது. இந்தக் கதையும்கூட வலுவான ஒரு கருத்துக்குத் துணை செய்வதை நோக்க வேண்டும். சோதிடத்தை அன்றே பொய்யென நிறுவியதற்கு இந்நிகழ்வைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

பாண்டிநாட்டு மன்னன் நெடுஞ்செழியன், சோழ மன்னன் கிள்ளி வளவன், சேரன் செங்குட்டுவன், இலங்கை மன்னன் கயவாகு முதலானோர் காப்பியத்தில் பேசப்பட்டாலும் அவர்களில் யாரும் காப்பியத் தலைவர்களாக உயர்த்தப்படவில்லை. ஒரு பெண்ணைக் காப்பியத் தலைவரியாக்கி இலக்கியம் படைத்ததிலிருந்து, பண்டைத் தமிழர் ஆண், பெண் ஏற்றத் தாழ்வுக்கு இடங் கொடாத இயல்பினர் என்பதும் நிலை நாட்டப் பட்டுள்ளது. பெண்ணடிமைத்தனம் புராணங்களைப் புகுத்தி, நால்வருண வேற்றுமைக்கு வித்திட்ட பிற்காலத்திலேயே வழக்காயிற்றென்பதையும் உணர வேண்டும்.

சிலப்பதிகாரத்தைச் “சங்க இலக்கிய நோக்கில் முப்பது தனிச் செய்யுள்” என்றார் தமிழறிஞர் தெ.பொ.மீ. அவை ஓவ்வொன்றும் ஒரு காதை (காதை = பாட்டு) எனப்பட்டது. இம்முப்பதுள் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல், கானல் வரி, வேட்டுவ வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, துன்ப மாலை, ஊழ்வரி, வஞ்சின மாலை, குன்றக் குரவை என்பவை தவிர்த்த இருபத்திரண்டு செய்யுட் தலைப்புகளும் ‘காதை’ என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரம் முப்பது காதைகளை உள்ளடக்கிய பெருங்காப்பியமாகும்.

சிலப்பதிகாரக் காப்பியத் தொடக்கத்திலேயே நூலின் நோக்கமாக இளங்கோவடிகள்,

- 1) அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங் கூற்றாகும்.
- 2) ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்.
- 3) உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தல்.

என்னும் கோட்பாட்டை முன்னுரைத்துக் காப்பியத்தைத் தொடங்குகின்றார்.

மேற்குறித்த நோக்கத்தோடு படைக்கப்பட்ட காப்பியத்தில் இளங்கோவடிகள் பல வேறு யாப்பு வகைகளைத் தாம் கூறப் புகுந்த பொருளுக்கும், நடைக்கும் ஏற்ப ஆண்டுள்ளார். அதிக அளவில் (12 காதைகளில்) நிலைமண்டிய ஆசிரியப் பாக்களை ஆசிரியமென்பதும் அகவலென்பதும் ஒன்றே) ஆண்டிருந்தாலும்

மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா, கலிவெண்பாட்டு, பல்தாழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா, அயல் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா, கொச்சகக் கலிப்பா ஆகியவற்றையும் கதையோட்டத்திற்கு ஏற்பக் கையாண்டிருக்கிறார். சில தவிர்த்து ஒவ்வொரு காதை முடிவிலும் ஒன்று முதல் மூன்று வெண்பாக்கள் வரை மொத்தம் 15 இடம் பெற்றுள்ளன.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு அரும்பதவுரை, அடியார்க்கு நல்லார் உரைகளோடு இவ்விரண்டுக்கும் முந்திய பழைய உரையொன்றும் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பார் நூலை 1892-இல் முதன் முதலாகப் பதிப்பித்த உ.வெ.சாமிநாதர். அப்பழைய உரை கிடைத்திலது.

இந்திர விழவெடுத்த காதையில் வணிகச் செய்திகளையும், மக்கள் பண்பாட்டினையும் மிகுதியாக அறியமுடிகிறது. எனினும் இக்காப்பியத்துள்ளும் வந்தேறிகளின் கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

“வீழ்குடி யுழவரோடு விளங்கிய கொள்கை

ஆயுள் வேதருங் காலக் கணிதரும்!” (இந்திர விழா காதை 43) வாழ்ந்ததால் தமிழர் நெறிக்கு மாறான நம்பிக்கைகளும், கருத்துக்களும் இடம் பெறுவது தவிர்க்க இயலாததே.

சிலப்பதிகாரம் காப்பியம் மட்டுமன்று, அது வரலாறுங்கூட. கதை நிகழ்ந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் இளங்கோவடிகள் என்பதால் காப்பிய மாந்தர்களும், நிகழ்வுகளும், செய்திகளும் பாடற் சிறப்புக் கருதிச் சிறிது கூட்டல், குறைத்தல் இருந்தாலும் கொள்ளத் தக்கவையேயன்றித் தள்ளத் தக்கவையல்ல.

இக்காப்பியத்தின் வழியாகவும், இதன் உரை வழியாகவும் அவந்தி நாட்டரசன், அழும்பில் வேள், அகாகுலன், இளஞ்செழியன், உத்தரகெளத்தன், உத்தரன், கங்கர்கட்டியர், இருங்கோன், கயவாகு, கரிகால் வளவன், கருநாடர், கலிங்கர், கள்ளர், கனகன், காய்சினவழி, கொங்கணர், கொங்கிளங் கோசர், சிங்கன், சித்திரன், சிவேதன், சேரலாதன், தனுத்தான், தோண்டியோர், பழையன், பெருந்திளனி, பைரவன், மகத் நாட்டரசன்,

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன், மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை, மாஞ்சு வேந்தர், முசுகுந்தன், யவனர், வச்சிர நாட்டரசன், வச, விசயன், விசித்திரன், வெற்றிவேற் செழியன் முதலான மன்னர்களின் பெயர்களை அறியமுடிகிறது. இவை மன்னர்களின் பெயர்களேயன்றிப் பாத்திரங்களின் பெயர்களல்ல.

பண்டைத் தமிழர்கள் இயற்கையைத் தொழுதனர் என்பதை மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது. பொதுவாக வாழ்த்துப் பாடல்கள் நேரிசை வெண்பாவாகவோ, இன்னிசை வெண்பாவாகவோ பட்டக்கப்படும். ஆனால், மாறுதலாக இளங்கோவடிகள் சிந்தியல் வெண்பாவில் மங்கல வாழ்த்துப் பாடியுள்ளார். மாந்த வாழ்வுக்கு மட்டுமன்று, மண்ணுயிர்க்கு எல்லாம் உற்றுழி உதவும் விண் கோளையும், மழையையும் வாழ்த்திச் செல்வதும் தமிழர் தம் இறைக் கொள்கைக்கு ஆதார அடிகளாகும். (காப்பியதிற்குள்ளே கடவுட் கொள்கையில் மாறுபாடுகளும், கூறுபாடுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.)

திங்களையும், ஞாயிற்றையும், மாமழையையும், பூம்புகாரையும் வாழ்த்தியுள்ளது என்னி என்னி மகிழ்த் தக்கதாகும்.

“தீதிலா வடமீனின் திறமிவள் திறமென்றும்” பாடலில் மரபு பிறம்ந்த நம்பிக்கையும்,

“தவமறைந் தொழுகுந் தன்மை யிலார்” என்று தொடங்கிப்

“பூதம் புடைத்துண்ணும் பூத சதுக்கமும்” என்று முடியும் அடியும்,

“அமரர் தலைவனை வணங்குதும் யாமெனக்” கடலாடு காதையில் கூறுவதும் வஞ்சின மாலையில்,

“ஏவ லுடையேனால் யார்பிழைப்பார் ஈங்கென்னப் பார்ப்பார் அறவோர் பசுபத்தினிப் பெண்டிர்

முத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்

தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்கென்று” கண்ணகி கூறுகையில் பார்ப்பனரை முதலில் வைத்ததும் அவர்களுள் தீத்தித்தாருக்கும் விளக்களித்தது போன்றும் உள்ளதைப் பொது

நெறியென்று கொள்ள இயலவில்லை. இப்படி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பான கருத்துக்கள் இடம் பெற்றிருந்த போதும் சிலப்பதிகாரம் சிறந்த காப்பியமென்னும் தகுதிக்குரியதே. இதே கருத்தை நெட்டிமையாரும் புறம் 9-இல் கூறியுள்ளார். அப்பாடல் அடிகள் :-

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்கஞும்
பெண்டிரும் பிணியடை யீரும் பேணித்
தேன்புலம் வாழ்ந்தக்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புலவர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்.”

புலவர்கள் மன்னர்களைப் பாடுவதே நடைமுறையாக இருந்த காலத்தில், மன்னர் மரபினர் குடிமக்கள் காப்பியம் படைத்திருப்பது தமிழுக்கும், தமிழர் பண்பு நலன்களுக்கும் பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

இப்பண்புக்கு மற்றுமோர் எடுத்துக் காட்டாகப் புறநானாற்று 173-ஆம் பாடலை இங்கே நினைவு கூறலாம். “யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய” என்று தொடங்கும் பாடலில் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன், வேளாண் குடிமகனாகிய பண்ணனை வாழ்த்திப் பாடியுள்ளார். பண்டு மன்னர்கள் தங்களைப் புலவர்களுக்கு இணையாகவே கருதியதையே இவை காட்டுகின்றன.

மணிமேகலை

சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் இரட்டைக் காப்பியங்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரக் கதைத் தலைவியருள் ஒருவரான மாதவிக்குக் கோவலனின் உறவால் பிறந்தவள் மணிமேகலை. சிலப்பதிகாரம் படைத்த இளங்கோவடிகளும், மணிமேகலை காப்பியம் படைத்த சாத்தனாரும் சமகாலப் புலவர்கள். சிலம்பின் தொடர்ச்சியாக மணிமேகலை காப்பியம் அமைந்திருப்பதால் இவற்றை இரட்டைக் காப்பியங்கள் என்கின்றனர்.

உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார், “இளங்கோவடிகள் சாத்தனாரிடம் தாம் மணிமேகலை துறவினையும் பாடும் விருப்புடையதாக இருத்தலைக் கூற, அவர் தாம் அதை முன்னரே பாடி முடித்து விட்டதாகக் கூறினார்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதையும் ஒரு கரணியமாகக் கொள்ளலாம். எனினும், காப்பியத்துள் பெருமளவில் வடசொற்கள் கலந்துள்ளதாலும், பெளத்த சமயத்தினரான நாலாசிரியர் சாத்தனார், தம் சமயக் கருத்தினைத் தூக்கியும் பிற சமயக் கருத்தினை மறுக்கும் முறையிலும் பாடியிருப்பதால், இளங்கோவடிகள் காலத்திலேயே ஒரு துறையிலேயே எதிரெதிர் கருத்தினர் ஒத்திருந்தனர் என்பது நல்ல வழிகாட்டுதலே!

கோவலன் கொலையுண்டதும், கண்ணகி மதுரையை எரித்துத் தன் முடிவைத் தானே தேடிக் கொண்டனள். அச்செய்தியறிந்த மாதவி அணிமணிகளைத் களைந்து துறவு பூணுகிறாள். மாதவியின் மகள் மணிமேகலையும் துறவு பூணத் தூண்டப் படுகிறாள். அவள் கதையே காப்பியம். அவள் பெயரே காப்பியத்தின் பெயராக அமைந்துள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தைப் போன்றே மணிமேகலையும் “விழாவரை காதை” முதல் “பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்ற காதை” முடிய 30 காதைகளைக் கொண்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தைச் சாத்தனார் கேட்டதைப் போன்றே, மணிமேகலையை இளங்கோவடிகள் கேட்க அரங்கேற்றப்பட்டதாகப் பதிகப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“இளங்கோ வேந்தன் அருளிக் கேட்ப
வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன்
மாவண் தமிழ்த்திறம் மணிமேகலைத் துறவு
ஆறைம் பாட்டினுள் அறிய வைத்தனென்” என்கிறது
பதிகம். (95)

காப்பியத்தில் வடமொழி, பாலி மொழிச் சொற்களை
ஆண்டிருப்பதன் மூலம், தமிழிலக்கியத்தில் பிற மொழிக்
கலப்பைத் தொடங்கி வைத்தவர் சாத்தனார் என்று கூட எண்ண
வேண்டியுள்ளது. வடபுலத்துச் சமயமான பெளத்தத்தை ஏற்று,
அதன் கருத்துக்களைக் காப்பியத்தில் நுழைக்க வேண்டிய
கடப்பாட்டால், சாத்தனார் மொழிக் கலப்பைச் செய்திருக்கிறார்
என்றே கருத்த் தோன்றுகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்,
குற்றமற்ற கோவலனைக் கள்வனெனத் தவறாகக் கருதுகிக்
கொன்று, நீதி வழுவியதால், சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின்
தொடர்போலப் படைக்கப்பட்ட மணிமேகலை காப்பியத்
தொடக்கத்தில் இந்திர விழாவை அறிவிக்க முரசு
கொட்டப்படுகிறது. இது காப்பிய நடப்பு நிகழ்வுதான். ஊரை
வாழ்த்தியபின் முரசறைவோன்,

“வானம் மும்மாரி பொழிக மன்னவன்

கோள்நிலை திரியாக் கோலோன் ஆகுக்” என்று
வாழ்த்துவது, பாண்டியன் செய்த பிழை, பின் வந்த
மன்னர்களுக்கு ஒர் எச்சரிக்கையாகவே இருந்துள்ளதென்பதைத்
தெளிவாக்குகிறது.

காப்பியம் மணிமேகலைத் துறவை முன்னிலைப்படுத்தி,
பெளத்த சமயக் கருத்துக்களான உடல், இளமை, அழகு இவை
அழியக் கூடியவை; இன்பம் நிலையற்றது; அறம் ஒன்றே
நிலையானது; எனவே, அறம் போற்றி இறந்தபின் நல்வாழ்வு
தேட வேண்டுமெனக் கூறுகிறது. சமயக் கருத்தை வலியுறுத்த
ஒரு வாய்ப்பாக மணிமேகலை வஞ்சி மாநகர் சென்று
அக்காலத்தில் நிலவிய அளவை, சைவம், பிரமம், வைணவம்,
வேதம், ஆசீவகம், சமணம், சாங்கியம், வைசேஷத்துக்கம், பூதம் முதலான

சமயங்களின் அறிஞர்களைச் சந்தித்து அவர்கள் மூலமாக அவரவர் சமயக் கோட்பாடுகளைக் கேட்டறிந்து மறுபிறப்பை மறுத்த பூதவாதியின் கருத்தை மறுத்துள்ளார்.

ஓமுக்க நெறிகளை மக்கள் பின்பற்றச் செய்ய வேண்டியே அறவச்சம் ஊட்டுமுகத்தான் முன்பிறவி, மறுபிறவி கருத்துக்கள் வலியுறுத்தப்பட்டன. தாம் வலியுறுத்த விழைந்த கருத்துக் கியைந்த கதைகளும் புனையப்பட்டன. வாழும் போது வருத்திக் கொண்டு, இறந்த பின் இன்பம் பெறுவதைப் பற்றிச் சிந்திக்கச் சொல்வதும், செயல்பட வேண்டுமென எதிர்பார்ப்பதும் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத கருத்தன்றோ? பெளத்தம் என்பதற்கு அறிவு என்றே பொருள். பெளத்த மதத்தை அறிவு மதம் என்பர். ஆனால், அறிவுக்குப் புலப்படாத கருத்துக்கள் புனைந்துரையாக அன்றும் இன்றும் நம்பச் சொல்வதே சமயத்தின் நோக்கமாக இருந்து வருகிறது. அழகு நிலையாதது என்று பேசும் மனிமேகலையில் தான்,

“மனிமே கலைதன் மதிமுகம் தன்னுள்
அணிதிகழ் நீலத்து ஆய்மலர் ஓட்டிய
கடைமணி உகுநீர் கண்டனன் ஆயின்
படையிட்டு நடுங்கும் காமன் பாவையை
ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ

பேடியர் அன்றோ பெற்றியின் நின்றிடன்” என்று பேசுகிறார். மனிமேகலையின் அழகில் மயங்காதவன் பேடியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்று பேசுவது அழகின் தன்மையை விளக்கவே என்றாலும், மனக் கட்டுப்பாடு உடையவர்களைப் பேடியெனப் பேசுவதைக் கருத்து முரணாகவே கருத வேண்டியுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தில் குறள் கருத்தும், குறளாடிகளும் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதைப் போன்றே, மனிமேகலை ஆசிரியரும் ஆண்டுள்ளார். “வறியார்க் கொன்று ஈவதே ஈகை” என்னும் குறள் கருத்தைச் சாத்தனார் “ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகரவோர்” என்று கூறுகிறார்.

சமுதாயம் அன்றும் இன்றும்

குழகாய்க் கொடுமைகள் அன்று முதல் இன்று வரை ஒரே தன்மையில் தாம் உள்ளன. மக்கள் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பவும், அறிவியல் வளர்ச்சிக்கேற்பவும் நிகழ்வுகளில் சில மாற்றங்கள் இருந்தாலும் அடிப்படை மாறவில்லை. பெண் கடத்தலும், வன் புணர்ச்சியும் சாத்தனார் காலத்திலும் இருந்திருப்பதைச் சுதமதி பூப்பறிக்கச் சன்னை நகரத்துச் சோலைக்குச் சென்றபோது இந்திரவிழாவுக்கு வந்திருந்த மாருத வேகன் (வித்தியாதரன்) அவளைத் தூக்கிச் சென்று துய்த்தப்பின் புகார் நகரில் கொண்டு வந்து விட்டுச் சென்றதாக அவளே கூறுகிறாள்.

இதே சுதமதியைச் சமணப் பள்ளியை விட்டு வெளியேறியது ஏன்? என்கிறான் உதயகுமாரன். அதற்கு அவள், “என் தந்தையைப் பசு முட்டிக் குடல் வெளிவந்து துடித்தபோது சமணர்கள் இரக்கமின்றி இருந்தனர். புத்த முனிவன் சங்கதருமன் தான் பரிவோடு மருந்திட்டுக் காயம் ஆற்றினான். அதனால் சமணம் நீங்கிப் பெளத்தம் சேர்ந்தேன்” என்கிறாள்.

மதமாற்றங்களுக்குக் காரணம் மாந்த நேயம் பாதிக்கப்படுவதாகத் தானே இருக்கிறது? பிறப்பால் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பித்துக் குழகாய்க் கொடுமைகளுக்கும், இழிவுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டவர்கள் - ஏழ்மையையும் அவமதிப்பையும் மட்டுமே வாழ்வுரிமையாகப் பெற்றவர்கள், மீட்சி வேண்டிப் பரிவு காட்டியவர்கள் பக்கம் சாய்ந்ததும், சாய்வதும்தானே இன்றைய மதமாற்றமாக உள்ளது.

கிறித்துவ சமயப் போதகர்கள் பிறப்பால் ஏற்றத் தாழ்வு பாராட்டாமல், மருத்துவ உதவி செய்தும், கல்வி புகட்டியும் குழகாயத்தில் வறுமையின் பிடியிலும், சனாதனச் சேற்றிலும் உழல்வதினின்றும் மக்களை மீட்டதால்தானே மதமாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. சமமாக நடத்தாதவர்கள் மதமாற்றத் தடைச் சட்டம் கோருவது தமது நிலையிலிருந்தும், நினைப்பிலிருந்தும் மாறாததையும், திருந்தாததையுந்தாமே காட்டுகிறது.

மணிமேகலை காப்பியம் இயற்கைக் காட்சி, வருணனை, உவமானங்கள், சொல்லாட்சி, அறக்கருத்து முதலியனவற்றைச் சிறப்பாகக் கொண்டிருந்தாலும் முற்பிறப்பு, மறுபிறவி என்னும் வெற்று நம்பிக்கை ஊட்டுவதால்தான் தந்தை பெரியாரவர்கள் இந்த இலக்கியங்களைப் பிற்போக்கானவை என்று சொல்லிவைத்தார்; அவரளவில் இலக்கியங்களைத் தள்ளியும் வைத்தார்.

மணிமேகலை காட்டும் அறவாணரும், வடலூர் வள்ளலும் ஒரு கருத்தில் ஒன்றுபடுகின்றனர். பசிப்பினி தீர்த்தலே அறமென்றனர்.

“மக்கள் தேவர் எனஇரு சார்க்கும்
ஒத்த முடிவின் ஓரறம் உரைக்கேன்
பசிப்பினி தீர்த்தல் என்றே அவரும்
தவப்பெரு நல்லறம் சாற்றினவர்” என்கிறது மணிமேகலை.

இங்கே தேவர் என்னும் சொல்லுக்கு உயர்ந்த நிலையில் இருப்போர் என்றே பொருள் காண வேண்டும். வானவர், மேலவர் என்னும் சொற்களும் குழுகாயத்தில் மேல்மட்ட மக்களைக் குறிப்பனவேயன்றி, விண்ணில் எங்கோ வாழ்பவர் என்பதன்று.

சீவக சிந்தாமணி

ஜம்பெருங் காப்பியங்களுள் இரட்டைக் காப்பியங்களுக்குப் பின் முன்றாவதாக வைத்தெண்ணப்படுவது சீவக சிந்தாமணியே. கம்பருக்கு முன்னரே காப்பியப் படைப்புக்கு விருத்தப் பாக்களை ஆண்டு வழிகாட்டியவர் திருத்தக்க தேவரே! இவர் கி.பி.900 ஆண்டில் வாழ்ந்தவராக அறிஞர்கள் காலம் கணித்துள்ளனர். இதற்கும் பிற்பட்டதாகவும் இவர் காலத்தைக் குறிக்கும் அறிஞர்களும் உளர்.

இந்நால் நாமகள் இலம்பகம் முதல் முத்தி இலம்பகம் முடிய 13 இலம்பகங்களில் சீவகன் கதையைக் கூறுகின்றது. இந்நால் 3145 பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. மேலும் 1 விருத்தம், 3 வெண்பாக்களும் கிடைத்துள்ளன. திருத்தக்கதேவர் இயற்றியவை 2700 பாடல்கள் என்று நச்சினார்க்கினியார் உரை கூறுகிறது. இதை முதல் நூலாகவோ வழி நூலாகவோ முடிவாகக் கூற முடியவில்லை. ஆனால் சீவகன் கதையை வடமொழியில் அமைந்த கடித்திர குடாமணி, கத்திய சிந்தாமணி, ஜீவந்தர நாடகம், ஜவந்தர சம்பு என்னும் நூல்கள் கூறுகின்றன. மாபுராணத்திலும், ஸ்ரீபுராணத்திலும் கூட இக்கதையின் ஒரு பகுதி கூறப்படுகிறது. இந்நாலின் சாயலைப் பெருங்கதையில் காணலாம்.

திருத்தக்க தேவர் சோழர் மரபினர் என்றும், இவர் இளம் வயதிலேயே துறவியானவர் என்றும் இலக்கிய வரலாறு கூறுகிறது. பாண்டி நாட்டுத் தலைநகர் மதுரையில் பெரும் புலவர்கள் இருந்ததால் அவர்களோடு பழகிப் பயன் பெறக் கருதி மதுரைக்கு வந்தார். மதுரையில் தங்கியிருந்த காலத்தில்தான் சங்கப் புலவர்கள், இவரிடம், “அருக சமயப் புலவர்கள் துறவைப் பாட வல்லவர்களாக இருக்கின்றனரேயன்றி ஒருவரும் இன்பச் சுவையைப் பாராட்டிப் பாட வல்லவராக இல்லையே” என்றார்களாம். அதற்குத் திருத்தக்கதேவர், “அவர்கள் காமச் சுவையைப் பாடாது வெறுத்திருந்தனரேயன்றி, பாட இயலாமல் ஒதுங்கியிருக்கவில்லை” என்று மறுமொழி பகன்றாராம். அப்படியானால் “காமச் சுவை மிகத் தாங்களே ஒரு நூல் படைத்துத் தாருங்கள்” என்று புலவர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்களாம்.

தம் புலமைக்கு விடப்பட்ட அறைகூவலாக இதனை ஏற்றுக் கொண்டார் திருத்தக்கத் தேவர். இன்பச்சவை மிக்க நூலைப் படைக்கத் தம் ஆசிரியர் இசைவைப் பெற அனுகி இசைவைக் கோரியபோது, தம் மாணவரின் உளப்பாங்கை அறியு முகத்தான் அப்போது குறுக்கிட்ட நரியைப் பார்த்தவுடன், அதன் இயல்லை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஒரு நூல் படைக்குமாறு கூறினாராம். தேவரும், யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை முதலிய சமயக் கருத்துக்கள் விளங்க நரிவிருத்தம் நூலை இயற்றி ஆசிரியரிடம் காட்ட, அதனைக் கண்ணுற்ற ஆசிரியர் தம் மாணவர் துறவு மனம் திரியாதவராக இருத்தல் கண்டு மகிழ்ந்து பிற புலவர்கள் கேட்டவாறு காமச் சவை விளங்க நூல் படைக்க இசைவளித்ததாகவும் ஒரு கட்டுக்கதை கூறுகிறது.

சீவக சிந்தாமணியில் காமச் சவை ஓங்கியிருப்பது சமயத் துறவிகளின் இயல்புக்குப் புறம்பானதாகையால், திருத்தக்க தேவரைக் காத்திட மேலும் ஒரு கதை கட்டிவிடப் பட்டிருக்கிறது. அதன்படி, தேவர் சிந்தாமணி நூலைப் படைத்து (வேறு சில நூல்கள் இதே பெயரில் உள்ளதால், தேவரின் சிந்தாமணி பின்னர்ச் சீவக சிந்தாமணி என்று வழங்கப் பெற்றது.) பாண்டியன் அவையில் சங்கப் புலவர்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினார்.

நூலின் சிறப்பறிந்து பலர் பாராட்டினாலும், சிலர், “சிற்றின்ப அனுபவமில்லாதவராக இருந்தால், மற்ற சவைகளைப் போன்றே இன்பச் சவையையும் சிறக்கப் பாடுவது இயலாததாகவே இருந்திருக்கும். எனவே இவர் துறவு பூண்டவராக இருந்தாலும், இன்பம் துய்த்தவராகவே இருக்க வேண்டும்” என்று தம்முள் பேசிக் கொண்டதாகவும், அதனை அறிந்த தேவர் அவர்கள் ஜயத்தைக் களைய வேண்டி, பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புத் துண்டத்தைக் கொணரச் செய்து, “நான் இளந்துறவி” என்பது உண்மையானால், “தழல் என்னைத் தகிக்கா தொழிக” என்று கூறிக் காய்ச்சிய இரும்புத் துண்டத்தைப் பற்றியதாகவும், வெப்பம் அவரைத் தாக்கவில்லை என்றும், ஜயப்பட்டவர்கள் தேவரிடம் பொறுத்தருள வேண்டினர் என்றும் கதை கூறுகிறது.

காப்பியமே கதைதான். கதை படைத்தற்கும் கதை கட்டுவதென்பது தமிழிலக்கியங்களின் தனிச் சிறப்பு. சீவக சிந்தாமணிக்கு 'மணநூல்' என்றும், இன்ப நூல் என்றும் கூடப் பெயருண்டு. இக்காப்பியத் தலைவன் சீவகன் எட்டு மகளிரை மணந்ததால் இது காரணப் பெயராகவும், சீவகன் பிறந்தபோது தெய்வம் 'ஜீவ்' என்று வாழ்த்தியதால் சீவ என்பதோடு, வேண்டும் பொருளை வேண்டியவர்க்கு வழங்க வல்லதும், இந்திரனிடத்து உள்ளதுமான சிந்தாமணியைப் போல் புலவர்களுக்குச் சிந்தித்த பொருளை எல்லாம் கொடுக்கக் கூடிய நூலாக விளங்குவதால் சீவக சிந்தாமணி என்று பெயரிடப்பட்டதாகவும் நூல் பெயர்க் காரணம் கூறப்படுகிறது.

சீவகன், நாமகள், மண்மகள், பூமகள், முத்தி மகளெனும் நால்வரிடம் இன்பந்துய்த்ததுடன் கலுழுலேகன் மகள் காந்தருவதத்தை, குணமாலை, தனபதி மகள் பதுமை, சுபத்திரன் மகள் கேமசரி, தடமித்த மன்னன் மகள் கனகமாலை, சாகரதத்தன் மகள் விமலை, குபேரமித்திரன் மகள் இலக்கணை முதலான எட்டுப் பெண்களை மணந்தான்.

மாபாரதக் கதை பார்த்தனைப் போன்றே சீவகனும் தன் அறிவாற்றலின் வெற்றிப் பரிசாகப் பெண்களைப் பெற்றிருக்கின்றான்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்றே இக்காப்பியத்திலும் கதைப் பாத்திரங்களோடு முன் பிறப்புச் செய்திகள் தொடர்புபடுத்திப் பேசப்படுகின்றன. காப்பியக் கதைச் சுருக்கம் :-

எமாங்கத நாட்டின் இராசாமாபுர நகரிலிருந்து ஆண்ட மன்னன் சக்சந்தன். இவன் விதய நாட்டு இளவரசி விசயை மணக்கிறான். அவள் அழிகில் முழுமையாகத் தன்னையிழந்த மன்னன், ஆட்சிப் பொறுப்பை அமைச்சன் கட்டியங்காரனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, விசயையோடு அந்தப்புரத்திலேயே கிடக்கிறான். ஆளும் வாய்ப்பைத் தன்னுரிமையாக்கிக் கொள்ள அமைச்சன் கட்டியங்காரன் திட்டம் தீட்டுகிறான். இந்நிலையில் கருவுற்ற விசயை மூன்று கனவுகளைக் காண்கிறாள். அதைத்

தன் கணவனிடம் கூறுகிறாள். கனவுக்குறியால், ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடக்கப் போகிறதென்று உய்த்துணர்ந்து, முன்னேற்பாடாக மயில் பொறி ஒன்றைச் செய்து, அதை இயக்கும் முறையையும் மனைவி விசயைக்குக் கற்றுக் கொடுக்கின்றான்.

மனைவி கனவில் கண்டது போன்றே ஒரு நாள் அமைச்சன் கட்டியங்காரன் மன்னன் சச்சந்தனைத் தளைப்படுத்த முனைகிறான். மன்னன், கருவுற்றிருந்த விசயையை மயில் பொறியில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, பகையை எதிர் கொள்கிறான்.

மயில் பொறி நகருக்கு வெளியே நன்காட்டில் இறங்குகிறது. அவ்விடத்தே விசயை ஆண் மகவொன்றைக் கருவுயிர்க்கிறாள். அப்போது, சுடுகாட்டில் இருந்த தெய்வம் சண்பகமாலை என்ற தோழி உருவில் விசயையைக்கு உதவுகிறது. அப்போது, இறந்து பட்ட தன் குழந்தையைப் புதைக்க நகர வணிகன் கந்துக்கடன் என்பான் வருகின்றான். அவன் வருவதைக் கண்ட விசயையும், தோழியும் குழந்தையை அங்கேயே விட்டுச் சென்று மறைந்து கொள்கின்றனர்.

தனியே விடப்பட்டிருந்த குழந்தையைக் கந்துக்கடன் எடுக்கும் போது குழந்தை தும்முகிறது. அப்போது மறைந்திருந்த தோழி சண்பகமாலை ‘சீவு’ என்று வாழ்த்துகிறாள். ‘சீவு’ என்றதைக் கந்துக்கடன் ‘சீவகன்’ என்றதாகக் கருதி அக்குழந்தைக்குச் ‘சீவகன்’ என்று பெயரிட்டு அழைக்கின்றான். விசயை தண்டகாரண்யத்தில் உள்ள தவப் பள்ளியில் சேர்ந்து வாழ்கிறாள். சீவகன் அச்சணந்தி என்ற ஆசிரியரிடம் கல்வி, கலைகளைப் பயின்றதோடு, தன் பிறப்பு வரலாறும் கேட்டறிகிறான்.

ஆளான சீவகன் இன்னல், இடர் தவிர்த்தும், போட்டியில் வென்றும் எட்டு மகளிரை மனக்கின்றான். எட்டு மணங்களுடன் தன் நன்பன் பதுமனுக்குக் கோவிந்தையை மணமுடித்த கதையுட்படப் பல கதைகள் காப்பியத்தை நடத்திச் செல்கின்றன. இறுதியில், அருணகிரியாரைப் போல நிலையாமையை உன்னி, தன் மகன் சச்சந்தனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைத்துத் துறவு பூணுகிறான்.

சிந்தாமணி இன்பநூல், அகச்சவை நிரம்பியது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக இப்பாடல் விளங்குகிறது. நூலின் 1705-ஆம் பாடல் இது. நத்தட்டான் காந்தருவதத்தையைச் சந்திக்கும் காட்சியை விளக்கமாகத் தேவர் எழுதுகிறார்.

“திங்கள்வாள் முகமும் நோக்கான்

திருமுலைத் தடமும் நோக்கான்

அங்கதிர்க் கலாபம் மின்னும்

அனியல்குல் பரப்பும் நோக்கான்

செங்கயற் கண்ணி னாள்தன்

சீற்றிச் சிலம்பு நோக்கி

எங்குளார் அடிகள் என்னா

இன்னனம் இயம்பி னானே”

நந்தட்டான் காந்தருவதத்தை முன் அடிநோக்கி நின்று சீவகன் எங்கே என்று கேட்டான் என்று கூறியிருக்கலாம் - நிலைமைக்கும் நிகழ்வுக்கும் இச்சொற்களே போதுமானவைதாம். ஆனால் தேவர், “அவளுடைய வனப்பான மார்பு பசுந்திருத்தலைப் பார்க்கவில்லை. அவளுடைய பெண்ணுருப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தால் ஆடை கறைபட்டதையும் நோக்கவில்லை” என்கிறார். அகவுருப்புகளை ஆங்காங்கே வருணித்துப் பாடுவதில் தேவர் தன் பாட்டுத் திறத்தைக் காட்டியுள்ளார்.

சொற்களால் அகநிகழ்வுகளை உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்த முடியாது. அதனால்தான் காதலை அகம் என்றனர். எனினும் காப்பியத்தில் காதலுணர்வைக் கூறக் கிடைத்தவை, அகத்தின் உணர்வுகளைப் புறத்தே வெளிப்படுத்தும் உடலுறுப்பு மாற்றங்களே. எனவே புறத்தினையை விளக்க மற்ற உறுப்புக்களை வருணானை செய்வது போன்று, அகவுணர்வை விளக்க அதன் தொடர்புடைய உறுப்புக்களின் மாற்றத்தையும், தோற்றுத்தையும் புலவர்கள் வருணித்தனர். இஃது இலக்கிய மரபேயன்றி, கல்லாச் சிலர் நினைப்பதைப் போன்றும், கூறுவதைப் போன்றும் அருவருத்து ஒதுக்க வேண்டியவையல்ல. அழுக்கு மனங்கள், தம்மைத் தூயவராகக் காட்டிக் கொள்ள இவ்விரு உறுப்பு நலன் பேசுவதைக் கடிந்தவர் போல் பாவனை செய்கின்றனர்.

கோவிந்தையார் இலம்பகத்தில் கட்டியங்காரன் பசுக் கூட்டத்தை இடையர்கள் மேய்த்துக் கொண்டிருந்தபோது அவற்றை வேடர்கள் வந்து ஓட்டிச் சென்று விட்டனர். கட்டியங்காரனுடைய மைத்துனன் மகனும், மக்களும் அவ் வேடர்களோடு போரிட இயலாதவர்களாக இருந்தபோது, ஆயர்களின் தலைவரான நந்தகோன் உளம் நொந்து, பசுக்களைக் கவர்ந்து சென்ற வேடர்களை வென்று ஆளிரையை மீட்டுத் தருவோர்க்குத் தன் மகள் கோவிந்தையை மணம் முடித்துத் தருவதாக முரசு கொட்டி அறிவித்தான்.

வேடர்களோடு போரிட எவரும் முன்வராத நிலையில் சீவகன் அவர்களோடு போரிட்டுப் பசுக்களை மீட்டுத் தந்தான். அறிவித்தபடி நந்தகோன் தன் மகள் கோவிந்தையைச் சீவகனுக்கு மணம் செய்து கொடுக்க முன் வந்தபோது, அதற்கிணையாமல், தன் நண்பன் பதுமனுக்குக் கோவிந்தையை மணம் செய்வித்தான் சீவகன்.

இந்த நிகழ்வைப் பின் வந்து நாலுரைத்த கல்வியாளர்கள், அக்காலத்திலும் குலமுறை இருந்ததாகவும் நந்தகோன் தன் மகளைச் சீவகனுக்கு மணமுடிக்க முன் வந்தபோது தன்னினும் தாழ்ந்த குலத்துப் பெண் என்பதால் தான் மனக்காமல், தன் தோழனுக்கு மணம் செய்வித்ததாகவும் கூறுகின்றனர். பின் சந்தித்த எண்மரை மனந்தவன், இவளை மட்டில் மனக்காமல் தவிர்த்ததற்குக் காரணமாகக் குலமுறையைக் கூறுகின்றனர்.

சீவகன் மனக்கக் கொடுக்க வந்த முதல் பெண் கோவிந்தை. இளைஞரே என்றாலும் தொடக்கத்தில் கூச்சமும், தன் தந்தையைக் கொன்று தாயை அல்லலுக்கு ஆளாக்கி தன் உரிமை அரசைப் பறித்தவனைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற இயல்பான இளமை எண்ணம் இருந்திருக்க வேண்டும். அதனால் அவன் கோவிந்தையை மணப்பதைத் தவிர்த்திருக்கலாம். காலப் போக்கில் வேகம் தணிந்து பின் சந்தித்த மகளிரை ஒருவர் பின் ஒருவராக இன்பச் சுவை நாட்டத்தில் மனந்திருக்கவும் கூடும் என்றும் சிந்திக்கலாம். நமக்குள்ள குலமுறை நாட்டம் இப்படிச் சிந்திக்க இடமளிக்கவில்லை போலும். தத்தம் விருப்பக் கொள்கைக்கு அணி சேர்க்க முனைவதே மாந்தரியல்பாகும். இதில் கற்றார், மாற்றார் என்ற வேறுபாடில்லை.

வளையாபதி

ஜம்பெருங்காப்பியங்களுள் காப்பிய வடிவில் முழுமையாகக் கிடைக்காத இரண்டு நூல்களுள் வளையாபதியும் ஒன்று. இக்காப்பியத்தைப் படைத்தவரின் பெயரைக் கூட அறிய முடியவில்லை.

இக்காப்பியத்தின் பாடல்கள் புறத்திரட்டிலும், இலக்கண உரையாசிரியர் மேற்கோள்களிலும் காணக் கிடைக்கின்றன. இப்படித் திரட்டிய பாடல்கள் 66 என்று திரு சி.பா.உம் ஏறத்தாழ 70 என்று முனைவர் தமிழண்ணலும் 72 என்று சோம.இளவரசு மற்றும் திருமதி அ.ஜெயம் அவர்களும் தத்தம் இலக்கிய வரலாற்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். புறத்திரட்டில் உள்ள 66 பாடல்களை மட்டில் இவர்கள் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டுள்ளனர் என்பது விளங்குகிறது.

கிடைக்காத இக்காப்பியத்தின் கதையை வைசிய புராணத்தின் 35-ஆம் சூருக்கம் கூறுகிறது. இக்காப்பியம் சமண சமயச் சார்பானது எனகின்றனர் தமிழறிஞர்கள். கதை இதுதான்.

செல்வச் செழிப்போடு வாழ்ந்த நவகோட்டி நாராயணன் (வைசிகன்) தன் குலத்துப் பெண்ணை மணந்திருந்த நிலையில், வேறு குலப் பெண் ஒருத்தியையும் மணந்ததால் வைசியர் குலத்தினர் நாராயணன் பால் வேறுப்புக் காட்டினர். தன் இனத்தாரின் கொடுமைக்கும், ஒதுக்கலுக்கும் அஞ்சிய அவ்வணிகன், தான் மணந்த வேறு குலப் பெண்ணைக் கைவிட்டு, நாவாயில் வெளிநாடு சென்றுவிட்டான்.

கைவிடப்பட்ட அப்பெண், மனம் வெதும்பிக் காளி கோயில் சென்று காளியிடம் முறையிட்டுத் தொழுதாள். காளி, “அவள் நிலைக்கிரங்கித் தான் காப்பதாகக்” கூறிக் கோயிலிலேயே தங்கச் சொன்னாள். சில காலம் கழிந்தபின் அப்பெண் ஆண் குழந்தையைப் பெற்று வளர்த்துப் பள்ளிக்கு அனுப்பினாள்.

பள்ளியில் விளையாடும்போது இவள் பிள்ளையைப் பார்த்துப் பிற பிள்ளைகள் “தந்தையற்றவன்” என்று கூறி ஏனாம் செய்தனர். அச்சொல் கேட்டுப் பொறாத குழந்தை தன் தாயிடம் வந்து தன் தந்தையை உடனே காட்ட வேண்டுமென்றும் இன்றேல் தான் இறக்கப் போவதாகவும் கூறி அடம் செய்ததால், வேறுவழியின்றிப் பிள்ளையின் பிடிவாதத்திற்கு இணங்கி, நடந்த உண்மையைத் தன் மகனிடம் கூறினாள்.

தன் தந்தையின் அங்க அடையாளங்களைக் கேட்டுக் கொண்ட சிறுவன், தந்தையைத் தேடிப் புகார் நகர் சென்று ஆங்கோர் கடையில் தன் தந்தையை அடையாளங் கண்டான். தான் அவ்வணிகனின் மகன் என்று சிறுவன் கூறியதை நாராயணன் ஏற்க மறுத்தான். தான்றிய அவன் தாய் கருக்கொள்ளவில்லை என்றான் நாராயணன்.

தந்தையின் மறுப்பைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத சிறுவன் விரைந்து சென்று தன் தாயை அழைத்து வந்து தந்தை முன் நிறுத்தினான். உற்றார், ஊரார் குழவிருந்தபோது காளி வானத்தே தோன்றித் “தாயும் பிள்ளையும் வைர வணிகனே உனக்குரியவர்களே“ என்று கூற நாராயணன் மனைவியையும், மகனையும் ஏற்றுக் கொண்டான். சிறுவன் தந்தை வழியில் வணிகனாகிறான் என்பதே வைசிய புராணம் மூலம் அறிய வரும் கதை.

வளையாபதி பாடற் கருத்துக்கள் பல ஓளவையாரின் நூல்களிலும் காணப்படுகின்றன.

பிறவிகளில் மாந்தப்பிறவியே அரிதானது என்பதை,
“நனிபல பிறவி தன்னுள்
துன்புறுஞம் நல்லுயிர்க்கு
மனிதரின் அரிய வாகும்
தோன்றுதல் தோன்றி னாலும்
இனியவை நுகர எய்தும்
செல்வமும் அன்ன தேயாம்” என்னும் வளையாபதி பாடல் கருத்தை ஓளவையார்,

“அரிதரிது மானுட ராத ஸரிது
மானுட ராயினும் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியு நயத்த ஸரிது” என்று பாடுகிறார்.

“துற்றுளவாகத் தொகுத்து விரல் வைத்தது
எற்றுக்கு அஃதென்னின் இதுஅதன் காரணம்
அற்றமில் தானம் எனைப்பல வாயினும்
துற்றவிழ் ஓவ்வாத் துணிவென்னும் ஆரே” என்று
உணவு வழங்குவதையே சிறந்த அறமாக வளையாபதி பேசுவதை,
ஒளவையார் :-

“ஜயமிடுமி னறநெறியைக் கைப்பிடிமின்
இவ்வளவே னும்மன்ன மிட்டுண்மின்” என்று பாடுகிறார்.

உறவினரை விடவும், நட்பே உயர்ந்தது, உதவுவது
என்பதை வளையாபதி,

“கெட்டேம் இதுஎம் நிலையென்று சார்தற்கண்
நட்டவர் அல்லார் நனியிகு பவர்கற்றம்
பெட்டது சொல்லிப் பெரிதிகழ்ந்து ஆற்றவும்
எட்டவந்து ஓரிடத்து ஏகி நிற்பவே” என்று நட்பே
நல்கூர்ந்த காலத்தும் உதவும் என்றும், சுற்றத்தார் விலகிச் சென்று
தங்களுக்குள், வறுமைக்காளானவரைப் பற்றி இகழுந்து பேசும்
இயல்பினரே என்றும் கூறுவதையே ஒளவையாரும்,

“உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி - உடன்பிறவா
மாயமலையில் உள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்தே போல்வாரும் உண்டு” என்று பாடுகிறார்.
அம்மருந்தே போல்வார் என்பதை நட்பென்றே கருத வேண்டும்.

வளையாபதி காப்பியம் சமண நூல் என்றே
அறிஞர்களால் நம்பப் படுகிறது. இக்காப்பியத்தில் குறட் கருத்துக்கள்

இடம் பெற்றுள்ளன. வள்ளுவர் வாழ்க்கைத் துணைநலன் அதிகாரத்தில்,

“தெய்வந் தொழுான் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்ற கருத்து
வளையாபதியில்,

“நாடும் ஊரும் நனிபுகழ்ந் தேத்தலும்
பீடு நும்மழை பெய்கெனப் பெய்தலும்
கூடல் ஆற்றவர் நல்லது கூறுங்கால்

பாடு கால்மிகு பத்தினிக் காவதே” என்று காண
முடிகிறது. வளையாபதி கதை பாவேந்தர் பாடல்,
உரையாடலோடு திரைப்படமாகவும் வந்துள்ளது.

குண்டலகேசி

ஜம்பெருங்காப்பியங்களில் இறுதியில் வைத்து
எண்ணப்படுவதும், மிகக் குறைவாக 19 பாடல்கள் மட்டுமே
எஞ்சியிருப்பதுமான காப்பியம் குண்டலகேசி. காப்பியத்
தலைவியின் பெயரே நூலுக்கும் பெயராயிற்று. இதனை
இயற்றியவர் நாகுதத்தனார். இவர் பெளத்த சமயத்தினர்
என்பதுடன் இக்காப்பியம் சமணத்திற்கெதிராகப் படைக்கப்பட்ட
நூல் என்றும் கூறுவர். இதுவும் விருத்தப் பாக்களால் ஆன
காப்பியமென்பது, குண்டலகேசி விருத்தம் என்றும் இந்நூல்
குறிப்பிடப்படுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மனுநால் வகுத்த நான்கு வருணத்தாருள் முதல்
வருணத்தார் இன்று செல்வத்திலும், செல்வாக்கிலும், குமுகாய
மதிப்பு நிலையிலும் உயர்ந்திருப்பதைப் போன்று, இக்காப்பியக்
காலத்தில் வைசியர் எனப்படுவோர் உச்சி நிலையில்
இருந்துள்ளனர். காப்பியத் தலைவிக்குக் குடும்பத்தில் பத்தாதீசா
என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. செல்வம் மிக்க செட்டி
குடும்பத்துப் பெண் இவள். இவள் பருவப் பெண்ணாக
வளர்ந்திருந்த காலகட்டம்.

புரோகிதன் மகனான ‘சத்துவன்’ என்பவன் வழிப்பறிக் கொள்ளைக் குற்றத்திற்காக மன்னால் தண்டிக்கப்பட்டு, அவனைத் தெரு வழியாகக் கொலைக் களத்திற்குக் காவலர்கள் இட்டுச் சென்றனர். அப்போது சாளரம் வழியாகத் தெருவில் கொல்வதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட சத்துவனைப் காண்கிறாள் பத்தாதிசா. பருவம் தன்னியல்பை அங்கே கடை விரிக்கிறது. சத்துவன் மீது ‘பத்தா’வக்குக் காதல் பிறந்து விடுகிறது.

“அடைந்தால் சத்துவன், இன்றேல் செத்துப் போவேன்” என்று உலைந்து உறுதியாய்க் கிடக்கிறாள். அவளோ ஒரே பெண்- செல்ல மகள் - மனத்தை மாற்றவும் முடியவில்லை, மாற்று வழியும் தெரியவில்லை. வேறுவழியின்றி, கையாலாகாதது கையூட்டினால் ஆகுமென்று ஆயிரம் பொன் கையூட்டி, உத்திகளை ஆண்டு கொள்ளைக்காரனை, கொலையறாமல் மீட்டு வருகிறான் தந்தை. மகள் மனம் பறிகொடுத்தவனோடு மகிழ்ந்திருக்கிறாள். ஆனால் அவள் மகிழ்ச்சிக்கு நீட்சியில்லாமற் போய்விட்டது.

சேனம் பூட்டிவிடுவதால் மட்டில் கர்த்தபம் போர்ப் புரவியாகிவிடாது. செல்வத்தோடு, அழகும் உடைய அணங்கின் துணையும், மனையும் வாய்த்த பின்னரும் சத்துவனுடைய கள்ள மனம், நல்ல மனமாக மாறிவிடவில்லை. பத்தாதிசாவின் அணிமணிகள் அவனுடைய திருட்டுச் சிந்தையை உருட்டிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை அவளிடமிருந்து கவர திட்டமிட்டான் சத்துவன். களவுக்குப் பொய் தானே கையாள்.

பத்தாவிடம் புனைந்துரையொன்றை அவிழ்த்தான். “அன்பே! என்னை நகரக் காவலர்கள் தண்டனை நிறைவேற்றத்திற்காகச் சோர்ர் மலைக்குக் கொண்டு சென்ற போது, நான் உயிரோடு தப்புவேனாகில் உனக்குப் பலி கொண்டுவந்து தருவேன் என்று மலை தேவதையிடம் நேர்ந்து கொண்டனே; நான் இப்போது பிழைத்துக் கொண்டுவிட்டதால் நேர்த்திக் கடனைச் செலுத்த வேண்டும்; அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்க!” என்றான்.

உள்ளங் கவர்ந்த கள்வனின் விருப்பப்படி மலை தெய்வத்திற்குப் படையல் செய்யத் தேவையானவற்றை ஏற்பாடு செய்தாள். படையலுக்காக வண்டி யேறித் தன் ஏவல் ஆட்களுடன் சோர மலைக்குப் பயணப்பட்டாள். மலையேறும் போது, பிறர் குழவிருந்தால் அணிமணிகளைக் கவர இயலாதெனக் கருதி, பொய்யுரை புகன்று, மற்றவர்களைப் பாதியிலேயே நிறுத்தி விட்டான். சத்துவனும், ‘பத்தா’வும் மட்டும் பலிப் பொருளுடன் மலை முகட்டை நோக்கி நடந்தனர். அப்போது சத்துவன் தன் துணையிடம் ஏதும் உரையாடாமல் வந்தான். அவன் போக்கிலும், நோக்கிலும் பத்தாவுக்கு ஐயம் முளை விட்டது.

சத்துவன் கூறினான், “பத்தா! உன் மேலாடையைக் களைந்து அதில் உன் அணிமணிகளைக் கழற்றி வை” என்றான்.

“என்?” என்றாள் பத்தா.

இனி அவளால் ஏதும் செய்ய முடியாதென்ற நம்பிக்கையில், “அடியே! நான் உன்னை அழைத்து வந்தது தேவதைக்குப் படையல் போடுவதற்கன்று. உன் அணிமணிகளைக் கவர்வதற்கே” என்றான்.

“அதனாலென்ன? இந்த அணிகளையும், மணிகளையும் நான் அணிந்திருப்பதே உங்களுக்காகத் தானே? கழற்றித் தருகிறேன். அதற்குமுன், எனக்கோர் ஆசை, அதை நிறைவேற்றிக் கொள்ள மட்டில் அனுமதியுங்கள்” என்றிரைஞ்சினாள்.

“என்ன ஆசை? சொல்.”

“நான் அணிந்துள்ள அணிமணிகளோடு உங்கள் அங்கம் புதைய ஆரத் தழுவ வேண்டும்”.

“அவ்வளவுதானே! அப்படியே ஆகட்டும்” என்றான். பத்தாதீசா அவனை முன்புறம் தழுவினாள். சுற்றி வந்து பின்புறம் தழுவுவது போல் பாவனை காட்டி அவனை மலையிலிருந்து தள்ளிக் கொன்று விட்டாள்.

தான் விரும்பி மணந்தவன் - மாந்த நேயமோ, மாண்போ இல்லாதவனாக இருந்ததையும், அவனை மணந்த தானே அவனைச் சூழ்சியால் கொல்ல நேர்ந்ததையும் உற்றார், ஊரார் கேட்க உரைக்கத் துணிவற்றவளாக, உள்ளாம் கவனறு நிகண்டத் துறவிகள் பாழியம் சென்று தலை மயிர் நீக்கித் துறவியானாள். மழித்த மயிர் முளைத்து வளர்ந்து வளைந்திருந்ததால் காரணப் பெயராகக் குண்டலகேசி என்னும் பெயர் பெற்றாள்.

சமயக் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்து சொற் போர்க் கலை பயின்று, ஊர் ஊராகச் சென்று, சொற் போரிட அறைக்கவல் விட்டு, எதிர்ப்பற்றவளாக இறுதியில் சாவந்தி நகருக்கு வந்தாள். அங்கே தன்னோடு சொற் போரிடத் தரும்சேனாபதி அணியமாக இருப்பதறிந்து, ஊர்கூட்டி அவரிடம் வினாக் கணைகளை எய்தாள். கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டு அவள் சோர்ந்த நிலையில், அவர் அவளிடம்”நான் உன்னிடம் ஒரே வினாவை மட்டில் தொடுப்பேன் - விடை தருக” என்றார்.

“உன்னிடம் உள்ளது ஒன்றுதான் - அது என்ன?” என்றார்.

“அறியேன்!” என்றாள் பத்தா.

“ஒன்றுக்கே பதில் தெரியாதபோது உன்னால் என்ன பயன்?” என்று கேட்டு, அவளுக்கு அறவுரை பகன்றார். இறுதியாக அவள் அவரடிகளில் வீழ்ந்தபோது, “அடியில் விழாதே; நம் முன் ஒப்பற்றவரான புத்தரடி தொழு” என்றார். அவளும் புத்த நெறியொழு ஒப்பி விடை பெற்றாள். இதுதான் கதை.

குண்டலகேசி கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் இது :-

“முன்தான் பெருமைக்கண் நின்றான்

முடிவெய்து காறும்

நன்றே நினைந்தான் குணமே

மொழிந்தான் தனக்கென்று

ஒன்றானும் உள்ளான் பிறர்க்கே

உறுதிக்கு உழந்தான்

அன்றே இறைவன் அவன்தான்

சரண்நாங்கள் அன்றே”.

கம்பர் இராமகாதையில் கடவுள் வாழ்த்தாகப் பாடிய பாடலும் இங்கே நோக்கத் தக்கதாகும்.

“உலகம் யாவையுந் தாழுள் வாக்கலும்

நிலைபெற றுத்தலு நீத்தலு நீங்கலா

அலகி லாவிளை யாட்டுடை யாரவர்

தலைவர் ரன்னவர்க் கேசர ணாங்களே”

இவ்விரு வாழ்த்திலும் முன்னதில் மாந்தப் பண்டு, மாண்பு வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. அறிவு மதத்தின் தலைவன் புத்தன் மாந்தன் என்பது மறக்கப்படவில்லை. பின்னதில் மாந்த ஆற்றலுக்கும் மேம்பட்ட நிலை பேசப்பட்டு, திருவிளையாடல் புரியும் இறைவன் போற்றப் படுகிறான். இரண்டிலும் “இறைவன், சரண் நாங்கள்” என்பதொன்றே ஒற்றுமை.

குறட்கருத்தும் குண்டலகேசி ஆசிரியாரால் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

“மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம் பழித்தது ஒழித்து விடின்” என்னும் கூடா ஒழுக்க அதிகாரக் குறட்பாவின் கருத்து,

“போர்த்தலுடை நீக்குதல் பொடித்துகள் மெய்ப்புசல் கூர்த்தபனி யாற்றுதல் குளித்தழலுள் நிற்றல் சார்த்தர்இரு பிச்சையர் சடைத்தலையர் ஆதல் வார்த்தையிலை செய்தவம் மடிந்தொழுகல் என்றான்” என்று புறவொழுக்கம் போற்றலை விரிவாகக் கூறிக் கடிகிறது குண்டலகேசி. முழுநாலும் கிடைத்திருந்தால் நல்ல கருத்து மணிகளைக் கண்டெடுத்திருக்கலாம்.

ஜஞ்சிறு காப்பியங்கள்

சிறு காப்பியம் எது? பெருங் காப்பியம் எது? இவற்றைப் பகுத்துப் பார்ப்பது எப்படி? என்ன அளவு கோல்? இவற்றைப் பகுத்தது யார்?

பெருங் காப்பியத்துக்கும், சிறு காப்பியத்துக்கும் இலக்கணம் வகுத்துரைத்தவர் தண்டியாசிரியரே. இவர்தான் அறம், பொருள், இனபம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருளை, காப்பியத்துக்குச் சுவை கூட்டும் பிற அணிகளோடு அமைவறக் கூறுவதைப் பெருங் காப்பியம் என்றும், இந்நான்களுள் ஏதேனும் ஒன்றோ, இரண்டோ குறையுமாயின் அது சிறு காப்பியம் என்றும் வகுத்துரைத்தவர். இந்த இலக்கணப்படி நாம் வழங்கும் ஐம்பெருங்காப்பியங்களும், ஜஞ்சிறுகாப்பியங்களும் பகுக்கப் படவில்லை என்பது பெருமழைப் புலவர் திரு பொ.வே.சோமசுந்தரனார் கருத்து.

பெருங்காப்பியம் என்னும் சீவக சிந்தாமணியைவிட, சிறுகாப்பியமென வரிசைப் படுத்தப்பட்ட குளாமணியே பெரிதும் காப்பிய இலக்கணத்தை ஓத்திருப்பதாகவும்; சிந்தாமணி காப்பியப் பண்புகளில் சிறந்தோங்குவதாகவும் கூறி, இவ்விரண்டில் ஒன்றைப் பெருங் காப்பியம் என்பதும், மற்றொன்றைச் சிறு காப்பியம் என்பதும், பொருந்தாதென்பது பெருமழைப் புலவர் கருத்து. மேலும், பெருங்காப்பியம், சிறு காப்பியம் என்னும் வழக்கு வடவர்க்குரியதேயன்றி, தமிழ் வழக்கன்று என்பதையும் தேர்தல் வேண்டும். தமிழ் வழக்கு வனப்பியல் என்பதே. பன்னாறாண்டுகளாக வழக்கில் உள்ள ஒன்றை மாற்றுவது என்பது இயலாத ஒன்றாம். நன்னாலுக்கு மயிலை நாதர் எழுதிய உரையில் மட்டுமே ‘ஐம்பெருங் காப்பியங்கள்’ என்று ஆளப்பட்டுள்ளது. எனவே, முறை பற்றிய சிக்கலுக்குள் நுழையாமல் காப்பிய நிறை காண முயல்வோம்.

ஜஞ்சிறுகாப்பியங்களில் உதயணகுமார காவியத்தை முதலில் குறிப்பாரும் உண்டு. ஆனால் நீலகேசிக்கு ஜந்தாம் இடம் என்பதில் மாற்றமில்லை. யசோதர காவியம், நாக குமார காவியம், குளாமணி என்பவை எஞ்சிய மூன்று காப்பியங்களாகும்.

1. நாக குமார காப்பியம்

ஜஞ்சிறு காப்பியங்களுள் நாக குமார காப்பியம் என்பது பெயர் மட்டில் தெரிந்த நூல் வரிசையில் இடம் பெற்ற ஒன்று. ஆசிரியர் பெயர் உட்பட இக்காப்பியம் குறித்த செய்தி ஏதும் அறியக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், இஃது ஒரு சமயக் காப்பியம் என்று மட்டில் புலவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். இக்காப்பியக் காலத்தில் சமய உணர்வு ஓங்கியிருந்தமையைக் கருத்தில் கொண்டு சமயக் காப்பியமென முடிவு செய்திருக்கலாம். சமயத்தின் பெயரிலாவது தமிழ் வளர்த்தார்களே என்று பாராட்டத்தான் வேண்டும். நாமோ சண்டையிடுவதற்குத் தானே சாதிகளை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்! தாய்மொழியை வளர்க்க என்ன செய்யலாம் என்று நல்லெண்ணைத்தோடு சிந்திக்க வேண்டும்.

2. உதயகுமார காவியம்

பெற்றவர் தெரியாத பிள்ளை இது. ஆனால் இதுவும் ஒரு சமய காப்பியம் என்பது மட்டில் தெளிவு. காப்பியச் சிறப்புக் கூறுகள் இல்லாத இதில் 367 பாடல்கள் ஆறு காண்டங்களில் அடக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காப்பியம் காலத்தால் பிற்பட்டது.

3. யசோதர காவியம்

இக்காப்பியத்தைப் படைத்தவர் யாரென் உறுதியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், வெண்ணாவலுடையார் என்பாரைக் இக்காப்பியத்தின் படைப்பாராகக் காட்டுவாரும் உளர்.

உதய நாட்டு மன்னன் மாரிதத்தனுக்குக் கொல்லாமையை (உயிர்ப்பலி மறுப்பை) உணர்த்த வேண்டி, அசோகன் மகன் யசோதரன் என்பானின் பல பிறப்புக் கதைகளைக் கூறுவதே இக்காப்பியம். இதில் 320 பாக்கள் ஐந்து சருக்கங்களில் கொடுக்கப்படுள்ளன. இதுவும் சமண சமயக் காப்பியமே.

சமணர்கள் இசையை வெறுத்தனர் என்பதைச் சில ‘புது’ ஆய்வாளர்கள் மறுத்தாலும் “இசை காமத்தைத் தூண்டும்” என்பதை வலியுறுத்துகிறது இக்காப்பியம். அதற்கோர் காட்டாக மன்னன் யசோதரன் மனைவி அமிர்தபதி, யானைப் பாகனின் இசையைக் கேட்டு மயங்கி, அவனோடு உறவு கொள்வதாகவும், தன் கணவனையும், மாமியையும் உணவில் நஞ்சு கலந்து கொள்வதாகவும் கதை நடைபெறுகிறது.

4. நீலகேசி

குண்டலகேசி என்னும் பெளத்த நூலுக்கு எதிராக, சமண சமயச் சார்பாகப் பெயர் விளங்காத ஒருவரால் இக்காப்பியம் படைக்கப் பட்டிருக்கிறது. நூலாசிரியர் இக்காப்பியத்தை ‘நீலம்’ என்றே படைத்துள்ளார். பின் வந்தோர் கேசி என்னும் அடையைச் சேர்த்து நீலகேசியாக்கியுள்ளார். குண்டலகேசிக்கு எதிரானது நீலகேசி. கேசி என்னும் அடையோடு வேறு பல நூல்களும் அக்காலத்தே வழங்கியுள்ளன. அவ்வாறு வழங்கிய நூல்களுள் ‘பிங்கல கேசி’ என்னும் தருக்க நூலும் ஒன்றாம். 894 பாடல்களைக் கொண்ட நீலகேசிக்குச் சமய திவாகர வாமன முனிவர் உரை வகுத்தளித்துள்ளார். அவ்வரை தனித் தமிழாக அல்லாமல் வடமொழிக்கலப்பாக உள்ளதால், இதைக் கற்றுப் பொருள் விளங்கிக் கொள்வது எனிதன்று.

இக்காப்பியம் கி.பி.ஜந்தாம் நூற்றாண்டினதாக இருக்கலாம் என்கின்றனர் புலவர்கள்.

பிற காப்பியப் படைப்பாளிகளைப் போன்றே நீலகேசி ஆசிரியரும் திருக்குறள் கருத்தை எடுத்தாளத் தயங்கவில்லை.

இந்தாலை முதலில் வாமன முனிவரின் உரையுடன் சக்கரவர்த்தி நயினார் பதிப்பித்துள்ளார்.

இந்தாள் கட்சிப் பகை போன்று, அன்று சமயக் காழ்ப்பு நிலவி வந்திருக்கிறது. குண்டலகேசி காப்பியத் தலைவி, காப்பியத்தில்

ஆவண நகரத்து மன்றரவையில், அருக சமயக் கணக்கரான நாதகுப்தனார் என்பாரோடு சொற்போரிட்டு, சமணக் கொள்கைகளைக் குறைகூறித் தம் சமயமான பெளத்தத்தின் மாண்பை நிலைநாட்டியதைப் பொறுக்க முடியாத அருக சமயப் புலவர் ‘பழிக்குப் பழி’ என்ற முறையில் ‘சுருள்’ முடிக்கெதிராகக் ‘கரிய’ முடியை மோத விட்டுள்ளார். கதைத் தலைவி நூலாசிரியரின் கற்பனைக் கணவில் தோன்றியவளே! பிக்குணிக்கு எதிராகப் பிக்குணியைப் படைத்து மறுப்பைத் தெரிவித்துள்ளார்.

நூலாசிரியர் அக்காலத்து நிலவிய இறை மறுப்பு சமயங்களான பெளத்தம், ஆசீவகம், சாங்கியம், வைசேடிகம், உலோகாயுதம் மற்றும் வைதிக மதங்களை ஒன்று விடாமல் குற்றங் கூறித் தம் சமயத்தை மட்டில் தூக்கிக் காட்டியுள்ளார். பத்து சருக்கங்களைக் கொண்ட காப்பியத்தில், தம் சமயத்திற்கு இணையாக விளங்கிய பெளத்தத்தை மறுத்திட நான்கு சருக்கங்களையும், மற்ற ஐந்து சமயங்களுக்கும் ஒவ்வொரு சருக்கமாக ஐந்து சருக்கங்கள் மட்டில் படைத்துத் தம் சமயக் காப்புக் கடமையை நிறைவேற்றியுள்ளார்.

காப்பியச் சுருக்கம் :-

புண்டர வருத்தனம் என்னும் பெருநகரின் சுடுகாட்டிற்குப் பலாலயம் என்று பெயர். அச் சுடுகாடு மரங்கள் அடர்ந்த பகுதியில் அமைந்துள்ளது. பேய்களின் தலைவியாகிய பிடாரியின் கோயில் அங்குள்ளது. அச்சந்தரும் குழலில் அமைந்துள்ள அக்கோயிலின் அருகே துறவியொருவர் தங்கி இருந்தார். அவர் அவா அறுத்த அறிஞர், நெறியாளர். அவரை நூலாசிரியர்,

“அத்திநாயங்கள் அளவைகளால் அறிவான்
குத்தியாதிய குணங்களிற் பெரியவன் அரிய
பத்தின்மேலிரு தவத்தினிற் பவத்தொடர் அறுக்கும்
முத்தியான் முனிச்சந்திரன் எனும்பெயர் முனிவன்”
என்று அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

ஓரு நாள் அச் சுடுகாட்டுப் பிடாரிக் கோயிலுக்கு அந்நகர் மாந்தர் சிலர் உயிர்ப்பலியிட ஆடுகளுடன் வந்து அங்கு நிகழ்வைத் தொடங்குகின்றனர். அங்கே தங்கியிருந்த முனிவர் இதனைக்

கண்ணுற்று உளங் கவன்றார். தானே அவர்களை அண்டி, எதமறியா இவ்வாடுகளை இங்கு ஏன் கொண்டு வந்திர்கள்? என வினவ, ஐயன்மீர், (பெண்ணைச் சுட்டிக் காட்டி) இவ்விளம் பெண் நெடுங்காலமாகப் பிள்ளைப் பேறின்றி இருந்தாள். இத்தெய்வத்திடம் பிள்ளைவரம் வேண்டி நேர்ந்து கொண்டோம். இவளும் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். எனவே, நாங்கள் இப்பிடாரி அம்மனிடம் நேர்ந்து கொண்டபடி பலி கொடுக்கவே இந்த ஆடுகளைக் கொணர்ந்துள்ளோம் என்று பதில் கூறினார்கள்.

அவர்களுடைய மறுமொழியைக் கேட்ட அத்தூயவர், “இறைக்கு, உயிர்ப்பலி இடுவது கொடுஞ் செயலாகும். இப்படி உயிர்ப்பலி தருவோர் தீவினையால் இடர்ப்படுவர். வாக்கு மீறக் கூடாதென நீங்கள் எண்ணினால் மண்ணால் ஆட்டுருவஞ் செய்து, அதனைப் பலியிடுங்கள். நீங்கள் நம்பும் இறை நிறைவெய்தும் - நீங்களும் கொடுமை செய்தவராக மாட்டார்கள்” என்று அறிவுரை கூறினார். அவர் உரையை ஏற்றுக் கொண்டு, ஆடுகளைப் பலியிடுவதைக் கைவிட்டுச் சென்றனர்.

துறவியின் அறிவுரை ஏற்றுப் பலிகொடாமல் வந்த மாந்தரெல்லாம் சென்ற பின்னர், அச்சுடுகாட்டில் வாழ்ந்த பேய்களெல்லாம் ஒன்று கூடின. முனிச் சந்திர பட்டாரகரின் செயலால்தான் தங்களுக்கு ஊன் கிடைக்காமற் போயிற்று. இம்முனிவர் நமக்குத் தீங்கிழைத்து விட்டார். இவர் இங்கேயே நீடித்திருந்தால் நாம் உணவின்றி அல்லல்பட நேரிடும். எனவே, சற்றும் காலந் தாழ்த்தாமல் இம்முனிவரை இவ்விடத்திருந்து அப்புறப் படுத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்தன. ஆனால் அதைச் செயல்படுத்துவதில் தான் அவற்றுக்குச் சிக்கல். முனிவரோ அறவலிமைப் பெற்றவர். அவரை அண்டி அல்லல் விளைவித்தால் அவருடைய சினத்தீயில் நாம் சாம்பல் ஆகிவிடுவோம் என்று அஞ்சி அரற்றின. முடிவாக, நாடெங்கினும் தேடிப் பெரும் பேயொன்றைக் கண்டு பிடித்து அதைக் கொண்டே இம்முனிவரை விரட்டுவதென முடிவெடுத்தன.

பேய்கள் பொறுப்பைப் பகிர்ந்து கொண்டு, எட்டுத் திக்கும் ஏகிப் பெரும் பேயைத் தேடியலைந்தன. தக்கதொன்றும் கிடைக்கவில்லை. முடிவாகத் தொண்டை மண்டலத்தில், பழையனார் திருவாலங்காட்டுள் வாழ்ந்த நீலி என்னும் நீலகேசிப் பெரும் பேயைக் கண்டு, அதனிடம் தம் குறையை முறையிட்டமுதன.

ஓரு துறவியால் தம்மினத்திற்கு நேர்ந்த அவலத்தைக் கேட்டு நீலி கடுஞ்சினங் கொண்டது. “எல்லாருக்கும் அச்சத்தையும், அளவற்ற இன்னலை விவைப்பதையும் தனி உரிமையாகக் கொண்ட நம் இனத்திற்கே அச்சமும், அவலமும் ஏற்பட ஓர் எளிய துறவி காரணமா? பேய்களே! நம் திறம் என்ன? தரம் என்ன? கோழைகளைப் போல் ஏன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறீர்கள். நிறுத்துங்கள் அழுகையை; புறப்படுங்கள் என்னோடு! உயிர்ப் பலியைத் தடுத்த அந்த முனிவரையே பலியிட்டுக் கழுகுகள் உண்ணக் கொடுப்போம்” என்று கூறிப் பேயினங்கள் புடை குழப் பலாலையம் வந்தடைந்தது நீலிப் பேய்.

இளப்பமாக நினைத்து வந்த நீலி, முனிவரைக் கண்டதும் அவருடைய அறத்திறனை ஓர்ந்து அஞ்சிப் பின்வாங்கியது. நேரடியாக இவரை நெருங்கினால் அவருடைய சினத்தீ, தன்னை நீராக்கி விடுமென்று தெளிந்தது. பெருவரு காட்டி அச்சுறுத்தியது. பெருங்குரலில் கூச்சலிட்டுப் பார்த்தது. நமது அரசியல்வாதிகள் விடும் அறைகூவல்களைப் போன்று ஏதேதோ பேசி மிரட்டிப் பார்த்தது. தன் உய்த்துணரும் ஆற்றலால் நீலியைப் புரிந்து கொண்ட முனிவர் பேயின் பிதற்றலுக்கு மதிப்பளியாது அச்சமின்றி வாளாவிருந்தார்.

அச்சுறுத்தி ஏதும் ஆற்றமுடியாதென அறிந்து கொண்ட நீலி, அழுகு காட்டி முனிவரை வெல்லலாமென முடிவெடுத்து அழகால் மயக்கி - காமக்குழியில் வீழ்த்திட வேண்டுமெனத் திட்டமிட்டது.

புண்டருவருத்தனப் புரவலனான சமுத்திராசனுக்குக் காமலேகை என்றொரு பெண் இருந்தாள். அவள் அழிகிற்கு இணை அவளே! அவள் உருவைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டது

நீலிப் பேய். தான் காமலேகையாக மாறி, மற்ற பேய்களைத் தன் தோழிகளாக உருமாற்றி அழைத்துக் கொண்டு, நேர்த்திக் கடன் முடிக்க வருவாள் போல், அதற்குண்டான மலர்மாலை, சாந்தங்களுடன் முனிவர் வாழ்ந்த இடத்திற் கருகேயுள்ள பிடாரிக் கோயிலுக்கு நள்ளிரவில் முனிவர் முன் தோன்றியது.

நீலியின் சூழ்சிகளை அறிந்தும் அறியாதவர் போன்று, முனிவர் தன் முன் போந்து வீழ்ந்து வணங்கிய காமலேகையைப் பார்த்து, இந்த நேர்த்தில் இங்கு வந்துள்ள நீ யார்? வரக் காரணமென்ன? என்று கேட்டார். தன் நோக்கத்திற்கு இயைந்த பார்வை, இயல்லைக் காட்டி, “ஜயன்மீர்! நான் இந்நாட்டு மன்னன் மகள் காமலேகை; எந்தையிது பகை மன்னர் போர் தொடுக்காதிருக்க அருள் வேண்டி அம்மனுக்குப் ‘பராவுக்கடன்’ செலுத்த வந்தேன். என் பேறு தங்களைச் சந்தித்தேன்” என்று கூறி, சைகையால் தோழிகளை அப்புறப்படுத்தித் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு, முனிவர்க்குக் காம மயக்கூட்டும் முயற்சியாக உரையாடப் புகுந்து பேசுவதறியாது, “அடிகளே! தாங்களும், மற்றவர்களும் எப்படியோ? இக்காடு எனக்கு அச்சமூட்டுவதாக உள்ளது” என்று தொடங்கினாள். முனிவரும் அவளைக் காமலேகையாகப் பாவித்து, “பெண்ணே! நீயோ மன்னன் மகள்! ஆடை அணிகலன்களோடு அரண்மனையில் இருப்பதே பொருந்தும். இது பினந்தின்னும் பேய்கள் நடமாடும் நன்காடு. துறந்தார்க்கும், துணிந்தார்க்குமே இவ்விடம் தோதாம்” என்றார்.

தன்பால் நாட்டம் கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கில் உரை விரித்தும், உடை நெகிழ்த்தும் அவள் செய்தனவற்றை எல்லாம் பொருட்படுத்த வில்லை முனிவர். நீலியோ விடுவதாயில்லை. “அடிகளே! இப்பிறப்பு வேதனையுடையது” என்றாள் தன் குறிப்புத் தோன்ற. முனிவரோ, அப்பேய்ப் பெண்ணுக்கு மெல்ல மெல்ல நல்லறம் புகல முற்பட்டார்.

சமன சமயக் கருத்துக்களான ‘நன் ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம்’ என்பனவற்றின் இயல்புகளை விரித்துரைத்தார்.

இம்முன்று அறத்தையும் பற்றி ஒமுகுவோர் நிலவுலகிலும், நினைவுலகிலும் மேம்பட்டிருப்பர் என்று பகன்றார். முனிவரின் அறவுரை பேய்மகளான நீலகேசியின் உள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்தி, அவளைத் துறவு நிலைக்கு உயர்த்திவிட்டது.

உள்ளம் பக்குவப்பட்ட காமலேகையான பேய், முனிவரைப் பணிந்து, ஐயனே! எனக்கு நல்லுரை புகன்று, உயர்த்தி விட்டார்கள். தொடக்கத்தில் தங்களுக்குக் காம வேட்கையைத் தூண்ட யான் மேற்கொண்ட முயற்சி என் உள்ளத்தைச் சுடுகின்றது. என்னைப் பொறுத்தருள்வதோடு என் தீவினைக்குக் கழுவாய் கூறவேண்டுமென இறைஞ்சினாள். அவரும் இரங்கி “பெண்ணே நீ செய்த தீமைகள் கெட, நாடெங்கினும் சென்று, யான் உனக்குரைத்த அருகன் அறநெறியை ஓதி உய்க!” என்று கூறினார்.

நீலகேசியும் மகிழ்வோடு அவர் பணித்ததை ஏற்று வணங்கி, விடைபெற்றுச் சித்தகூட சைத்தியாலயம் சென்று, அவ்விறையை வணங்கி, தன் அருள் அறிவால் உலகை நோக்கிய போது, காம்பிலி என்னும் நாட்டரசன் அரண்மனை வாயிலில் வாதிட வல்லார்க்கு அறைக்குவல் விடும் குறியாக நாவற் கிளையை நட்டுவைத்தும், தன்னோடு எவரும் வாதிட வராமையால் செருக்கோடு நின்றிருந்த குண்டலகேசியைக் கண்டாள். அவளோடு சொற்போரிடக் கருதி வான்வழியாகக் ‘காம்பிலி’ நாட்டின் முன்றிலை வந்தடைந்தாள்.

நீலகேசி வாதிட வந்ததை வரவேற்ற மன்னன், தன் அரசவையிலேயே சொற்போருக்கு ஏற்பாடு செய்தான். குண்டலகேசியும் - நீலகேசியும் கவையான சொற்போர் நிகழ்த்தினர். பெண்கள் சொற்போரென்றால் கவைக்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

குண்டலகேசி சொற்போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டு அவமானப்பட்டாள். அவையோர் என்னி நகையாடினர். மன்னனோ, “எந்த மடையனோ கூறிய கதைகளைக் கேட்டுவந்து இங்குக் கூறினாயே நீ தோற்றாய், இனி இக்கதைகளை விட்டோழிக!” என்றான்.

நீலகேசி, குண்டலகேசியிடம் பரிவோடு, “உனக்கு இந்தப் பொல்லாத அறத்தைப் போதித்தவர் யாரெனக் கேட்க, அதற்கவள் உஞ்சை நகரத்து அருக்கச் சந்திரன்” என்று கூறினாள். இப்படிச் சமயக் கருத்துப் போர் தொடர்கிறது - இது கதை.

செய்யுள் பிறக்கக் களனாவது கதை என்பதால் அதன் சுருக்கம் கூறப்பட்டதேயன்றி, கதை கூறல் நோக்கன்று. 894 செய்யுட்களைக் கொண்ட நீலகேசிக் காப்பியத்தின் சிறந்த பாடல்கள் ஒன்றிரண்டைச் சுட்டிக் காட்டி மேற்செல்வோம்.

சமய நூல் என்றாலே தம் சமயத்தைத் தூக்கியும், பிற சமயங்களை, அதிலும் தம் சமயத்திற் கிணையான சமயத்தைத் தாக்கியும் கருத்து சமைப்பது இயல்பே. நீலகேசி பிற சமயத்தாரோடு சொற்போர் புரிந்துள்ளாள். நூலாசிரியர் சார்ந்த சமயக் கருத்தைத் தூக்கி நிறுத்த ஏதுவாகப் பாத்திரங்களைப் படைத்துக் கொள்வதும், விடையிருக்கத் தக்க வினாக்களை எழுப்புவதும் இயல்பே. அந்த வகையில் நீலகேசி ஆசிரியரும், தமக்கெதிரான பெளத்த சமயக் கொள்கைகளை எள்ளிப் பாடுகிறார்.

“ஹன்றின்ற லிமுக்கென்னா னுயிரினையு முளைதென்னா னோன்றலையு நோன்பென்னா நோக்குடைய கணிகையரே போன்றிருந்து பொதியறுக்கும் புத்தன்றன் புன்னெறியை நான்சென்றுஃ தடிபடுப்ப னறக்கரும் மிதுவென்றாள்” என்று புத்த சமயக் கொள்கைகளைக் குறைகூறி, சொற்போரிட்டு, அச்சமயக் கருத்தைப் பொய்யென நிறுவிடல் என் அறக் கடன் என்கிறாள். இது குண்டலகேசி வாதச் சுருக்க 193-ஆம் பாடல்.

பெளத்த மதக் கருத்துக்கள் உயிர் வாழ்க்கைக்கும், நடைமுறைக்கும் ஏற்றதும், இயல்பானதும் என்பதானாலேயே புத்தர் கொள்கைகள் ஆசிய கண்டத்து நாடுகளையெல்லாம் ஆட்கொள்ள முடிந்தது. அருக சமயம் அருகிப் போனதற்கு அதன் பொருந்தா கொள்கைகளே காரணியாம். நூலாசிரியர்

முனிச்சந்திர பட்டாரசர் வழியாகக் கூறும் அறக்கருத்தும் மனங்கொள்ளத் தக்கதேயாம்.

“ஜிழுற்றல் வேட்கை உவர்ப்பே மயக்கியாது மின்மை
செய்குற்ற நீக்கல் திரிந்தாரை நிறுத்த வின்றிப்
பொய்யற் காதற் பொருவில் அறங்காட்டல் எட்டும்
கையுற்ற வாயில் அதுகாட்சியின் மாட்சி யாமே!”

இது முனிவர் கூறும் நற்காட்சி விளக்கம். முதலடியில் கூறியுள்ள நான்கு அறங்கஙும் இடம், பொருள், ஏவலுக்கேற்பத் தேவைப்படும் என்பது நடைமுறை. இந்த அளவில் நீலகேசியை நிறைவு செய்வோம்.

குளாமணி

நன்னூலைப் போல் குளாமணியும் தன்மையால் வந்த பெயர் என்பர் அறிஞர். குளாமணி என்னும் சொல்லுக்கு முடிமணி என்று பொருள். இஃது இந்திரன் அணியும் மணிமுடியுமாம். கம்பர் குடாமணிப் படலத்தில் அம்மணியைப் பற்றி விரிவாகப் பாடியுள்ளார். ஐம்பெருங் காப்பியங்களையும் அணிப் பெயரால் படைத்துத் தமிழன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்தார் போல், இந்நாலுக்கும் அணிப் பெயரிட்டுத் தமிழ்த் தாய்க்கு அணிவித்து மகிழ்ந்துள்ளார் நூலாசிரியர்.

பெருங்காப்பியமாக வைத்தெண்ணப்படவேண்டிய இந்நூலைச் சிறுகாப்பிய வரிசையில் வைத்தற்குப் பொறுப்பு யாரென்று அறிய முடியவில்லை. இவ்வளப்பியல் நூல், அருகத் நூலான பிரதமாநுயோக மகாபுராணத்தில் சொல்லப்பட்ட ஒரு கதையைக் கருவாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டது. அடி நிமிர்வின்றி நான்கு அடிகளைக் கொண்டுள்ளதால் ‘அம்மை’ என்னும் வனப்பையும், செய்யுட் சிறப்பால் ‘அழகு’ என்னும் வனப்பையும் தழுவிய நூல் இது.

இக்காப்பியம், சீவக சிந்தாமணி படைக்கப்பட்ட காலத்திற்கும் தேவார காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் படைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்கின்றனர் ஆய்வறிஞர்கள்.

பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட நூல் என்பது துணிபு. வரலாற்றாசிரியர் கே.ஏ.நீலகண்ட சாத்திரி இதன் காலம் 9-ஆம் நூற்றாண்டு என்கிறார்.

பன்னிரண்டு காண்டங்களையும், இரண்டாயிரத்து நூற்று முப்பத்தொரு செய்யுட்களையும் கொண்ட இச் சமண சமயக் காப்பியத்தைப் படைத்தவர் தோலாமொழித் தேவர். இஃது இவருடைய இயற்பெயர்ன்று, காரணப் பெயரென்கிறது வரலாறு. இவரைப் பற்றி மைகூர் மாவட்டத்திலுள்ள சிரவன பெலகுலாக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது.

இப்புலவரைக் கார்வெட்டியரசன் விசயன் என்பான் ஆதரித்துள்ளான். இக்காப்பியத்தில் மூன்று தலைமுறைக் கதை கூறப்படுகிறது. சமய காப்பியங்களுக்கே உரிய புனை கதைகளையும், நிகழ்வுகளையும் இக்காப்பியத்திலும் காணலாம். இந்நூல் சேந்தன் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. விசயனே சேந்தனாகவும் இருக்கலாம் என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்து.

சீவக சிந்தாமணியைப் போன்று, இக்காப்பியமும் விருத்தப் பாவால் ஆனதே. இக்காப்பியச் செய்யுள் ஒசை அமைவைக் கம்பர் காப்பியத்தில் காண முடியும். நூலையும், நூலாசிரியரையும் புகழ்ந்து கூறும் பாக்களில் ஒன்று இது :- “திக்கெட்டும் புகழ்படைத்த திறல்விசயன் புயலனைய கையன் தெவ்வைக் கைக்கொட்டி நகைக்குமிகற் கார்வெட்டி யரையன்வள நாடற் கீற்பப் பொக்கெட்டும் பத்துமிலான் புகழ்த்தரும் தீர்த்தன் மலர் பதம்பூ சிப்போன் சொந்கெட்டா வரன்தோலா மௌழிகுளா மணியுணாவோர் துறைகண் போரோ”

இனிச் சூளாமணிக் காப்பியச் சுருக்கம் காண்போம்.

இது வடநாட்டு வெந்தர்களின் கதை என்பதையும், காப்பியம் படைத்தவர் சமண சமயச் சார்பாளர் என்பதையும் நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

நாவலந்தீவு என்று பண்டு அழைக்கப் பெற்ற நிலப்பகுதியில் ‘சரமை நாடு’ என்றொன்று அன்றிருந்தது. அது பலவளமும் பெற்றிலங்கியது. அதன் தலைநகரம் போதன மாநகர் எனப்பட்டது. அந்நாட்டை ஆண்ட பெருமன்னன் பயாபதி. அவனுக்கு மிகாபதி, சசி, என்று இரு துணைவியர். முத்தவள் மிகாபதிக்கு விசயனும், இளையவள் சசிக்குத் திவிட்டனும் மகன்களாகப் பிறந்தனர்.

முத்தவனான விசயன் நிலவு நிறத்தினன். இளையவனான திவிட்டன் கார்வண்ணன். இவ்விருவரும் முற்பிறப்பில் தேவர்களாகப் பிறந்து கற்பக லோகத்தை ஆண்டவர்கள் என்கிறது காப்பியம். இவ்விருவரும் வளர்ந்து ஆளாயினர். பிள்ளைகள் பெரியவர்களாகி விட்டால் பெற்றோருக்கு மட்டுமன்றி உற்றாருக்கும் தோன்றுவது திருமண எண்ணந்தானே!

நமது காப்பியக் கதைகளை நகர்த்திச் செல்பவர்களில் ஒதுக்க முடியாத ஒருவராக உலா வருபவர் நிமித்திகர். சூளாமணி காப்பியமும் இதற்கு விதிவிலக் கண்று. நிமித்திகர் வருகிறார். வரும் பொருள் உரைக்கின்றார். மன்னன் கண்ட கனவுக்கு பொருளுரைக்கின்றார்.

வெள்ளிமலையை அடுத்துள்ள இரதநூபுரச் சக்கர வாளம் என்ற நகரத்தின் விச்சாதரன் மகள் சுயம்பிரபை திவிட்டனுக்கு மனைவியாவாள் என்று நிமித்திகன் கூறுகிறான். அவ்வாறே பின்னர் நடக்கிறது.

கதைக்குச் சுவை கூட்டவும் கதைத் தலைவனின் ஆற்றலும், அரும்பண்புகளும் வெளிப்படவும் எதிராளி (வில்லன்) ஒருவன் இருத்தல் வேண்டும். இக்கதையிலும் ஒருவன் இருக்கத் தான் செய்கிறான். அவன்றான் வட்சேடியை ஆண்டு வந்த அச்சுவ கண்டன். அவன் பேராற்றல் பெற்றவன். நல்லியல் குறைந்தவன். அவன் அவையிலும் நிமித்திகன் தன் பணியாற்றுகிறான். அச்சுவ கண்டனை நோக்கி நிமித்திகன் கூறுகிறான்,

“நீவீர் நும் ஆற்றலைப் பெரிதென்றெண்ணிப் பெருமிதம் பாராட்டுகிறீர். உம்மை வெல்ல ஒருவன் பிறந்து வளர்கிறான்” என்று திவிட்டனைக் குறிப்பிடுகின்றான். அச்சொல் கேட்ட அச்சுவ கண்டன் சினங் கொண்டு ஆர்ப்பாக்கின்றான். நிமித்திகன் கூற்றின் உண்மையறிய வேண்டி, பயாபதி மன்னனிடம் இறைப்பொருள் பெற்று வருமாறு ஆட்களைப் பணிக்கின்றான்.

பயாபதி யிடம் அச்சுவ கண்டன் ஆட்கள் சென்று இறைப் பொருள் கேட்கிறார்கள். அவன் ஆற்றலை அறிந்திருந்த பயாபதி திரைப் பொருள் தர முன்வருகிறான். அதைக் கண்ணுற்ற மகன் திவிட்டன் தந்தையைத் தடுத்து, திரை கேட்டு வந்தவர்களிடம் அச்சுவ கண்டனை இழித்துரைத்துத் திருப்பியனுப்புகிறான்.

வெறுங்கையோடு, இழிவுரையை மட்டில் பெற்றுச் சென்றவர்கள், நடந்ததை அச்சுவ கண்டனிடம் கூற அஞ்சி, அமைச்சர் அரிமஞ்சவிடம் கூறுகிறார்கள். அவ்வமைச்சன் செய்தியை மன்னன் கவனத்திற்குக் கொண்டு செல்லாமலேயே மந்திர மாயங்களில் தேர்ந்த அரிகேதுவை அழைத்து, “நீ சிங்க உருக் கொண்டு சுரமை நாடு சென்று அந்நாட்டை அழித்து, திவிட்டனைக் கொன்று வா!” என ஏவுகிறான். அவனும் சிங்க உருப்பெற்றுச் சுரமை நாடேகி உயிரினங்களை அழித்து அல்லல் படுத்துகிறான்.

அரிகேது சிங்க உருவில் செய்த அட்டுழியங்களைக் கேட்டு வெகுண்ட திவிட்டன், அச்சீயத்தை அழிக்க வேண்டித் தேடிச் செல்கிறான். திவிட்டன் வருவதறிந்த சிங்கவரு அரிகேது ஓடி, உண்மைச் சிங்கம் உள்ள குகைக்குள் புகுவதுபோல் போக்கு காட்டி மறைந்துவிடுகிறான். தான் தேடி வந்த சீயம் உள்ளே இருப்பதாக நம்பிய திவிட்டன் குகை வாயிலில் நின்று கூவி அழைக்கின்றான். உரத்த ஓலி கேட்டு உண்மைச் சீயம் வெளிப்போந்து, திவிட்டன் மேல் பாய்கிறது. அதனை எதிர் கொண்ட திவிட்டன் அதன் வாயைக் கிழித்துக் கொன்று விடுகிறான்.

இந்தச் செய்தியும் அச்சவ கண்டனுக்கு உடனடியாகக் கூறப்படாமல் மறைக்கப்பட்டு, பின்னர்த் தெரிவிக்கப்படுகிறது. நடந்தவற்றையெல்லாம் கேட்டறிந்த அச்சவ கண்டன் சினத்தின் உச்சிக்கே சென்று விடுகிறான். இனியும் இவர்களை விடக் கூடாதென்று ஆரவாரித்துப் பயாபதிபோடு போரிடப் புறப்படுகிறான்.

அச்சவ கண்டன் படையெடுத்து வரும் செய்தியறிந்த பயாபதி, அவனை எதிர்க்கத் துணிந்து மகன் திவிட்டனுக்குப் போர் நுட்பங்களைப் பயிற்றுவிக்கின்றான். இதற்கிடையில் அச்சவ கண்டன் தூதர்கள் வந்து, “வேந்தர்காள்! நீங்கள் எம்மன்னனுக்குச் சூயம்பிரபையை வழங்க வேண்டும் அல்லது அவனை மணந்த திவிட்டன் உயிரைத் திரையாகத் தர வேண்டும். இரண்டில் எதைத் தரப் போகிறீர்கள்?” என்று கூற, தன் மானத்தின் மீது கை வைக்கத் துணிந்த அச்சவ கண்டனைப் பழிதீர்க்கத் துடித்த திவிட்டன் போர்முனைக்குச் செல்கிறான். போரால் அச்சவ கண்டன் மட்டுமன்றி, அவன் உடன் பிறந்தாரும், மனைவியரும் மாள்கின்றனர்.

போரில் வெற்றி பெற்ற திவிட்டனுக்கு முடிகுட்டப்படுகிறது. சூயம்பிரபைக்குக் கோப்பெருந் தேவி பட்டம் வழங்கப்படுகிறது. இவர்களுக்கு விசயன் என்றோர் மகனும், சோதி மாலை என்றோர் பெண்ணும் பிறக்கின்றனர். “இரண்டுக்கும் மேல் எப்போதும் வேண்டாம்” என்பதை அப்போதே கடை பிடித்திருக்கிறார்கள்.

சோதிமாலை பருவமெய்துகிறாள். மன்னர்கள் மரபுப்படி, சூயம்வரம் நடத்தப்படுகிறது. சூயம்வரத்தில் சோதி மாலை தன் மாமன் அருக்கக் கீர்த்தியின் மகன் அமிர்த நேசனுக்கே மாலையிடுகிறாள். திருமணம் நடந்தேறுகிறது.

அருக்கக் கீர்த்தியின் மகள் சுதாரைக்குச் சூயம்வரம் நடத்தப்படுகிறது. சூயம்வரத்தில் அவள் திவிட்டன் மகன் விசயனுக்கு மாலையிட்டு மனக்கிறாள். ஒரே குடும்பத்தில் கொடுப்பதும், எடுப்பதும் அன்றே வழக்கில் இருந்தது போலும். திவிட்டன் பேரரசனாகவும், விசயன் இளவரசனாகவும் பட்டம் கட்டிக் கொண்டு நாட்டை ஆண்டனர்.

முடியர்சோ, குடியர்சோ அப்பனைத் தொடர்ந்து மகன் ஆள்வதே இந்திய மரபாயிற்று. முன்று தலைமுறைக் கதையின் சுருக்கம் இது. காப்பியத்துக்குள்ளே காட்சிகள் பல; மாட்சிகளும் பல. படிப்பார் சுவைக்கலாம்.

இலக்கியங்களில் இயற்கை வர்ணனை சிறப்புக்குரிய ஓரங்கம். காப்பியங்களில் நாடு, நகர், காடு, என்பனவற்றைப் படைப்பாளிகள் தம் கவித்திறம் காட்டும் களமாக்கிக் கொள்வார். எனவேதான் இவை காப்பியங்களின் அங்கமாகவே கருதப்படுகின்றன. இரண்டாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட செய்யுட்களைக் கொண்ட குளாமணியுள் குறிப்பிட்டுக் கூற ஒன்றிரண்டைத் தேடி எடுப்பது எளிதன்று. கரும்பில் எங்கே சுவை என்று தேடுவதற்கொப்பான செயல் இது. நாட்டுச் சருக்கத்தில் ஒரு செய்யுள் வயல்களையும், ஊர்களையும் பாடுகிறது. அப்பாடல் :-

“ஆங்கவ ரணிநடை யன்னத் தோட்டன
தீங்குரன் மழலையாற் சிலம்புந் தண்பனை
வீங்கிள முலையவர் மெல்லென் சீற்றி

ஓங்கிடுஞ் சிலம்பினாற் சிலம்பு மூர்க்களே” (பாடல்-9)

இப்பாடல் ஊர் சிறப்பைக் கூறுவதாகும். நீரால் குளிர்ந்திருக்கும் மருத நிலம், வளத்தின் அடையாளமாக அன்னங்களும், செல்வச் செழிப்பினைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதாக இளம்பெண்கள் அணிந்துள்ள பருத்த சிலம்பால் எழுப்பும் ஒலியும் கூறப்படுகின்றன.

மங்கை என்றால் கொங்கையைக் கூறத்தான் வேண்டுமா? என்று இலக்கியம் பயிலா வெறும் பேச்சு அறிஞர்கள் சிலர் அங்கலாய்க்கிறார்கள். கற்றார் அவர்தம் அறியாமை எண்ணித் தம்முள் நகைப்பாராயினும், கல்லா மாந்தர் சொல் நயப்பாரும் உளராதல் உண்மை. அவர்தம் கூற்றில் ஒழுக்கக் குறிக்கோள் உறவு கொண்டிருப்பதாக அவர்கள் மயங்குவர். அவர்கள் தெளிவு பெற வேண்டி இப்பாடலையே கருவியாக்கிக் கொள்கின்றோம்.

உடலுறுப்புகளில் ஆண், பெண் வேறுபாட்டைப் புலப்படுத்துவன, பிறப்புறுப்பும் - மார்புப் புடைப்புமே. பெண்களின் அழகு அங்கங்களில் இலக்கியம் பேசுவன கண்கள், இதழ்கள், மார்பு, தலை மயிர் முதலியன. காப்பியப் படைப்பாளிகள் ஆண்களாக இருப்பதாலும், கதைத் தலைவர்கள் வழிப் பெண்கள் நலம் பார்ட்டுவதாலும், பெண்களின் சிறப்புறுப்புகளோடு கண்களையும், இதழ்களையும் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார்கள். கொங்கை, அல்குல் என்னும் உறுப்புகளில் அவர்கள் கீழ்மை எண்ணங்களை நுழைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அதனால் தான் பக்தி இலக்கியங்களிலும், துறவிகளும் இவ்விரு சொற்களையும் இயல்பாக ஆண்டிருக்கின்றனர். தோலாமோழித் தேவர் திரைப்படப் பாடலாசிரியர் அன்று; அருக சமயப் பற்றாளர்.

கதை உறுப்பினர் குறிப்பு, கூற்றுகளுக்கேற்ப அகவைக்குரிய எண்ண வெளிப்பாட்டையும், கருத்தையும், சொற்களையும் ஆள்வதே திறமையின் அறிகுறியாகும். இளையோர்க்கு இன்ப நாட்டம் இயல்பு. அவ்வியல்பைத் தேவர் அழகாக நகரச் சருக்கத்தில் பாடுகிறார்.

“மெந்தரு மகளிரு மாலை காலையென்
றந்தரப் படுத்தவ ரறிவ தின்மையால்
சந்தரப் பொற்றுக டைதந்த பொன்னக
ரிந்திர வுலகம்வந் திழிந்த தொக்குமே”

ஆர்வுடன் ஒரு செயலில் ஈடுபட்டிருப்பார்க்கு நேரம் கழிவதே தெரியாது. இதை நாமும் பலர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம். இன்ப நாட்டமுள்ள இளையோர்க்குப் பொழுது மறைவதும், புலர்வதும் தெரியாதென்பதும் இயல்பே. இதைத் தான் முதலிரு அடிகள் குறிக்கின்றன.

பெண்ணுறுப்பு நலன் பாடுவதற்குத் தோலாமோழியாரும் தயங்கவில்லை. அவர் மாந்த உறுப்புகளில், அவற்றையும் ஒன்றாக வைத்தெண்ணி - அவற்றின் நலன் பேசுகிறார். புல்லறிவாளர் நோக்கு அவர்க்கு மட்டுமன்று, புலவர் பெருமக்களுக்கும் தோன்றுவதில்லை.

இளம் பெண்களின் அங்க நலன் கண்டு இயற்கையே செழிக்கின்றதாம். இதோ பாடல் :-

“காரணிந்த குழலீர்நுவ் கைத்தலங்க டகைநோக்கிச்
சீரணிந்த செழும்பிண்டி, தளிரீன்று திகழ்ந்தனவே
வாரணிந்த முலையீர்நும் மருங்குறனின் வகைநோக்கி
ரணிந்த குருக்கத்தி இளங்கொடித்தா யீன்றனவே”

இரதபுரச் சருக்கம்-பாடல்.175.

பிண்டி, குருக்கத்தி என்பவை மலர்க் கொடியுமாம். இவை கச்ச அணிந்த பெண்களின் அங்கங்களையும், அவர்தம் இடையையும் பார்த்துத் தளிர் விட்டுத் தழைத்தன என்கிறார். இப்பாடலில் வாரணிந்த முலையீர் என்பது பெண்களை விளிக்க ஆண்ட சொற்களே என்பதைச் சிந்தை கொள்ள வேண்டும்.

காப்பியத் தலைவனையும், எதிராளியையும் குழலுக்கேற்ப அறிமுகப்படுத்தும் ஆசிரியர், முலையையும், அல்குலையும் குறித்துப் பாடுகிறார். காமத்திற்குரியவை அவை என்பதால், காமச் குழலைப் பாடப் புகும்போது அவற்றிற்குரிய உறுப்புகளையும் பாடாமல் இருக்க முடியாது.

அச்சவ கண்டன் எப்படிப்பட்டவன் என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதைப் போல் அவன் களியாட்டத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் படைப்பாளி.

“கற்று வார்முலை யார்தந் துகிற்றட

மற்று முழுகும் பொழுது முனிவைர்

உற்ற போழ்துணர்த் தும்பொழு தும்மலான்

மற்றோர் போழ்திலன் மன்னவ னாயினான்” என்பது சியவதைச் சுருக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 616-ஆம் பாடல். விளக்கத்தை மூல நூலில் படித்தறிக!

திவிட்டன் சுயம்பிரபையின் ஓவியத்தைக் கண்டு மயங்கி அவள் நினைவான போது, இயற்கை உணர்வான காமம் அவனைச் சுடுகிறது. அதனை நூலாசிரியர் கல்யாணச் சுருக்க 1021-ஆம் பாடலில் கூறுகிறார்.

“மாகத்து மதிய மன்ன வாணுதன் மடந்தை தன்னை யாகத்து எடக்கி மன்னு மனிநுத லழு நோக்கி நாகத்தை நடுக்கு மல்கு னங்கைதன் றிறத்துக் காம வேகத்தை மெல்ல மெல்ல வில்வலான் பெருக்கி யிட்டான் இப்பாடவிலும் பெண் பிறப்பறுப்பும், காம வினையும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இரு காலத்தில் பெண் பிறப்பறுப்பு வணக்கமே இருந்திருக்கிறது. எனவே, உறுப்பைக் குறிப்பிடுவது இழிவன்று என்பதைப் புல்லியர் உனர வேண்டியே இவ்வளவு விரித்துரைத்தோம்.

இளமைத் திறம் என்ன? அஃது எப்படிப்பட்டது என்பதைப் புலவர், “உருவளர் கொம்பனார் உள்ளங் காய்வதோர்

எரிவளர்த் திடுவதோ ரிளமை எய்தினார்” என்று பாடுகிறார். இளமை உள்ளத்தில் தீயை வளர்க்கும் பருவம் என்கிறார். இதனைப் பாமரரும் மணமாகாத கண்ணிப் பெண்கள் வீட்டிலிருப்பதை “நெருப்பை மடியில் கட்டிக் கொண்டிருப்பதாகக்” கூறுவார்கள். இளமைத் தீ, இன்ப நினைவாகவும் இருக்கலாம் - தீமை கண்டு எரிக்கும் பெருந் தீயாகவும் கூட இருக்கலாம்!

மக்களை வருத்தி வரி வாங்காத காலம் ஒன்றிருந்துள்ளது. மன்னர்கள் நாடாண்ட காலத்தில் மக்களின் உரிமையும், நலனும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தன. பயாபதி மன்னன் பண்பை விளக்கும் பாடவில் இச்செய்தி குறிக்கப்படுகிறது.

“ஆறிலொன் றறமென வருளி னல்லதொன்
றாறுசெய் துலகினி னுவப்ப தில்லையே
மாறிநின் றவரையும் வணக்கி னல்லது
சீறிநின் றெவரையுஞ் செகுப்ப தில்லையே”

இப்படிப்பட்டவர்களின் அரசமைந்து, ஆட்சி நடந்தால் நாமும் மகிழலாம். காப்பிய வரிசையை இந்த அளவில் நிறை செய்து சங்க இலக்கியங்களைக் காண்போம்.

சங்க இலக்கியங்கள்

தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் மூன்று சங்கங்கள் தமிழாய்ந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் முதல் இரு சங்க நூற்களாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பது இரண்டாம் சங்க இறுதிக் காலத்ததான் தொல்காப்பிய இலக்கணம் மட்டுமே. மூன்றாவது சங்க காலப் புலவர்கள் படைத்தனவற்றை யெல்லாம் திரட்டி நூலாக்க மூன்றாம் சங்க கால மன்னர்களும், புலவர்களும் ஆர்வம் கொண்டு அரும்பணியாற்றி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் திரட்டித் தந்த பாடல்கள் தாம் நமக்குக் கிடைத்துள்ள முன்னோர் சொத்து.

நாடெங்கும் தேடித் திரட்டிய பாடல்களை வகைப் படுத்துவதிலும், தொகைப் படுத்துவதிலும் புலவர்கள் காட்டிய அக்கறையிலும், ஆற்றிய பணியிலும் நுண்மாண் நுழைபுலம் விளங்குகிறது. கிடைத்தனவற்றை அப்படியே தொகுத்திருந்தால் தமிழிலக்கியங்களின் சிறப்பு முழுமையாக வெளிப்பட்டிருக்காது.

பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்று கிடைத்த பாடல்களை முறைப்படுத்தினர். நெடிய அடிப் பாடல்கள் பத்துப் பாட்டாக வகைப்படுத்தப்பட்டன. ஒருவரே பாடாமல், பலர் பாடிய பாடல்களைத் திரட்டிச் சேர்த்து அவற்றை எட்டாகப் பகுத்து எட்டுத் தொகை என்றாக்கினார்கள். சிறியனவும், நீதி நூல்களும் பதினெண் கீழ்க் கணக்கில் சேர்க்கப்பட்டன.

கீழ்க் கணக்கு என்று இருக்கும் போது, மேற் கணக்கும் இருக்க வேண்டுமே! முன் குறிப்பிட்ட பத்துப் பாட்டும், எட்டுத் தொகையும் தாம் மேற் கணக்கு நூல்கள். இனி இம்மூன்று வகை நூல்களையும் அவற்றுக்குரிய பகுப்புத் தலைப்பில் காண்போம்.

பத்துப் பாட்டு

1. திருமுருகாற்றுப்படை.	6. மதுரைக் காஞ்சி.
2. பொருநராற்றுப்படை.	7. நெடுநல் வாடை.
3. சிறுபாணாற்றுப்படை.	8. குறிஞ்சிப் பாட்டு.
4. பெரும்பாணாற்றுப்படை.	9. பட்டினப் பாலை.
5. மூல்லைப் பாட்டு.	10. மலைபடு கடாம்.

ஆற்றுப் படை என்பது ‘தான் பெற்ற பரிசைப் பெறுக மற்றவரும்’ என்றார் போல், இன்னாரிடம் சென்று இப்பரிசில்களைப் பெற்றேன்; நீங்களும் அவர்பால் சென்றால் பெறலாம் என்று வழிகாட்டுவதாகும். பத்துப் பாட்டில் பாதி எண்ணிக்கை இந்த வகையில் பாடப் பட்டவைகளே!

பத்துப் பாட்டுகளுள் மூல்லைப் பாட்டு, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப் பாலை மூன்றும் அகத்தினைக் குரியவை. எஞ்சிய ஏழும் புறத்தினைக்குரியவை. புறத்தினைப் பாடல்கள் ஏழில் ஜந்து ஆற்றுப் படை நூல்கள்.

1. திருமுருகாற்றுப் படை

முருகன் தமிழ்க் கடவுள் என்பதாலும், மூன்றாம் தமிழ்ச் சங்கத்தில் சிவனாரோடு உடனமர்ந்து தமிழாய்ந்தவர் என்பதனாலும் இவ்வாற்றுப் படை முதலிடம் பெற்றது. இதனைப் புலவராற்றுப் படை என்றும் வழங்குவர். இவ்வாற்றுப் படையைப் பாடியவர் நக்கீரர். பதினேராம் திருமுறையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள இந்நால் ஆசிரியப் பாவில் 317 அடிகளாக நடக்கிறது. வீடு பேறு பெற்ற ஒருவன், வீடு பேறு பெற விழைந்த ஒருவரை, முருகக் கடவுளிடம் அனுப்புகிறது இவ்வாற்றுப் படை. ஆற்றுப் படை நூல்களுள் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயரால் ஆகியுள்ளது இந்நாலின் தனிச் சிறப்பாகும்.

2. பொருநராற்றுப் படை

இதனை இயற்றியவர் முடத்தாமக் கண்ணியார். பரிசில் பெறக் கருதிய பொருநனை, பரிசில் பெற்று வந்தவனோருவன் இளங்சேட்சென்னி மகன் கரிகாற் பெருவளத்தானிடத்து அனுப்பி வைத்ததாக (ஆற்றுப்படுத்தியதாக) அமைந்துள்ளது. ஆசிரியமும், வஞ்சியடிகளும் விரவி வந்த 248 அடிகளைக் கொண்டது இந்நால்.

இளமையில் கரிகாற் பெருவளத்தான் வெண்ணிப் பறந்தலையில் போரிட்டுச் சேர, பாண்டியர்களை வென்ற செய்தியும், அவன் இயல்பும், காவிரியின் பெருமையும், பொருநரும், விறலியரும் பெறும் பரிசிலும் இதில் கூறப்படுகின்றன.

3. சிறுபாணாற்றுப் படை

இதுவும் பரிசில் பெற்றவன், பெற விரும்பியவனை ஓய்மா நாட்டு நல்லியக் கோடனிடத்து அனுப்பி வைப்பதாக, ஆசிரியப் பாவால் 269 அடிகளில், இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியுள்ளார். இதில் பாணருள் எத்தனை வகையினர் என்பது கூறப்படுகிறது. இசைப் பாணர், யாழ்ப் பாணர், மண்டைப் பாணர் எனப் பாணரை விவரிக்கிறது. நல்லியக் கோடன் வீரமும், நெய்தல் நில இயல்பும், விருந்தினைப் பேணும் தன்மையும் விளக்கப்படுகின்றன. இது பாணாறு என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

4. பெரும்பாணாற்றுப் படை

இதை, பரிசில் பெற்ற ஒருவன், பெரும்பாணன் ஒருவனை, பரிசில் பெற, காஞ்சியில் இருந்தாண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் அனுப்பியதாக, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியுள்ளார். இதில் ஆசிரியப் பாவால் ஆன 500 அடிகள் உள்ளன. பேரியாழை இசைத்தவர் பெரும்பாணர்

எனப்பட்டனர். யாழ் வருணனை, இளந்திரையன் செங்கோல் சீர்மை, மறவர் மாண்பு, காஞ்சி நகரின் சிறப்பு, மன்னனிடம் பாணர் பொற்றாமரை பெறுதல், பேய்கள் காட்டுத் தூர்க்கையிடம் முறையீடு செய்தல், முனிவர்க்குக் களிறும், கடுவனும் பணி புரிதல், இப்படிப் பல செய்திகள் இதில் கூறப்படுகின்றன.

5. மூல்லைப் பாட்டு

ஆசிரியப் பாவாக 103 அடிகளைக் கொண்ட இந்த அகத்திணைப் பாடலைக் காவிரிப் பூம்பட்டினத்துப் பொன் வணிகனார் மகனார் நம்பூதனார் பாடியுள்ளார். இதில் பாசறை அமைப்பு, யானைகளுக்குக் கவளம் (சோறு) உண்டும் வழக்கம், கார் காலத்தில் காட்டு வழியில் தோன்றும் இயற்கைக் காட்சி நலன்கள், தலைவன் பரிவாஸ் தலைவி வருந்துதல் ஆகிய செய்திகள் கூறப்படுகின்றன. இதில் நம்ப முடியாத ஒரு செய்தியும் உண்டு. யானைப் பேச்சு வடமொழியென்றும், அம்மொழியில் பேசிப் பாகர் யானைக்குப் கவளமிடுவதாகக் கூறுவதும் உண்மை என்று நம்ப இயலவில்லை. எந்த விலங்கும் மாந்த மொழியைத் தன் மொழியாகக் கொண்டிருக்க இயலாது.

6. மதுரைக் காஞ்சி

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு, நிலையாமையை அறிவுறுத்தி மாங்குடி மருதனார் பாடிய 782 அடிகளைக் கொண்ட நூல் இது. இடையிடை வஞ்சிப் பாக்களையும் உள்ளடக்கிய ஆசிரியப் பாவாஸ் ஆனது இந்த நூல்.

நெடுஞ்செழியன் படையெடுப்பும், பகையரசர் அரண்காவல் மரங்களை அழித்தல், சேர, சோழர் உட்பட ஐந்து குறுநில மன்னர்களை வென்ற செய்தி, பாண்டியனின் திறல், கொடை, வாய்மை போன்ற அரும் பண்புகள் பேசப்படுகின்றன.

இரவு நேர வணிகம், இராப் பொழுதை மக்கள் கழிக்கும் முறை, வைகறையில் பார்ப்பனர்கள் வேதமோதுதல் முதலான செய்திகளும் இதில் அடக்கம்.

மதுரை மக்கள் கொண்டாடிய விழாக்கள், மாறவிறல் வேள், நன்னன், பழையன், மாறன், ஐம்பெரு வேளிர், நான்மொழிக் கோசர் முதலிய மன்னர்களைப் பற்றியும் இப்பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

7. நெடுநல் வாடை

இங்கு அகத்தினைப் பொருளைக் கொண்டிருந்தாலும், பாண்டியனது அடையாளப் பூவான வேம்பைக் குறிப்பிட்டதால் புறத்தினையாயிற்று. இதில் 188 ஆசிரியப் பா அடிகள் உள்ளன. மதுரை நக்கீரனாரால் பாடப்பட்டது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியின் துயர் ஆற்றும் வகையில், அவன் வெற்றியுடன் விரைவில் வர வேண்டுமெனக் கொற்றவையை வழிபடுவதைக் கூறுகிறது நூல்.

கூதிர்க் காலக் காற்றைக் குறிப்பது வாடை. இப்பாருவத்தில் மாந்தரும் பறவை, விலங்குகளும் குளிரால் படும் இன்னல் பேசப்படுகிறது. மன்னனின் மாந்த நேய மாண்பைக் குறிப்பதாக அவன், போரில் புண்பட்ட தன் வீரர்களைக் காலம், சூழல் கருதாமல் சென்று பார்த்து ஆறுதல் கூறும் செய்தி கூறப்படுள்ளது.

பூ மலர்வதைக் கொண்டு பொழுதைக் கணக்கிட்ட முறையும், வேலுக்கு அடையாளப் பூவைச் சூட்டும் மரபும் அறியவரும் சிறப்புச் செய்திகளாகும்.

8. குறிஞ்சிப் பாட்டு

தமிழ்ச்சுவை அறியா ஆரிய மன்னன் பிரக தத்தனுக்கு, தமிழ்ச் சுவையை அறியும்படி செய்ய வேண்டிக் கபிலர் பாடிய பாட்டு இது. இந்த ஆரிய மன்னன் வந்தேறி மரபினன் அன்று. தமிழ் மன்னருள் ஒரு பிரிவினன் என்றறிக! இது 261 அடிகளையுடைய ஆசிரியப் பாவால் ஆனது. இதனைப் பெருங் குறிஞ்சி என்றும் வழங்குவர். இதில் 99 வகை மலர்களின் பெயர்கள் கட்டப்படுகின்றன.

இப்பாட்டு களவொழுக்கத்தினை விரித்துரைப்பதுடன் அக்காலத்து நிகழ்வுகளையும் தொகுத்துரைக்கின்றது. காதற் கடவுளான முருகனைப் பற்றிய செய்திகள் இதில் மிகையாகக் கூறப்படுகின்றன.

9. பட்டினப் பாலை

இது வஞ்சி நெடும்பாட்டு என்றும் கூறப்படுகிறது. இதில் 301 பா அடிகள் உள்ளன. பெரும் பகுதி வஞ்சிப் பாவிலும், இறுதியில் ஆசிரியமும் ஆளப்பட்டுள்ளன. சோழன் கரிகார் பெருவளத்தானைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியது. இதைப் பாடியமைக்காகப் புலவர்க்கு, மன்னன் பதினாறு நூற்றாயிரம் பொன் பரிசளித்தானாம். இக்காலப் புலவர்கள் அரசியற் செல்வாக்குப் பெற்றவர்களை வாழ்த்திப் பாடித் தம் பொருளில் தாமே சட்டம் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இத்தலை கீழ் மாற்றம் யாருடைய சிறுமையின் வெளிப்பாடு? இந்நூலில் மூன்று செய்திகள் முதன்மை பெறுகின்றன. அவை 1) சோழ நாட்டின் பெருமை. 2) காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் சிறப்பு. 3) கரிகார் பெருவளத்தானின் வீரச் செயல்கள்.

மீனவர் முழு நிலாக் காலத்தில் மீன் பிடிக்கச் செல்ல மாட்டார்கள் என்னும் தொழில் நுட்பச் செய்தியும் இதில் கூறப்படுகிறது.

கடல் வணிகம், ஏற்றுமதி இறக்குமதி பொருள்களில் சோழனின் புலிச் சின்னம் பொறிக்கப் பட்டதும் அவற்றுக்குச் சங்கம் வகுலிக்கப்பட்டதும், ஈழம், காழகம் முதலிய நாடுகளிலிருந்தும், இமயம், குடகு முதலிய இடங்களிலிருந்து கங்கை, காவிரி மூலம் பண்டங்கள் வந்தன என்பதும் இப்பாடல்களின் மூலம் நாமறியக் கூடிய வரலாற்றுச் செய்திகளாகும்.

கரிகாலன் வரலாற்றுக் குறிப்புகளை இந்நூலைக் கற்றால் பெற முடியும்.

10. மலைபடு கடாம்

இதுவும் ஆசிரியப் பாவாலான 583 அடிகளைக் கொண்ட நூல். கூத்தனைப் பரிசில் பெற்ற செங்கண்மாத்து வேள் நன்னன் சேய்பால் பரிசில் பெற்ற கூத்தன் கூறி அனுப்புவது போல், நன்னனைப் பற்றி இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங் கெளசிகனார் பாடியது. இந்நூல் கூத்தராற்றுப் படை என்றும் வழங்கப்படும்.

மலைக்கு யானையை உவமை கூறி, ஆங்கெழும் ஓசையைக் ‘கடாம்’ என்றதனால், இந்நூல் ‘மலைபடு கடாம்’ என்று பெயர் பெற்றது.

இதில் பண்டை இசைக் கருவிகளின் பெயர்கள், உணவு வகைகளின் பெயர்கள் கூறப்படுகின்றன. நன்னனின் வள்ளண்மை கூறப்படுகிறது. இதிலும் யானைப் பாகர் யானையின் பேச்செனச் சில வட மொழியைப் பயிற்றுவதும் கூறப்படுகிறது. தமிழரிடை வடமொழி எப்படியெல்லாம் பக்குவமாகவும், நுட்பமாகவும் நுழைக்கப்பட்டிருக்கிறது!

பத்துப் பாட்டு நூற்பெயரை நினைவில் வைக்கப் பயன்படும் வெண்பா :-

முருகு பொருநாறு பாண்திரண்டு மூல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி - மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து.

எட்டுத் தொகை

சங்க காலப் படைப்புகள் கருத்து, வேர் பிடித்த தருக்கள். காதல் மலர்களும், வீரக் கனிகளும் இலக்கியமாகப் பூத்தவை; காய்த்தவை. நிலத்திற்கேற்ற பயிர் செழிப்பதைப் போன்று, பண்பாட்டிற்கேற்ப மாந்த வாழ்க்கை நெறியும், முறையும் அமைவது இயற்கை. வாழ்க்கை நெறிமுறை அடிப்படையில் நிலங்கள் ஐந்தாக அடையாளம் காணப்பட்டன. ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய ஒழுக்கங்கள் உறவாக்கப்பட்டன.

தமிழர்களின் அன்றாட' வாழ்க்கையில் 'தளிர்'களின் இமைக் கதவைத் தாழிடும் தாலாட்டுப் பாடல் முதல், அவலத்தை அரங்கேற்றும் அழகையில் பிறந்த யாவும் அளவடி, சிந்தடிகளே! எனவே, பண்டை நூல்களெல்லாம் பாடல் நூல்களாகவே பிறப்பெடுத்தன.

முல்லைப் பூக்களையே மொய்த்துக் கிடக்காமல் பூசனைப் பூக்களாகப் பரவிக் கிடந்த பாக்களைத் திரட்டுவதன் தேவை உணரப்பட்டது. திரட்டியனவற்றை வகைப்படுத்துவதும், வரிசைப்படுத்துவதும் மூன்றாம் நூற்றாண்டினரின் முயற்சியாக இருந்தது.

பாடல் அடிகள், பொருள், மற்றும் பா வகைகளே அளவு கோலாகி, குறளடிக் குறுக்கமும், கழி நெடிலடிப் பெருக்கமும் பகுப்புப் படிகள் ஆயின. ஐங்குறு நூறு குன்றானது; மதுரைக் காஞ்சி மலைத் தொடரானது. ஒதுக்கீடு கோராமலே பெண்பாற் புலவர்கள் உருப்பெற்றனர்; உரிமை பெற்றனர்.

அன்றாடங் காய்ச்சிகளும் பாடினர்; ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்தவர்களும் பாடினர். தரமும், திறமும் அளக்கப்பட்டு இலக்கியத்தில் இடம் தரப்பட்டது. தம் படைப்பில் இலக்கண விலக்குக் கேட்டு ஏங்கவுமில்லை; புரவலன் என்பதற்காகப் புலவர்கள் தாங்கவும் இல்லை. பாடியவர் யாரெனப் பார்த்துப் பருத்தியைப் பட்டெனப் பாராட்டாப் பாவலர்கள் வாழ்ந்த காலம் அது. தகுதியால் உயர்ந்த பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பே எட்டுத் தொகை.

“நற்றினை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநா(று)
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து) ஒங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் ஏற்றும் கலியோ டகம்புறமென்று)
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை.”

இஃது எட்டுத் தொகை நூற் பெயர்களை நினைவில் வைக்க நெய்த வெண்பா.

இற்றைத் தமிழர் உணவு சமைப்பதில் புதுமை செய்வது போல், அற்றைத் தமிழர் இலக்கியங்களைத் தொகுப்பதிலும், பகுப்பதிலும் பல நுட்பங்களைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். அகம், புறம், திணை, துறை என்றெல்லாம் வகைப்படுத்தி வழி காட்டியிருக்கிறார்கள். வாழ்வியற் கலையில் ஆய்ந்து தோய்ந்த புலவர் பெருமக்கள் ஓவ்வொன்றுக்கும் கண்டிருக்கும் பொருள் வியப்புட்டுவதாகும்.

கண்ணால் கண்டோ, சொல்லக் கேட்டோ முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாதனவற்றையும், தாமே துய்த்து உணரக் கூடியதையும் அகம் என்றனர். ஒருவனும், ஒருத்தியும் உடன்பட்டுத் துய்க்கும் இன்பத்தைச் சொற்களால் விளக்க முடியாது. உணர்வது எதுவோ அஃது அகம் - சொல்லி உணர்த்த முடிந்தால் அது புறம். குறிப்பாகக் காதலை அகம் என்றால், வீரத்தைப் புறமெனக் கூறலாம்.

எட்டுத் தொகையுள் கட்டி வைத்துள்ள நால்கள் யாவை என அவிழ்த்துப் பார்ப்போம்.

எட்டுத் தொகையில் அகத்தின் பங்கு ஐந்து - புறத்திற்குக் கிடைத்ததோ மூன்று. உயிர் வாழ்க்கையின் அடிப்படையே அகம்! புறத்திற்கும் அஃதே ஆணிவேர். எனவே தான் அகத்திற்குப் பங்கு அதிகமாக உள்ளது. பெயர் குறிப்பிட்டுக் கூறாத பொதுச் செய்திகளைக் கொண்ட பாடல்களே அகத்தில் தொகுக்கப் பெற்றன.

நற்றினை, குறுந் தொகை, ஐங்குறு நூறு, கலித் தொகை, அகநானுாறு என்பவை அகத்தினைக்கும், பதிற்றுப் பத்து, புறநானுாறு இரண்டும் புறத்தினைக்கும் உரியவை என வகைப்

படுத்தப் பட்டுள்ளன. பரிபாடல் இரண்டுக்கும் இடம் கொடுத்துள்ள நடுநிலை இலக்கியம். சில பாடல்களில் அகமும் உண்டு; பிற பாடல்களில் புறமும் உண்டு. பாடல் பொருளில் அடையாளம் காணப்பட்டு விட்டால் அஃது அகத்திற்குரிய தகுதியை இழந்து விடுகிறது.

“மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்

சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பேறார்.” (அகத்-54) அப்படி அடையாளப் படுத்தும் அடிகள் - பெயர்க் குறிப்புகள் உள்ளமையால் இந்த நூலுக்கு இரண்டும் பொருந்துவதாயிற்று.

திணை என்றால் என்ன?

மாந்தர்க்குப் பல்வேறு உணர்வுகள் உண்டு. இந்த உணர்வு அகத்திற்கும் உண்டு, புறத்திற்கும் உண்டு. உணர்வும், நிகழ்வும் அகத்தில் ஐந்தாகக் குறிக்கப் படுகின்றன. தலைவனும், தலைவியும் உளங்கனிந்து மெய்யின்பம் துய்ப்பது குறிஞ்சித் திணையாம். இத்திணை நிகழ்வை, புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும் என்பது இலக்கிய மரபு. குறிஞ்சித் திணையில் ஓழுக்கத்தை உரிப் பொருளென்றும், இடத்தையும், பொழுதையும் முதற் பொருள் என்றும், அந்த நிலத்து உயிரினங்களைக் கருப் பொருள் என்றும் கூறுவது இலக்கிய மரபு.

பிரிவுக்குரியது பாலை. பிரிவு என்பதே இன்னல் தருவது தானே! நிலங்களில் பாலையும் துன்பம் தருவதே. இதனாற்றான் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பாலைத் திணை என்றனர்.

பிரிந்து சென்ற தலைவனை எதிர்பார்ப்பது தலைவியின் இயல்பு. இந்த உணர்வு காலம், எல்லை கடந்தது. வருவான் என்னும் நம்பிக்கையும், வர வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் உடைய இந்த நிகழ்வை ‘மூல்லை’ என்பர்.

ஆண்களின் ஓழுக்கக் கேட்டைப் பண்டை இலக்கியங்கள் ஒரு மரபாகவும், இயல்பாகவும் கணித்திருப்பது ஆண், பெண் ஒத்த நிலை அறக் கோட்பாட்டில் விழுந்த ஓட்டை. அதை மரபாக்கி மறைக்கிறது இலக்கியக் கோட்டை. தலைவியைப் பிரிந்து

சென்ற தலைவன், வேறு மகளிரோடு தொடர்பு கொள்ள முயன்றது, (அ) தொடர்பு கொண்டதறிந்து தலைவி அறச்சினம் கொண்டு பிணங்குவதை, ஊடலாக்கி அதைத் தினை வகையில் ‘மருதம்’ என்றனர். அன்றே பெண்கள் மறச்சினம் கொண்டிருந்தால் இந்தத் தினையே இல்லாமற் செய்திருக்கலாம்.

ஏதோ பணியாகத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், அவளை நினைத்து, ஆற்றாது புலம்புவதை நெய்தல் தினை என்றனர். ஆக, தினை ஐந்தும் புணர்தல், பிரிதல், காத்திருத்தல், ஊடுதல், இரங்கல் என்னும் நிகழ்வுகளைக் குறிக்கும் சுருக்கச் சொற்கள் என்றறிதல் வேண்டும்.

ஜந்து ஒழுக்கங்களுக்கான தினைப் பெயர்களும் ஜந்து நிலப் பெயர்கள் தாம். நிகழ்வுகளுக்கேற்ற நிலத்தின் பெயர், உணர்வுக்கும் என்று ஆயிற்று. ஆறாவது கைக்கிளை. ஏழாவது பெருந்தினை. பொருந்தாக் காமத்திற்குத் தெரிந்தெடுத்த பொருத்தமான பெயர்.

துறை என்பது யாது?

ஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்கும் உள்ள உறவில் பல நிகழ்வுகள் உண்டு. அவை, புணர்ச்சி, பிரிவு, இருத்தல், ஊடல், இரங்கல் எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அப்படிப்பட்ட நிகழ்வுகளைத் தனித் தனியாகக் குறிப்பிடுவதைத் துறை என்பர். துறை நிகழ்வுகள், தலைவன், தலைவி, பாங்கள், பாங்கி கூற்றாகக் கூறப்படும். இவை இத்தலைப்பிலான இலக்கியக் கூறுகள்.

பண்ணைத் தமிழர் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்களை நாமறிந்து கொள்ளப் பெரிதும் துணை செய்வன இந்த எட்டுத் தொகை நூல்கள். நமது முன்னோர் வரலாற்றுக்கும் இவைதாம் உரிய ஆவணங்கள்.

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் அகத்திற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து, அடியளவு அடிப்படையில் வரிசைப்பட்டுத்தி நூல்களை அறிந்து கொள்வது மறதியைத் தவிர்க்க உதவும். அடியளில் மிகச் சிறியது ஐங்குறு நாறு. இதை நூற்பெயரே குறிப்பால் அறியச் செய்கிறது.

1. ஜங்குறு நூறு

தமிழகத்தின் குறுநில மன்னர்களாக விளங்கிய பிற்கால மன்னர் தம்புகம் பாடக் கேட்பதிலும், சிற்றின்ப நூல் கேட்பதிலும் ஆர்வம் மிக்கவர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் மன நிறைவுக்காகவே புலவர்கள் படைப்பார்க்கும், கேட்பார்க்கும் இயல்பான பல சிற்றிலக்கியங்களைப் படைத்தனர். விறலிவிடு தூதையும், கூளப்ப நாய்க்கன் காதலையும் விரும்பிக் கேட்ட மன்னர்களும் உண்டு.

பண்டும் மன்னர்களில் சிலர் புறப்பொருளும், சிலர் அகப்பொருளும் பாடச் செய்து கேட்டு மகிழ்ந்துள்ளார்கள். அகப் பொருட் பாடல்களில் நாட்டமிக்கவராக அன்று விளங்கியவர் கோச்சேரமான் யானைக்கட் சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை என்னும் நீண்ட பெயரையுடைய சேர மன்னன். சிற்றின்ப நாட்டத்தாலன்றி, அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் கொண்ட ஆர்வத்தின் காரணமாக, தக்காரைக் கொண்டு ஜந்து திணைகளுக்கும் தனித் தனி நூல்களைப் படைக்கச் செய்ய வேண்டுமென ஆர்வுற்றான். இப்பணியைச் செய்து முடிக்கும் பெற்றியர் இவரே எனத் தேர்ந்து, பொறுப்பைப் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் என்னும் புலவரிடம் ஒப்படைத்தான்.

ஜந்திணைக்குரிய பாடல் நூல்களைப் படைக்கத் தம்மால் இயலுமெனினும், தாமே செய்து முடிக்க முனையாமல், “எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் நெளிது” என்று பாடினாலே ஒளவை, அப்படி, ஒவ்வொரு திணையையும் பாடுவதில் திறமை மிக்கார் ஜவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்களிடம் ஒவ்வொரு திணைக்கும் நூறு பாடல்களைப் படைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஜந்திணைகளையும் பாடக் கூடலூர் கிழார் தேர்ந்தெடுத்த புலவர்கள் யார்? அவர்கள் பாடிய திணை என்ன என்பதை விளக்கும் வெண்பா :-

“மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதும் குறிஞ்சி கபிலன் - கருதிய
பாலையோத வாந்தை பனிமூல்லை பேயனே
நூலையோ தொங்குறு நூறு.”

தினையும் - புலவர் பெயரும் பின் வருமாறு :-

மருதத் தினை	-	ஓரம் போகியார்.
நெய்தல் தினை	-	அம் மூவனார்.
குறிஞ்சித் தினை	-	கபிலர்.
பாலைத் தினை	-	ஓதலாந்தையார்.
மூல்லைத் தினை	-	பேயனார்.

பெயருக்கேற்ப இந்நூற் பாடல்கள் மூன்றடிச் சிறுமையும், ஆறுடிப் பெருமையும் உடையன. சப்பானிய ‘ஜக்ஷு’ பாடல் கண்டு வியப்பவர்கள் நம் குறுநூறு கற்காதவர்களாகவே இருப்பர்.

உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணரும், நச்சினார்க் கினியரும் ஐங்குறு நூறு பாடல்களை மிகையாகத் தொல்காப்பிய நூலுரைக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆண்டிருப்பது இதன் சிறப்பாகும்.

“சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல்” என்பது எல்லாருக்கும் இயல்வதன்று. திருவள்ளுவர் போன்றார்க்கே தோன்றக் கூடியது - திருக்குறளுக்கு அடுத்து, அடியளவு குறைவான பாக்களைக் கொண்ட ஐங்குறு நூறு பாடிய புலவர் பெருமக்களின் கவித்திறம் மேச்சத் தக்கதாகும். ஒரு கருத்தை, செய்தியை, நிகழ்வை நெடிய அடிகளில் பாடி உணர்த்துதல் எவர்க்கும் எளிதே. ஆனால், மூன்று முதல் ஆறு அடிகளுக்குள் சுவைபடச் சொல்வது பேராற்றல் பெற்றார்க்கே இயல்வதாகும்.

குறிப்புப் பொருளை அகப் பொருள் பாடல்களில் அடக்கிப் பாடுவதற்கென்றே உள்ளுறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் என ஏற்பான விதிகள் தமிழிலக்கியங்களில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு சொற்களும் எது குறித்து எழுந்தன என்று அறிந்து கொண்டால்தான், இந்நூற் பாடல்களைப் படித்துச் சுவைக்க முடியும்.

உள்ளுறை உவமம் என்பது, தலைவியும், தோழியும் தாங்கள் சொல்ல விரும்பும் கருத்தை நேரடியாகக் கூற முடியாத சூழலில், தாம் கூற விழைவதை வெளிப்படையாகக் கூறக்கூடிய வேறு பொருத்தமான பொதுக் கருத்துடன் புகுத்திக் கூறுவதாகும். உண்மைப் பொருள் உள்ளேயும், உவமப் பொருள் வெளிப்படையாகவும் விளங்குவதே உள்ளுறை உவமம்.

இறைச்சிப் பொருள் என்பது கூறுகின்ற சொற்களுக்கு அடையாகச் சேர்த்துக் கூறும் சொற்கள், கூடுதலாக வேறொரு பொருளைக் குறிப்பாக உணர்த்தும்படி சொற்களைத் தேர்ந்து அமைப்பதாகும். ஐங்குறு நாறு பாடல்களில் இந்தத் திறம் விளங்கக் காணலாம்.

“வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள் வரால் சொரிந்த வட்டியுள் மனையோன் யாண்டுழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர் வேண்டேன் பெருமநின் பரத்தை யாண்டுச் செய்குறியோ ஷண்டுந் வரலே” என்பது ஓரம்போகியார் மருதத் திணையில் பாடிய புலவிப் பத்தில் எட்டாவது பாடலாக இடம் பெற்றுள்ள பாடல்.

பரத்தையுடன் உறவாடி வந்த தலைவனை, தலைவி இடித்துரைக்கும் பாடல் இது. பரத்தையை வரால் மீன் என்றும், தன்னைப் பழைய வெள்ளை நெல்லுக்கும் உவமையாக்கி, தலைவனை இவ்விரண்டையும் ஏற்கும் கூடையாக உவமித்து இழிவும், பெருமையும் தோன்றுமாறு பாடப்பட்ட இப்பாடல் உள்ளுறை உவமத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாகும். உனரக் கூடியவர்களுக்கு ஒன்றே போதும்.

ஓருதலைக் காமத்தையும், பெருந்தலைக் காமத்தையும் ஒதுக்கிவிட்டு, ‘அன்பொடு புணர்ந்த’ ஐந்திணையை எவ்வாறு வரிசைப் படுத்துவது என்று ஆய்ந்தோர் இப்படித்தான் என்றும், இதுதான் முதல் என்றும் குறிப்பிட்டுக் கூறாமல், “முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலெனச் சொல்லிய முறையான் சொல்லவும் படுமே” என்றதனால் இப்படியும் கூறலாம், வேறு

முறையிலும் கூறலாம் என வழிவிட்டுள்ளனர். அதனால் குறிஞ்சி, பாலை, மூல்லை, நெய்தல், மருதம் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என என்றிவை
தேருங் காலை திணைக் குரி போருளே” (அகத்-14)

2. குறுந்தொகை

அகவற் பாவால் ஆன பாடல்களின் தொகுப்பு இந்நால். இதில் நான்கு அடிகள் முதல் எட்டு அடிகளைக் கொண்ட 400 பாக்களோடு, இதில் சேர்க்கக் கூடிய அடி எல்லையைக் கடந்த ஒரு பாட்டும் உள்ளது. அது கடம்பனூர்ச் சாண்டிலியன் பாலைத் திணையில் பாடிய “வளை உடைத்தனையது ஆகி, பலர் தொழு” என்று தொடங்கி “அத்தநீளிடை அழப்பிரிந் தோரே?” என்று முடியும் 307-ஆம் பாடல். ஒன்பதடிகளைக் கொண்ட இப்பாடல் எப்படியோ குறுந்தொகையுள் குடியேறி விட்டது. அதனால் பாட்டின் தொகை 401 என்றாயிற்று.

குறுந்தொகைப் பாடல்கள் 400-இல் இருநூற்று முப்பத்தைந்து பாடல்கள் வேறு நூல்களில் மேற்கோள்களாகக் காட்டப் பட்டிருப்பது இந்நாலின் சிறப்பு.

குறுந்தொகைப் பாடல்களில் 380 பாடல்களுக்குப் பேராசிரியரும், 20 பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியரும் உரை வகுத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அவ்வுரை நாம் பயிலக் கிடைக்கவில்லை.

இந்நாலின் 390 பாடல்களை 205 புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். 10 பாடல்களைப் பாடிய புலவர்களின் பெயர் தெரியவில்லை.

குறுந்தொகையைத் தொகுப்பித்தவர் பூரிக் கோ எனக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஆனால் தொகுத்தவர் பெயர்தான்

தெரியவில்லை. காவலனை மறக்காதவர்கள், கவிஞர்களை மறப்பது காலங் காலமாகவே நடந்து வருவது புலப்படுகிறது. நயமான ஒரு பாடல் :-

“யாழும் ஞாழும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே.” (குறிஞ்சி. 40.)

இப்பாடலை இயற்றிய புலவர் தெரியாததாலோ, (அ) சிறப்பிக்கும் நோக்கோடோ பாடலில் ஆளப்பட்ட ‘செம்புலப் பெயல்நீர்’ என்னும் உவமையையே புலவர்க்குப் பெயராக்கியுள்ளனர்.

ஜந்தே அடிகள். மூன்று வினாக்கள் - மூன்றும் விடை ‘இல்லை’ என்பதே. இதுவும் சொல்லால் குறிப்பிடப் படவில்லை. உணருமாறு செய்கிறது செய்யுள்.

குறிஞ்சித் திணை தலைவனும், தலைவியும் உடன்பட்டு இணைந்து துய்க்கும் இன்பத்தைக் குறிப்பதென்பதை அறிவோம். இப்பாடற் றலைவியும், தலைவனும் அதற்கு இலக்காயினர். நுகர்வுக்குப் பின் தும்பி பறந்துவிடுமோ என்ற ஜயமும், அச்சமும் தலைவியை ஆட்கொள்ள, அவள் இயல்பு திரிதல் கண்டு தலைவன் தேற்றுமாறு கூறும் செய்தியைக் கூறுகிறது பாடல். அருமையான உவமை. செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழை நீர் அம்மண் நிறத்தை ஏற்றுக் கொள்வதை அறிவோம். அப்படித் தலைவியிடம் தோய்ந்த தலைவன் அவளோடு உடலால் கலந்தாற் போன்றே உள்ளத்தாலும் கலந்து விடுவதைக் கூறுகிறது உவமை.

குறுந்தொகைப் பாடல்கள் அனைத்தும் நறும் புகைப் பாடல்களே! இலக்கிய மனமிருந்தால் இதன் மனம் நுகரலாம்.

3. புறநானூறு

நமக்குக் கிடைத்துள்ள முழுமையான தமிழர் வரலாற்று ஆவணம் இந்த நூல். அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் வாழ்க்கைக் கோட்பாட்டினை விளக்கும் இலக்கிமாகவும் திகழ்கிறது. இன்னும் சிறிது விரித்துக் கூறுவதானால் மற்றும், மானம், வழிச் செலவு, தேற்றம் முதலான பண்புகளும் கடமையுணர்வு, தேவைப்பட்டவர்களுக்கு உதவி ஊக்கும் பேருள்ளாம், இறைப் பற்று, பகையை ஒடுக்கும் பெற்றி, புகழ் ஆகியவற்றைப் பேசுகிறது புறநானூறு.

புறம், புறப் பாட்டு, புறம்பு நானூறு என்றெல்லாம் குறிப்பிடப் பட்டாலும், புறநானூறு என்பதே பெரு வழக்காயிற்று. ஆசிரியப் பாக்களால் ஆன 400 செய்யுள்களோடு, இறை வாழ்த்தாகப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரின் பாடல் ஒன்றும் கூடுதலாக உள்ளது. நான்கடி முதல் 40 அடிகள் வரையிலான பாடல்கள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்நாலைத் தொகுத்தவர் யார்? தொகுப்பித்தவர் யாரென்பது அறியக் கூடவில்லை. புறநானூற்றுப் பாடல்களில் ஒன்று முதல் இருநூற்று அறுபத்தொன்பது பாடல் வரை பழைய உரை உள்ளது. இந்நாலைப் பழைய உரையுடன் 1894-இல் முனைவர் உ.வெ.சா. பதிப்பித்துள்ளார். எஞ்சிய பாடல்களுக்கு அதே நடையில் உரை எழுதியிருக்கிறார் சித்தாந்த கலாநிதி ஒளவை சுதுரைசாமி பிள்ளை அவர்கள்.

புறநானூற்றுப் பாடல்களை 155 புலவர்கள், மன்னர்களையும், குறுநிலத் தலைவர்களையும், புரவலர்களையும் பாடியுள்ளனர். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பாடல்களைப் பாடியுள்ளவர்கள் 51 புலவர்கள். புறத்தினைகளான கரந்தை, காஞ்சி, கைக்கிளை, தும்பை, நொச்சி, பாடாண்தினை, பெருந்தினை, பொதுவியல், வஞ்சி, வாகை, வெட்சி ஆகியவற்றுக்குரிய பாடல்கள் 66 துறைகளில் அமைந்துள்ளன.

இத்தொகை நூலுள் முடிமன்னர் பாட்டுக்களும், குடிமக்கள் பாட்டுக்களும் இடம் பெற்றிருப்பது, திறமையையும், புலமையையும் எங்கிருந்தாலும் வரவேற்ற கல்வியாளர்களின் மனமாட்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. எட்டுத் தொகை நூல்களுள் புறத்தில் புறநானூறும், அகத்தில் கலித் தொகையும் பாடற் சிறப்பாலும், செய்திகளாலும் மக்களால் நன்கு அறியப்பட்ட நூல்களாகும்.

வேந்தர்களைப் புலவர்கள் பாடியுள்ளதைப் போன்றே மன்னன் தன் குடிமகனையும் பாடியுள்ளான். உலக வரலாற்றில் இப்படிப்பட்ட சமன்பாடும், கான்றாண்மையும் உள்ள மனவள மன்னர்களைக் காண முடியாது. சிறுகுடி கிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் புகழ்ந்து பாடியுள்ள (பாடல்-173) பாடல், நம் முன்னோர் தம் பண்பாட்டு உயர்வைப் பறைசாற்றி நிற்கிறது.

சிலப்பதிகாரக் காப்பிய மதுரைக் காண்ட அழற்படு காதையில், “பாயெரி இந்தப் பதியூட்டப் பண்டேயோர்

ஏவ லுடையேனால் யார்பிழைப்பார் ஈங்கெனப் பார்ப்பார் அறவோர் பசுபத் தினிப்பெண்டிர் முத்தோர் குழவி எனுமிவரைக் கைவிட்டுத் தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்கென்று காய்த்திய பொற்றொடி ஏவப் புகையழல் மண்டிற்றே

நற்றோன் கூடல் நகர்” என்றார் போல் புறநானூற்றில் பாண்டியன் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பொருவாரை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலற்றவர்களைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லுமாறு அறிவித்த பின்னரே இம்மன்னன் பகை மன்னர் நகரை முற்றுகையிடுவான் என்பதாகப் பாடுகிறார். சிலம்புப் பாடலின் சாயலை இதில் காணலாம்.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்

பெண்டிரும் பினியடை யீரும் பேணித்

தென்புலம் வாழ்ந்தக்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்அம்பு சுடிவிடுதும் நும்அறண் சேர்மிஸ் என்னிகிறது பாடல்

புறநானூற்றுக் காலத்தில் தமிழ்க் குழகாயத்தில் பார்ப்பனர்களுக்கு அளித்திருந்த சிறப்பு நிலையை அறிய முடிகிறது.

மாங்குடிக் கிழார் பாடிய பாடலொன்றின் மூலம் பண்டைத் தமிழர்தம் நன்றியுணர்வும், வென்றித் திறமும் விளங்குகின்றன. இன்று நாம் வழிபடும் ஆயிரமாயிரம் கடவுளர்கள் அன்று அம்மக்களால் தொழப் பெற்றாரில்லை. காக்கும் கடவுளர் செயலைக் கண்ணால் கண்டார்கள். அப்படிக் கண்டவர்களையே கடவுளாக வழிபட்டனர். மக்களைக் காத்த மாவீரர்களை வழிபடுவதெற்கென்றே நடுகல் நாட்டினர்; அதையே வழிபட்டனர்.

அந்தநாள் சிறந்த உணவுப் பொருள், மலர்கள், குடிமக்கள் யாரென்பதும் இப்பாடல் மூலம் நமக்கு கிடைக்கும் செய்திகளாகின்றன. படையொடு வந்த பகைவர்களை ஊர் எல்லைப் புறத்தே தடுத்து நிறுத்தி, அவர்தம் யானைகளைக் கொன்று தானும் வீழ்ந்துபட்ட மாவீரர்களே நடுகல்லாயினர். அவர்களேயன்றித் தொழுத்தக்க வேறு கடவுள் இல்லை என்கிறார் புலவர். இப்படிப்பட்ட வரலாற்று உண்மைகள் மாணவர்க்கும், மக்களுக்கும் பேச்சாளர்களாலும், எழுத்தாளர்களாலும் புகழ்ந்து உரைக்கப்படுவதில்லை. பாடலைப் படிப்போம் :-

“அடலருந் துப்பின்

குரவே தளவே குருந்தே மூல்லையென்ற

இந்நான் கல்லது பூவும் இல்லை

கருங்கால் வரகே இருங்கதிர்த் தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே பொறிகளீர் அவரையொடு

இந்நான் கல்லது உணவும் இல்லை

துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பான் என்று

இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை

ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிறுஏந்து மருப்பின் களிறு எறிந்து வீழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல்லுக்குத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே.”

எத்தனையோ பூக்கள் இருந்தாலும், அந்நாள் மக்கள் சிறப்பெனக் கருதி அணிந்தவை குரவுப் பூ, குளவைப் பூ, குருந்தம் பூ மற்றும் மூல்லைப் பூக்கள் மட்டுமே. அன்று அந்நாட்டின் விளை பொருளாகப் புன்செய் நிலப்பயிரான கரிய தண்டை உடைய வரகு, திரண்டு பருத்த தினை, சிறுகொடியில் காய்த்த கொள், மிகுதியாக வளர்ந்து காய்க்கும் அவரையே அவர்களுக்குச் சிறந்த உணவுப் பொருள். உடுக்கை அடிப்பவன் (துடியன்), பாட்டிசைப்பவன் (பாணன்), பறை என்னும் மேளம் கொட்டுபவன், கடம்பன் என்பவர்களே அந்நாட்டின் சிறந்த குடிமக்கள். பூ, உணவுப் பயிர், குடிகள் இவற்றுள் சிறப்பானவைகளாக நான்கு கூறப்பட்டாலும், வழிபடும் கடவுள் மட்டும் ஒன்றுதான். அவர் நடுகல்லான மக்கள் காவலரே என்பது பாடற் பொருள்.

4. பதிற்றுப் பத்து

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் புறப்பொருளைப் பாடும் இரண்டு நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. சேர மன்னர்களைப் பற்றிப் பத்துப் புலவர்கள் பத்துப் பத்தாகப் பாடிய நூறு பாக்களைக் கொண்டது இந்நூல். பெயர் அறிய முடியாத புலவர் எழுதிய பழைய உரையும் இதற்குண்டு. இந்நூலை ஆய்ந்து முதன் முதல் அச்சியற்றிய பெரும் புலவர் திரு உ.வே.சா. பத்துப் பத்தில், முதல் பத்தும் முடிவு பத்தும் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் எண்பத்து என்று குறிக்கப் பெறாமல் பதிற்றுப் பத்தாகவே வழங்கப்படுகிறது. பண்டைத் தமிழிலக்கியங்களின் பாடல் இழப்பும், நூல்களின் இழப்பும், நமக்குப் பழகிப் போன உண்மை.

இந்நூலின் சிறப்புகளில் முதன்மையானது இதற்கு அமைந்த பதிகம். இப்பதிகத்தில் பல சிறப்பான செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பாட்டுடை தலைவர்களான சேரன்மார் சிறப்புகள், ஆட்சிக் காலம், பாடினோர், பாட்டு, பாடிப் பெற்ற பரிசில் முதலான செய்திகள் உள்ளன. பாடலின் முடிவில் துறை, வண்ணம், தூக்கு, பெயர் முதலானவையும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. ஆனால் நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பதிகங்கள், பாடலை இயற்றிய ஆசிரியர்களாலன்றிப் பின் வந்தோரால் எழுதிச்

சேர்க்கப்பட்டதென்கிறார் பெரும்புலவர் திரு உ.வே.சா. திணை, துறை குறித்து விளக்கம் முன்னரே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால், வண்ணம், தூக்கு, பெயர் சொற்களின் பொருளை மட்டில் இங்கு விளக்குவோம்.

தூக்கு என்பது செய்யுள் அடி வரையறை கொண்டு பாக்களைத் துணிப்புது, அஃதாவது பாவகையுள் இன்ன பாவெனத் தெளிவாகக் கூறுவதாகும். வண்ணம் என்பது சந்த வேறுபாடு. இதில் பொருளுக்கு மாறாக ஒசையே முதன்மை பெறும். ஓரே செய்யுளில் பல வண்ணங்கள் வரும். சுருங்கச் சொல்வதானால் இது செய்யுள் வகையிலேயே அடங்காது. பெயர் என்பது, பாட்டின் தலைப்பைக் குறிக்கும் சொல்.

பதிற்றுப் பத்தில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் புறத்திணையான பாடாண்றிணையிலே அமைந்தவை. இந்த வகையில் ஓரே திணையில் அமைந்த பாடல்களைக் கொண்ட நூல் பதிற்றுப் பத்து மட்டுமே! எட்டு அடி முதல் 57 நெடிய அடி வரையுள்ள ஆசிரியப் பாக்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாடிய புலவர்களைப் பாடப் பெற்ற மன்னர்கள் பரிசளித்துப் பாராட்டிய பேருள்ளத்தை எண்ணி எண்ணி வியக்க வேண்டியுள்ளது. ஏழாம் பத்தைப் பாடிய கபிலர்க்கு, செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் நூறாயிரம் பொற்காசகளும், ‘நன்றா’ என்னும் குன்றில் நின்று, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரையிலான நிலத்தையும் கொடுத்தான் என்பதை அறிந்து வியக்காதவர் எவரேனும் இருந்தால் அதுவும் வியப்பே!

“மாரி பொய்குவ தாயினும்

சேரலாதான் பொய்யலன்” என்னும் அளவுக்கு அன்றாண்டோர் கொடையுள்ளம் கொண்டவராக இருந்துள்ளனர்.

கிடைத்துள்ள எட்டுப் பத்துகளையும் பாடியவர்கள் குமட்டுர் கண்ணார், பாலைக் கோதமனார், காப்பியாற்றுக் காப்பியனார், பரணார், காக்கைப் பாடினியார், நச்செள்ளனயார், கபிலர், அரிசில் கிழார் மற்றும் பெருங்குன்றார்க் கிழார்.

பாடப்பட்ட சேர மன்னர்கள் இரு வேறு மரபினர். எண்மருள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், இவன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், நெடுஞ்சேரலாதனின் மக்கள். களங்காய்க்கண்ணி கார்முடிச் சேரல், கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகிய ஜவரும் உதியன் மரபினர். கிடைக்காத முதல் பத்தில் பாடப்பட்டவன், இமயவரம்பனின் தந்தை உதியஞ்சேரலாக இருக்க வேண்டுமென்கிறார் ஆய்வறிஞர் தி. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.

அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகன் செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், இவன் மகன் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இவன் மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆகிய மூவரும் இரும்பொறை மரபினர். இம்மூவரும், ஏழாம் பத்து, எட்டாம் பத்து மற்றும் ஒன்பதாம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள். இவர்கள் முறையே தந்தை, மகன், பெயரன் ஆவர்.

தமிழகத்தில் ஆரியப் பண்பாடு நுழைந்து வெற்றி கண்ட காலகட்டத்தில் தான் பதிற்றுப் பத்து பாடப்பட்டிருக்க வேண்டும். யாகங்கள் இயற்றுவது தமிழர் நெறியன்று. ஆனால், பாலைக் கௌதமனார் விருப்பப்படி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் பத்து பெரு வேள்விகளைச் செய்துள்ளான்.

இரண்டாம் பத்தைப் பாடிய குமட்டூர் கண்ணனார் ஒன்றினைந்த தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் இருந்து, இப்போது விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் அடங்கியுள்ள திண்டிவனத்தையும் - அதை ஒட்டியுள்ள செங்கை மாவட்ட மதுராந்தகம் வட்டத் தென் பகுதியையும் உள்ளடக்கிய நிலப்பகுதியான ஓய்மா நாட்டினர். இவர் இமயவரம்பனைப் பாடி 500 ஊர்களைப் பிரமதாயமாகவும், அவனுடைய நாட்டின் தென்பகுதி வருவாயில் பங்கும் பெற்றவர். அந்தனர்க்குக் கொடுக்கப்படும் இறையிலி நிலங்களைப் பிரமதாயம் (அ) பிரமதேயம் என்பர். திண்டிவனம் வட்டத்தில் ‘பிரம்மதேசம்’ என்ற பெயரில் ஊர் ஒன்று அழைக்கப்படுவதும் கருத்தக்கது.

நயம் மிக்க பாடல்களைக் காண்போம்.

பதிற்றுப் பத்தில் ஆறாம் பத்து “ஆன்றோள் கணவன் சான்றோர் புரவலன்” என ஐந்தாம் பாடல் துஞ்சும் பத்தில் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனைக் காக்கைப்பாடி நச்செள்ளையார் பாடியது.

வேண்டி நின்றாலே பலர் கொடுப்பதில்லை. கொடையுள்ளம் தூண்ட எழுவதன்று, உள்ளத்தில் ஊற்றாகப் பீறிட்டு எழுவது. கொடுத்துப் பழகியவர் கை, தடுத்தாலும் முடங்காது. அப்படி, கொடுப்பதையே பெருங்கடமையாகக் கருதியவன் நெடுஞ்சேரலாதன். இரவலர் எவரும் தன்னை நாடி வரவேண்டிய நிலை தன் நாட்டினர்க்கு இல்லாமற் போனாலும், இரவலர்கள் வேறு நாட்டிலாவது இருப்பர் என்று தேடிச் சென்று, தேரில் ஏற்றி வந்து தேவையான உணவை வழங்கும் பெற்றியன் இச்சேரன் என்கிறார் நச்செள்ளையார். படிக்கும் பாவும், கேட்கும் செய்தியும் எவ்வளவு இனிமையானவை!

“ஆன்றோள் கணவ! சான்றோர் புரவல!

நின்னயந்து வந்தனெ னடுபோர்க் கொற்றவ!

.....
 குடவர் கோவே, கொடித்தே ரண்ணல்
 வாரா ராயினு யிரவலர் வேண்டித்
 தேரிற் றந்தவர்க் கார்பத னல்கும்
 நசைசால் வாய்மொழி யிசைசா றோன்றல்’ என்று
 புகழ்கிறார் பெண்பாற் புலவர் நச்செள்ளையார்.

5. நற்றினை

நல்ல தினை நற்றினையாயிற்று. இதில் 9 முதல் 12 அடி வரையுள்ள பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. பண்டைத் தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களை இதிலடங்கிய பாக்களைப் படித்து அறிந்து கொள்ளலாம். புள்ளினத்தைத் தூது விட்ட செய்தியும் இதில் அடங்கும். ஆசிரிய யாப்பில் அமைந்த 400 பாடல்களோடு, ஓர் இறை வாழ்த்தும் இதில் அடங்கியுள்ளது. இவற்றை 175 புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். 192 புலவர்களின் பெயர் தெரியவருவதாகவும் கூறுகின்றனர். இந்நூலைப் பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி தொகுப்பித்துள்ளார். நற்றினையைத் தொகுத்த செந்தமிழ்ப் புலவர் யாரெனத் தெரியவில்லை. இந்நாலுக்கு உரை எழுதி அச்சியற்றி அளித்தவர் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி (ஜயர்).

நற்றினையிலும் பாடல் தொடர்களைப் பெயராகக் கொண்டு புலவர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அப்படிப் பெயர் பெற்றோர் வரிசையில் தனிமகனார், தும்பிசேர் கீரனார், தேய்புரி பழங்கயிற்றினார், மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், மலையனார், வண்ணப் புறக் கந்தரதத்னார், வழிகட்பேதைப் பெருங்கண்ணார் முதலானோரைக் கூறலாம்.

பல்லி கணைப்பதற்குத் தம் எதிர்பார்ப்புக் கேற்பப் பொருள் கொள்ளும் பழக்கம் பண்டே இருந்திருப்பதை நற்றினை பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இக்காலக் கிழமை இதழ்களில் சமையல் குறிப்பு, அழகுக் குறிப்பென்று சில செய்திகள் திரட்டித் தரப்படுவதை நாமறிவோம். நற்றினைப் பாட்டின் மூலங்கூட இப்படியொரு செய்தி கிடைக்கிறது. வெள்ளை இரும்பும் (Stainless Steel) மட்டுமன்று, உலோகத்தின் பயன்பாடே சமையற் கட்டுக்குள் நுழையாத காலத்தில், தயிர் மட்டில் பாணையில் இல்லாமல் பளிங்குக் கிண்ணத்திலா இருந்திருக்கும்? மூன்று தலைமுறை கடந்தும் ஒரே மோர்ப் பானை ஆளப்பட்ட காலம். தொடர்ந்து

ஒரு பாண்டத்தில் ஒரு பொருளை வைத்திருந்தால் அதன் நாற்றம் பாண்டத்தின் ஒரு கூறாகிவிடும். அதிலும் மோர் நாற்றத்தைப் பற்றிக் கூறத் தேவையில்லை. அதன் நாற்றம் அத்தன்மையது. மோர்ப் பானை நாற்றத்தைப் போக்க என்ன வழி? பானைக்குள் விளாம்பழுத்தைப் போட்டு வைத்தால் மோர் நாற்றம் அற்றுப் போகுமாம்.

பண்டைப் புலவர்கள் உவமையையும், உருவகத்தையும் ஆளக் கற்றவர்கள். மோர்ப் பானைக்கும் ஓர் உவமையை ஆள்கிறார் புலவர். நிறைப் பேறுகாலப் பெண் வயிற்றைப் போன்றது என்கிறார் பானையின் மையப் பகுதியை. இதோ அந்தப் பாடல் :-

“விளம்பழும் கமழும் கமஞ்சுற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
நெய்தரி இயக்கம் வெளில்முதல் முழங்கும்
வைகுபுலவர் விடியல், மெய்கரந்து தன்கால்
அரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மான்

வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய சொல்வோள்” என்று தொடர்கிறது பாடல். ‘கமஞ்சுற் குழிசி’ என்பதுதான் உவமையும், உவமிக்கப்படும் பொருளும். குழிசி என்பது பானையைக் குறிக்கும் சொல், கமஞ்சுல் என்பது கருப்பத்தைக் குறிக்கிறது. பானை வயிற்றோனே என்று பிள்ளையார் புகழ் பாடுவர் இறைப் பற்றாளர்கள். பானை வயிறு என்பது நற்றிணைப் பாட்டிலிருந்து எடுத்த உவமையே!

காதல் நெஞ்சத்தின் மாட்சியை வள்ளுவர் முதல், பாவேந்தர் வரை பலரும் நயத்தோடு பாடியிருக்கிறார்கள். திரைப் பாடல்களில் கூடக் கண்ணதாசன் நயமிக்க காதற்சவைப் பாடல்களைப் படைத்தனரித்திருக்கின்றார்.

“நெஞ்சத்தார் காத வெவராக வெய்துண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து” (குறள்-1128).

தன் காதலன் உள்ளத்தே உறைகின்றான். குடானதை உண்டால் அவனுக்குச் சுடுமே என்றஞ்சி, காதலி குடாகப் பருகுவதையும், உண்ணுவதையும் தவிர்ப்பதாகக் காதல் நெஞ்சக்

காட்சியைக் காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். அப்படியொரு நயமிக்க பாடலை நற்றினையிலிருந்தும் எடுத்துக் காட்டலாம்.

“காதல் அஞ்சேன்; அஞ்சவல் சாவின்

பிறப்புப் பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவன் கொல்ளன் காதலன் எனவே” (397)

இறப்பதற்காக நான் அஞ்ச மாட்டேன். ஆனால், இறந்து பிறப்பது நிகழுமானால், அப்பிறப்பில் என் காதற் றலைவன் என்னை மறந்து விடுவானோ என்றுதான் அஞ்சகின்றேன் என்கிறாள் தலைவி. அம்முவனாரின் இந்தப் பாடல் காதல் நெஞ்சத்தை எவ்வளவு ஆழமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறது! “என் புருஷன்தான் எனக்கு மட்டுந்தான்” என்னும் திரைப்பாட்டின் ஆழத்தை ஆயிரம் மடங்கு தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பதன்றோ இப்பாடல்!

6. கலித்தொகை

இவ்விலக்கியப் படைப்பாளிகள், தொகுத்த முறை இவற்றை எளிதில் நினைவுக்கு கொண்டு வரும் வகையில் இரண்டு வெண்பாக்களைப் படைத்தனித்திருக்கின்றார்கள். முதல் வெண்பா பாடிய புலவர், பாடப் பட்ட பொருளைக் கூறுகிறது.

“பெருங்கடுங்கோன் பாலை, கபிலன் குறிஞ்சி,

மருதனின் நாகன் மருதம் - அருஞ்சோழன்

நல்லுருத் திரன்முல்லை, நல்லந்து வன்நெய்தல்

கல்விவலார் கண்ட கவி.”

இரண்டாவது வெண்பா நால் தொகுத்த முறையைக் கூறுகிறது.

“போக்கெல்லாம் பாலை புனர்தல் நறுங்குறிஞ்சி

ஆக்கமளி ஊடல் அணிமருதம் - நோக்கேர்ணி

இல்லிருத்தல் முல்லை இரங்கியேபோக் கேர்நெய்தல் புல்லுங் கலிமுறைக் கோப்பு.”

பிரிவைக் கூறுவது பாலை, புனர்தலைக் (தலைவனும், தலைவியும் சேர்ந்திருத்தலை) கூறுவது குறிஞ்சி, ஊடலைக்

கூறுவது மருதம், தலைவி வீட்டில் இருப்பதைக் கூறுவது மூலமை, பிரிவுக் கிரங்கியிருப்பது நெய்தல். இவ்வைந்தினைகளும் அகத்தினைக்குரியவை யாகையால், அகத்தைப் பாடும் பாடல்கள் எல்லாம் இந்த அடிப்படையிலேயே அமைந்திருத்தலை அறியலாம்.

பாலையைப் பாடிய பெருங்கடுக்கோ சேர மன்னர் மரபினர். கல்வி நலமும், பாடலியற்றும் புலமையும் வாய்க்கப் பெற்றவர். தொகைநூற்கள் பலவற்றுள் இவர் பாடலைக் காணலாம்.

கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவரான வேள்பாரியின் உயிர் நண்பர் கபிலர். இவர் பாடியது குறிஞ்சி.

புலமைத் திறம் பெற்ற நற்குடிமகன் மருதன் இளநாகனார். இவர் மருதத்தினையைப் பாடுவதில் சிறப்புப் பெற்றவரானதால் ‘மருதன்’ என்னும் முன்னடை பெற்றார்.

இற்றைநாள் அரசியலாளர்களின் போக்கை என்னி நகையாடுவது போன்று, சிறியர் யார், பெரியார் யாரென்பதை விளக்கும் புறநானூற்று 190-ஆம் பாடலைப் பாடிய சோழன் நல்லுருத்திரன் மூலமையைப் பாடியிருக்கிறார். அன்று புவியாண்டவர்கள் புலவர்களைப் போற்றியவர்களாக இருந்தமைக்குக் காரணம் அவர்கள் புலமையாளர்களாவும் இருந்ததே. இவ்விலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஜவரில் இருவர் மன்னர் மரபினர் என்பதே நற்சான்றாம்.

கலித்தொகையைத் தொகுத்தவரான நல்லந்துவனார் நெய்தலைப் பாடியுள்ளார். இவர் மதுரை மாநகரில் வாழ்ந்தவர் என்பதால் புலமைத் திறம் பெற்றவராக இருப்பதில் வியப்பில்லை.

இவ்விலக்கியத்தில் கலிப்பாவால் ஆன 150 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. பரிபாடலுக்கு அடுத்து நெடிய அடிகளைக் கொண்ட பாடலை உள்ளடக்கிய நூல் கலித்தொகை. இதில் 11 அடி முதல் 80 அடி வரையிலான பாடல்கள் உள்ளன.

தொல்காப்பியம், பத்துப் பாட்டு, சிந்தாமணி முதலான இலக்கண, இலக்கியங்களுக்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர் கலித்தொகைக்கும் உரை கண்டுள்ளார்.

தன்னை விரும்புவனோடு, தானும் விரும்பி அவனோடு ஒரு பருவப் பெண் செல்வதை இலக்கியங்கள் ‘உடன்போக்கு’ என்னும் சொல்லால் குறிக்கின்றன. அக்காலத்தும் ஒரு பெண் தான் விரும்பியனை ஒதுக்கி, வேறொருவனுக்கு மணம் செய்விக்க முயன்ற பெற்றோர் இருக்கத்தாம் செய்துள்ளனர். அதனாற்றான் உடன்போக்குகள் அன்றும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இன்று போல், அன்று உடன்போக்கு குழகாய இழிவாகக் கருதப்படவில்லை. உண்மையான ஒழுக்கச் செயலாகவே போற்றப்பட்டது.

கலித்தொகையில் ஒன்பதாவது பாடல் இது.

பெற்றோரைப் பிரிந்து தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்தானோடு சென்று விடுகிறாள் ஒரு தலைவி. தங்கள் விருப்பத்திற்கெதிராக ஒருவனோடு சென்று விட்டாளே மகள் என்ற சினம் பெற்றோருக்கு. உள்ளன்பை ஒடுக்கி நின்றது சினம். ஆனால் செவிலித் தாய்க்குச் சினம் ஏற்படவில்லை. அவள் அன்புள்ளாம் தலைமகள் என்ன ஆனாளோ? என்ன ஆவாளோ? என்றெல்லாம் என்னி ஆற்ற முடியாமல் அல்லல்பட்டது. பெற்றோரைப் போலப் “போனால் போகட்டும்” என்று வாளா இருக்க முடியவில்லை அவளால். தலைவியைத் தேடிச் செல்கிறாள். வழியில் தென்படுவோரிடம் எல்லாம் அடையாளம் கூறி உசாவுகிறாள். வழியில் எதிர்ப்பட்ட அறவோர் ஒருவரிடம் கேட்கிறாள். அதற்கு அவர் கூறும் பதிலாக அமைந்த பாடலில் குறிப்பாகச் சில அடிகளை மட்டில் இங்குங் காட்டுவும் :-

“ கொளைநடை அந்தனீர்

வெவ்விடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர், இவ்விடை என்மகள் ஒருத்தியும், பிறள்மகன் ஒருவனும் தம்முளே புனர்ந்த தாம்அறி புனர்ச்சியர் அன்னார் இருவரைக் காணிரோ?” என்று செவிலித் தாய் கேட்க அதற்கு அந்தனீர் கூறும் மறுமொழி :-

“காணேம் அல்லேம்! கண்டனம்! கடத்திடை
ஆணையில் அண்ணலோடு அருங்கரம் முன்னிய
மானிழை மடவரல் தாயீர்நீர் போற்ற”

காணாமல் என்ன? ஓர் ஆணையகனோடு, கடுமையான பாலை நிலத்தில் செல்லத் துணிந்த பெருமைக்குரியவளின் தாயே! என்று அழைத்து, “நீ இனி அவர்களைத் தேடிச் செல்ல வேண்டாம், கவலாது வீடு திரும்புங்கள்” என்கிறார் அந்தனர்.

திரும்பிச் செல்லுங்கள் என்றவுடன் தாயுள்ளாம் தயங்காது திரும்பி விடுமா என்ன? தயங்கி நிற்கிறாள் அத்தாய். அவளைத் தேற்றும் வகையில் மேலும் பேசுகிறார் நல்லொழுக்கத்தால் உயர்ந்தவரான அவ்வந்தனர். உன் மகளே என்றாலும் அவள் உனக்குரியவள் அல்லள்; என்றைக்கேணும் ஒருநாள் அவள் ஓர் ஆண்மகனுக்கு உரியவாளாக வேண்டியவள்தான் என்று மூன்று உவமைகளைக் கூறுகிறார்.

சந்தனம் மலையில் தோன்றி வளர்ந்தாலும் அதன் நறுமணம் மலைக்கன்றி மார்பில் பூசிக் கொள்பவர்க்குத்தாமே மணத்தின் பயனை நல்குகிறது. அப்படித்தான் உன் மகளும்.

முத்துக்கள் கடலில் தோன்றினாலும், அதனால் அலைகடல் அழகு பெறுவதில்லையே! அணிந்து கொள்பவர்க்குத் தாமே அஃது அழகைக் கூட்டுகிறது? உன் மகளும் அப்படி உனக்கு பயன்படாதவளே என்கிறார்.

முன்றாவதாக யாழிசையைக் கூறுகிறார். யாழின் நரம்பில் பிறக்கும் இசை அதற்கா செவியினபம் நல்குகிறது? இல்லையே! யாழை மீட்டி இசைப்பவர்க்கன்றோ இன்பந் தருகிறது? உன் மகளும் யாழிசையைப் போன்றவளே என்று கூறி, முடிவாக

“இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வும் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபலைச் சென்றனள்

அறந்தலை பிரியா ஆறும்மற்று அதுவே” என்று முடிக்கிறார். பெற்றோர் வற்புறுத்தலால் காதலித்தவனைக் கைவிட்டு வேற்றாருவனை மணந்து, உள்ளத்தால் ஒருவனோடும், உடலால் ஒருவனோடும் வாழும் இரட்டை வாழ்க்கையில்தான் தங்கள் குடும்ப மானம் ஒட்டிக் கிடப்பதாக நினைக்கின்ற

போலித்தனத்தை வரவேற்காத குழகாயச் சூழல் அன்றிருந்திருக்கிறது. அதனாற்றான், அந்தணர் கூறுகிறார், “அவள் தன் காதலனுடன் போய்விட்டாளே என்று வருந்தாதீர்; அவளைத் தேடியும் செல்லாதீர். உன் மகள் உயர்ந்த கற்பினள். உள்ளத்தாலும், உடலாலும் ஒருவனோடு வாழ்வதுதானே உண்மையான கற்பு! அக் கற்பிற்குரியவள் உன் மகள். அவளைத் தேடிச் சென்று அவளுக்கு இன்னல் விளைவிக்காதீர். தான் தேர்ந்த காதலனோடு அவள் சென்று விட்டாள். அவள் மேற்கொண்ட முடிவும், செயலுமே அறஞ்சார்ந்த ஒழுக்கமாகும்.” அறஞ் சார்ந்த அறிவுரையன்றோ இது.

உண்மைதானே? பாரதி அங்கலாய்த்துக் கொண்டதைப் போல், படத்திலும், கதையிலும் காதலை வரவேற்பவர்கள், அவர்கள் வீட்டில் மட்டில் ‘காதலென்றால்’ கொதிக்கின்றார்களே! குழுந்தார்களே! காதலையும், காதலர்களையும் கூடக் கொல்கிறார்களே! அவர்கள் இப்பாடலைப் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக!

7. அகநானாறு

அகப்பொருள் பாடல்கள் 400 கொண்ட நால் அகநானாறு என்று குறிக்கப்பட்டது. அடியளவில் குறுந்தொகையை விட நெடிய பாடல்களை உள்ளடக்கி இருப்பதால் நெடுந்தொகை என்றும் வழங்குவர். பண்டை உரை ஆசிரியர்கள் இந்நாலை அகம் என்றும் அகப்பாட்டு என்றுங் குறித்துள்ளனர். இந்நாலின் பாயிரப் பாடல்,

“ஆய்ந்த கொள்கைத் தீந்தமிழ்ப் பாட்டு
நெடிய வாகி அடிநிமிர்ந் தொழுகிய
இன்பப் பகுதி இன்பொருட் பாடல்
நானாறு எடுத்து நால்நவில் புலவர்

* * * * *

முன்னினர் தொகுத்த நல்நெடுந் தொகைக்கு” எனக் குறிப்பிடுவதால் நெடுந்தொகை நானாறு, புறத்திற்குப் புறநானாறு என்றமைந்தாற் போல் அதற்கு இணையாக அகநானாறு என்று வழங்கப்பட்டது போலும்.

இதிலுள்ள அகவற் பாக்கள் 13 அடிமுதல் 31 அடி வரையிலானவை. இவற்றை 142 புலவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர். 114, 117 மற்றும் 165-ஆம் பாடல்களைப் பாடியவர்களின் பெயர் தெரியவில்லை. பெயர் தெரியாதவர்களையும் சேர்த்தால் 145 பேர். பாலைக்கு 200, குறிஞ்சிக்கு 80, மூல்லை, மருதம், நெய்தல் ஒவ்வொன்றுக்கும் 40 பாடல்கள்.

இந்நூலைத் தொகுத்தவர் மதுரை உப்பூரிக் கிழார் மகனார் உருத்திர சன்மர். இறையனார் அகப் பொருளுக்குப் புலவர்கள் எழுதிய உரைகளில் நக்கீரனார் உரையே சிறந்ததென்றவர் இவர். தொகுப்பித்தவர் பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியார்.

இந்நூலைத் தொகுத்த உருத்திர சன்மர், மற்ற தொகுப்பாசிரியர்களை விடவும் சில நுட்பங்களைக் கையாண்டுள்ளார். தொகுப்பு முறையில் அதுவும் ஒரு சிறப்பே. நானுரை பாடல்களையும் ஒரே தொகுதியாக்காமல் மூன்று பெரும் பகுதிகளாகப் பிரித்துத் தொகுத்துள்ளார். பொருள் காரணமாக ஒன்று முதல் நூற்றிருபது பாடல் வரை களிற்று யானை நிறை என்றும், செய்யுளும், பொருளும் பொருந்தி வராததால் 121 முதல் மூன்னாறு வரை 180 பாக்கள் மணிமிடைப் பவளம் என்றும், செய்யுளும், பொருளும் ஒத்து அமைந்த எஞ்சிய நூறு பாடல்களையும் (301-400) நித்திலக் கோவை என்றும் பிரித்துத் தொகுத்து, ஒவ்வொன்றும் தனி நூல் போல் விளங்கச் செய்துள்ளார். இத்தொகுப்பு முறையை,

“களித்த மும்மதக் களிற்றி யானைநிறை

மணியொடு மிடைந்த அணிகிளர் பவளம்

மேவிய நித்திலக் கோவை என்றாங்கு

அத்தகு பண்பின் முத்திறம்” என்னும் பாயிரச் செய்யுள் மூலம் அறியலாம்.

பாடல்களின் தினைப் பாகுபாட்டிலும் இவர் கையாண்ட முறை சிறப்பானது. நினைவில் வைக்க ஏற்றது. ஒற்றைப் பட்ட எண்களைக் கொண்ட பாடல்கள் (எ.டு-1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15 முதலானவை) பாலைத் தினைப் பாடல்கள். இரண்டும்,

எட்டுமாக வருபவை (2, 8, 12, 18 முதலானவை) குறிஞ்சித் தினை பற்றியவை. 4, 14, 24, 34 என்னும் முறையில் அமைந்த எண்ணுடைய பாடல்கள் மூல்லைத் தினைக்குரியவை. 6, 16, 26, 36, 46 என்னும் முறையிலான எண்ணில் அமைந்த பாடல்கள் மருத்த் தினை பாடல்கள். 10, 20, 30, 40 என்று பத்துப் பத்தான எண்களைக் கொண்ட பாடல்கள் நெய்தல் தினைக்குரியவை எனப் பகுத்துள்ள அமைப்பு பாராட்டுக்குரியதாம். இந்தப் பகுப்பு முறையை,

“இன்றுமுன்று ஐந்துஏழ்ஒன் பான்பாலை ஓதாது
நின்றவற்றின் நான்கு நெறிமூல்லை - அன்றியே
ஆறாம் மருதம் அணிநெய்தல் ஜயிரண்டு
கூறு தலைகுறிஞ்சிக் கூற்று” எனப் பா நினைவு படுத்துகிறது.

அகநானுரூபு பாடல்கள் தொண்ணாறுக்கு மிகச் சிறந்த பழைய உரை கிடைத்திருக்கிறது. முழுமையான அளவில் நாவலர் நா.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரும், கரந்தைக் கவியரசு வேங்கடாசலம் பிள்ளையும் உரை எழுதியுள்ளனர்.

அகம் குறித்த நூலாயினும் இதில் பிற அக இலக்கியங்களில் அறிய முடியாத வரலாற்றுச் செய்திகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. எண்ணம் இருந்தால் இலக்கியத்தில் எதையும் வெளிப்படுத்த முடியும் என்பதற்கு இவ்விலக்கியத்தின் முதற் பாலைத் தினைப் பாடலே சான்றாகும். இப்பாடலின் புலவர் மாழுலனார் ஆண்டுள்ள உவமை வழியாகத் தான் புகழ் விரும்பிய ‘ஆவி’ என்பானைப் புகழும் பாங்கு அவருடைய புலமைத் திறத்தை விளக்கி நிற்கின்றது.

தலைவி, தோழி உரையாடல் போன்றமைந்த இப்பாடலில், “என் தலைவர் தனித் தனியே இருந்த இரண்டு சாணைக் கற்கள் ஒட்டிய பின் ஒன்றாகவே இருப்பது போல் என்னைப் பிரியமாட்டேன் என்றுரைத்தாரே, இப்போது விலகிச் சென்று விட்டாரே” என்று தோழியிடம் கூறுகிறாள் தலைவி. இங்கேதான் புலவர் தான் புகழ் விரும்பிய ‘ஆவி’ என்பான் பெயரை நுழைத்து விடுகிறார். சாணைக் கற்களை அரக்கு, பிசின்

கொண்டு ஓட்டி அமைக்கின்றானே சாணைக் கல்காரன் அவன், ஆவி மலையில் தான் கற்களை ஓட்டி ஒன்று சேர்த்தானாம். இன்று பழனி மலை என்றழைக்கப்படுவதும், அன்று பொதினி என்றழைக்கப் பட்டதுமான மலைக்குரியவன் ‘ஆவி.’ இதோ அப்பாடல் அடிகள் :-

“வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி, ஒண்கழைல்
உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய
முருகன் நற்போர், நெடுவேள் ‘ஆவி’
அறுகோட்டு யானைப் பொதினி ஆங்கண்
சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய
கற்போற் பிரியலம் என்ற சொல்தாம்

மறந்தனர் கொல்லோ - தோழி!” என்று பாடி ஆவியின் பெயரைத் தம்பாடலில் ஓட்ட வைத்துள்ளார் மாழுலனார்.

செயல் குறைந்த விடத்தில் சொல் மிகுந்திருத்தல் இயல்பு. மாந்த நேயம் மங்கி வரும் காலமிது. ஆனால், அது குறித்த சொல் மட்டில் அரங்கங்களிலும், அவரவர் நாவிலும் வழங்கிக் கொண்டும், புழங்கிக் கொண்டுமிருக்கிறது. மாந்த நேயத்தின் பெயரில் வெறும் பேச்சு மன்றங்கள் கூட முளைப்பதுண்டு. நேர்மை குன்றியவர்களும், நேயமற்றவர்களும் மாந்த நேயத்தை மாலைப் பொழுதில் பேசிப் பிரிகிறார்கள். வள்ளலாரின் உயிர் நேயம் போல் அன்று ஒரு தலைவன் உயிர் நேயம் பேணியிருக்கின்றான்.

தலைவன் பொருள் தேடி வெளியூர் செல்ல, வழியனுப்பிய தலைவி, கடமையுணர்வில் பிரிவை ஆற்றிக் காத்திருப்பது மரபு. இது மூல்லை நில நிகழ்ச்சி. கடமை உணர்வென்பது வருவித்துக் கொள்வது. பிரிவுத் துயரென்பது உள்ளத்துள் உயிர்த்தெழுவது. பொருள் தேவையின் இன்றியமையாமைக் கருதி தலைவனுக்கு விடை தந்து அனுப்பி விட்டாலும், அந்நாள் தொட்டே திரும்பி வரும் நாளை எண்ணிக் கிடப்பது தலைவியர் இயல்பு. காத்திருந்து காத்திருந்து களைப்பற்றபோது, திரும்பி வருங்காலமும் வந்தது. நாள் காட்டி இல்லாத காலமன்றோ அது. பருவ மாற்றங்களே அற்றை நாள் காட்டிகள். தலைவன் திரும்பி வருவதாகக் கூறிய கார்காலம் வந்து விட்டது.

மழைநீர் பட்டாலே செடி, கொடி, மரங்கள் தளிர்விடத் துவங்கிவிடும். இயற்கை வனப்பு கூடிவிடும். தலைவிக்கும் தலைவன் நினைவும், ஆர்வத் துடிப்பும் கூடின. தலைவிக்குத் தலைவன் துணை நில்லாத போது தோழியே துணை. தோழி கார்காலத்தின் வரவால் மகிழ்கிறாள். தலைவன் வந்து விட்டதாகவே என்னுகிறாள். தலைவிக்கு அச்செய்தியைக் கூறுமிடத்தில்தான் - தலைவனின் உயிர்நேயச் செய்தி வெளிப்படுகிறது. கார்காலம் வந்தது, கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. தலைவன் வருகிறான் என்னும் செய்தி தோழிக்கு மட்டில் எப்படித் தெரிந்தது?

நம்காலச் செய்தியாளர்களைப் போல அந்தக் காலத்துத் தோழிகளுக்குக் கற்பனைத் திறமும், ஒரு நிகழ்வோடு மற்றொன்றைத் தொடர்பு படுத்தும் ஆற்றலும் அதிகம். அப்படிப்பட்ட ஆற்றல் மிக்கவள் இப்பாடலில் பேசப்படும் தோழி. “கார்காலம் வந்து விட்டது என்கிறாய்; சரி, தெரிகிறது. தலைவர் திரும்பி வருகிறார் என்கிறாயே, அஃது உனக்கு மட்டில் எப்படித் தெரிகிறது? அவர் தேரில் தானே சென்றார். அதில் தானே திரும்பி வருவார். தேரின் மணியோசை - வெகு தொலைவில் வரும்போதே கேட்குமே, அதிலும் அவர் தேரின் மணியோசை என் செவிகட்குப் பழக்கமானதாயிற்றே. மணியோசை கேட்காத போது, வருகிறார்; வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்கிறாயே, எப்படி?” என்று வினாக்களை அடுக்குகிறாள் தலைவி. மணியோசை எழாமற் செய்து விட்டார் நம் தலைவர் என்கிறாள் தோழி.

ஏன்? எதற்காக? என்னும் கேள்விகள் பிறக்காவா? பிறந்தன. விடையைப் பாடலிலே காண்போமா? இது மூல்லைத் தினைப் பாடல்; இயற்றியவர் குறுங்குடி மருதனார்.

“மூல்லை வைந்நுனை தோன்ற இல்லமொடு

.....

.....

குரங்குஉளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி
நரம்புஆர்த் தன்ன வாங்குவள் பரியப்

பூத்த பொங்கர்த் துணையோடு வதிந்த
தாதுஉண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாணவினைத் தேரன்
உவக்காண் தோன்றும், குறும்பொறை நாடன்” (பாடல்-4)

“தலைவனின் குதிரைகள் பூட்டிய தேர் வரும் வழியில்,
பூத்துக் குலுங்கும் சோலையில் மலர் மகரந்தத்தை உண்ணும்
பறவை தன் துணையோடு தங்கியிருக்கும் போது, மணியோசை
கேட்டு அஞ்சமே என்று, மணியின் நாவைக் கட்டி விடுகிறான்,
அப்படிப்பட்ட சிறப்புக்குரியவன், இரக்கப் பண்புடையவன்”
என்பது பாடற் பொருள். மணி நா அசைந்தால் தானே ஓசை
எழும்? மாந்தர்க்கு மட்டுமன்று, மற்ற உயிர்களுக்கும் இன்னல்
விளைவிக்க இசையா மன வளத்தை இன்றும் தேடினால்,
அரிதாகச் சிலரிடம் காணலாம்.

8. பரிபாடல்

அகத்திலும் சேர்க்க முடியாமல், புறத்திலும் வைக்க
முடியாததைப் போன்றே, பரிபாடல் நால்வகைப் பாட்டுக்களில்
எதிலும் சேராத தனிவகையாக விளங்குகிறது. இதிலுள்ள
கடவுள் வாழ்த்து புறத்தினையாகக் கருதப்படுகிறது.

தமிழும், வடமொழியும் கலந்து புதுமொழி உருவானதைப்
போல், நான்கு வகைப் பாக்களின் ஓசைக்கும் இடம்
கொடுக்காமல், தன்னைத் தனிமைப் படுத்திக் காட்டும் ஓசை
நலன், இசைக் கூறு பெற்றது பரிபாடல். இசைப் பாட்டு என்றும்
இதனைக் குறிப்பிடுவெர். இதிலடங்கிய பாடல்களுக்கு இசை
வகுத்தவர் பெயரும், பண்ணும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது தனிச்
சிறப்பு.

பரிபாடல் 20 அடி முதல் 400 அடி வரை நீள்கிறது. இலக்கிய
மரபுப்படி இதில் எழுபது பாடல்கள் இருக்க வேண்டும். திரும்ப
இன்று நமக்குக் கிடைத்ததோ இருபத்திரண்டு பாடல்கள்தாம்.
13 புலவர்கள் பாடி 10 வல்லுநர்கள் இசையமைத்த இசைப் பாடல்
நால் இது. இதற்குப் பரிமேலழகர் உரை வகுத்துள்ளார். இன்பியல்

குறித்த பாடல்களும், புனல் விளையாட்டும், மலை விளையாட்டும், உலகியலும், வருணனெனகளும் இதிலடங்கிய பாடல்களின் தனிச் சிறப்பு.

திருமாலைப் பாடும் ஆறு பாடல்களும், முருகனைப் பற்றிய எட்டுப் பாடல்களும், வையை ஆற்றைப் பாடும் எட்டும் ஆக இருபத்திரண்டு பாடல்களை மட்டுமே நாம் படித்துச் சுவைக்க முடியும். தொகுத்ததாகப் பெயர் மட்டில் தெரியாத தொகை நூல்களை முன்னர்ப் பார்த்தோம், இதுவோ தொகுப்பித்தார் பெயரும் தெரியாத நூல்.

பரிபாடல் நூலடக்கம் குறித்து ஒரு வெண்பா உண்டு. அது :-
 “திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
 தொருபாட்டு, காடுகிழாட் கொன்று மருவினிய
 வையைஇரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
 செய்ய பரிபாடல் திறம்.” ($8+31+1+26+4 = 70$)

இந்நாள் இறைப் பற்றாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் இறைவனிடம் வேண்டுவது வாழ்நாள், செல்வம், செல்வாக்கு இவைதாம். ஆனால் பண்டைப் புலவர் கடுவென் இளவெயினார் செவ்வேளிடம் வேண்டியன இவையல்ல. நிகழ்காலத்தை நினைக்க, அப்புலவரின் பேருள்ளத்தை எண்ணி வியக்கத்தான் வேண்டியுள்ளது. அவர் வேண்டியவை :-

“ யா அம் இரப்பவை
 பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல; நின்பால்
 அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
 உருளினர்க் கடம்பின் ஒலிதா ராயே!”

மேற்கணக்கு நூல்களின் அறிமுகத்தை இவ்வளவில் முடிவுக்குக் கொண்டு வருவோம். அடுத்துப் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களைப் பார்ப்போம்.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள்

மேல், கீழ் என்று நூல்கள் அடியளவாலும், பாடற் பொருளாலும் பகுத்துரைத்தாலும் எண்ணிக்கையில் ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கக் கூடாதென்னும் பெரு நோக்கில் ஒவ்வொன்றிலும் பதினெட்டு நூல்களை வரிசைப் படுத்தினானர் ஆன்றோர்.

“அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி

அறம்பொரு என்பம் அடுக்கி யவ்வகைத்

திறம்பட வரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்” என்பது பன்னிரு பாட்டியல் குத்திரம்.

நெடுங்கணக்கு நூல்களில் பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கை முறை, அகம், புறம் என்னும் இரு பெரும் வாழ்க்கைக் கூறுகளை ஜந்து தினைகள், துறைகளில் திரட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்க் கணக்கில் நெடுங் கணக்கில் கூறப்பட்ட காதலையும், வீரத்தையும் தவிர்த்துப் பாடுபொருளாக அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று உறுதிப் பொருள்கள் அடியளவு குறைந்த பாக்களில் படைத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. நெடுங் கணக்கு நூல்களில் ஆசிரியப் பாக்களின் ஆட்சி மிக்கிருந்ததைப் போன்று கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் வெண்பாவின் பயன்பாடு மிகுந்துள்ளது. மேலும், தமிழர் நாட்டில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றத்தால், பிறமொழித் தாக்கம் மிகுந்து அஃது இலக்கிய ஆக்கத்திலும் ஊடுறுவி நிலை பெற்றிருப்பதைக் காண முடிகிறது. இவ் அற நூல்களில் செஞ்சொற்றமிழ்ச் சொற்களுக்கு மாறாகக் களப்பிரரும், பல்லவர்களும் போற்றி வளர்த்த வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பிடித்துக் கொண்டன.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் யாவும் சங்கம் மருவிய காலப் படைப்புகள். இக்காலத்தை ‘நீதி நூற் காலம்’ என்று இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அறநூல்கள் தவிர்த்த பிற இலக்கியங்கள் படைக்கப்படாததால் (சமய இலக்கியங்கள் ஒரு சில படைக்கப்பட்டன) இலக்கியத்தில் இக்காலம் இருண்ட காலம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. அந்தக்

காலம் மீண்டும் தோன்றியிருக்கிறது. ஆனால் அரசியல் ஆரவாரத்திலும், விளம்பர வெளிச்சத்திலும் அறிவுப் பார்வை மங்கிக் கிடப்பதால் ‘இந்த’ இருட்டு உணரப்படவில்லை.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் அறம், முறைமை கூறும் நூல்களின் எண்ணிக்கை பதினொன்று. அகப்பொருள் குறித்த நூல்கள் ஆறு; புறப்பொருள் நூல் ஒன்று மட்டுமே. தமிழ்நாட்டாரிடம் அறவுணர்வு மங்கி விட்டதாலோ என்னவோ, அறத்தைப் பாடப் புலவர்கள் ஆர்வப்பட்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவை நூல்களாகவே முடங்கிவிட்டன. திருக்குறள் ஒன்றைத் தவிர்த்துப் பிற நூல்கள் எழுத்தறிவுக்கு மட்டுமே பயன்படுவாதாயின.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் குறித்த வெண்பா :-
 “நாலடி நான்மணி நானாற்ப தெந்தினைமுப்
 பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாழுலம்
 இன்னிலைய காஞ்சியோடு ஏலாதி என்பவே
 கைந்திலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.”

இதன் விரிவு :-

1. நாலடியார்.	2. நான்மணிக் கடிகை.
3. இன்னா நாற்பது.	4. இனியவை நாற்பது.
5. திரிகடுகம்.	6. ஏலாதி.
7. முதுமொழிக் காஞ்சி.	8. திருக்குறள்.
9. ஆசாரக் கோவை.	10. பழமொழி.
11. சிறுபஞ்ச மூலம்.	12. ஐந்தினை ஐம்பது.
13. கைக்கிளை.	14. தினைமொழி ஐம்பது.
15. தினைமாலை நாற்றைம்பது.	16. கைந்திலை
17. கார்நாற்பது.	18. களவழி நாற்பது.

1. திருக்குறள்

வெண்பாவில் நாலடியார் முன் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், முறைப்படி முதலிடம் பெற வேண்டியது முப்பால்தான். காலத்தால், கருத்தால், பிற சிறப்புக்களால் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் மேல்வைத் தெண்ணப்படுவது திருக்குறளே! தமிழ் மறை, பொது மறை, பொய்யா மொழி, வாயுரை வாழ்த்து மற்றும் உத்தர வேதம், முப்பானால், திருவள்ளுவர் என்றெல்லாம் இந்நூல் வழங்கப் பெற்றிருக்கிறது. இந்நூலுக்கு ‘உத்தர வேதம்’ என்னும் வடச் சொல் பெயர் வழங்கியதன் உட்பொருள் விளங்கவில்லை.

நூலாசிரியர் திருவள்ளுவரை நாயனார், தேவர், முதற்பாவலர், தெய்வப் புலவர், நான்முகனார், மாதானுபங்கி, செந்நாப் போதார், பெரு நாவலர் என்றெல்லாம் வழங்கியுள்ளனர் என்றாலும், திருவள்ளுவர் என்னும் பெயரே நிலைத்து வழங்குவதாயிற்று.

ஒரு தமிழ் நூல் உலக மொழிகள் பலவற்றுள் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதென்றால் அச்சிறப்பு திருக்குறளுக்கு மட்டுமே உரியதாகும். வளர்ந்த மேலை மொழிகளான ஆங்கிலம், செருமனி, இலத்தீன், பிரெஞ்சு மொழிகளிலும், இந்திய மொழிகளான சமர்க்கிருதம், இந்தி, தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகிய மொழிகளிலும் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. நாடு, மொழி, இனம், மதம் கடந்த பொதுக் கருத்து நூலாகையால் கற்றார் அனைவரும் மதித்துப் போற்றுகின்றனர். எந்தக் காலத்திற்கும் பொருந்தும் கருத்து வளம் பெற்ற அறநூல், முறை நூல் திருக்குறள் ஒன்றுதான். இந்த வகையில் இந்த நாலுடன் வைத்தெண்ணத்தக்க வேறு நூல் உலக மொழிகள் எதிலும் இல்லை என்பதைக் கற்றார் ஒப்புக் கொள்கின்றனர்.

திருக்குறளின் காலத்தை ஒன்று, இரண்டு, மூன்றாம் நூற்றாண்டு என்றும், ஆறாம் நூற்றாண்டென்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலவாறாகக் கூறுகின்றனர்.

ஓர் இலக்கியத்திற்குப் பத்து பேராசிரியர்கள் உரை வகுத்த பெருமையும் திருக்குறளுக்கே உரியது. இக்காலத் தமிழ் ஆர்வலர்கள் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதுவதை ஒரு சமயக் கடமை போல் செய்து வருகிறார்கள். பண்டை உரைகளே பயன்பாடின்றி இருக்கும் நிலையில், இப்போது ஆளாளுக்கு உரை எழுதிக் குவிப்பது இலக்கியத்திற்கோ, குழகாயத்திற்கோ பயன்படுவதாக இல்லை. பண்டு உரை செய்தோர் குறித்த வெண்பா :-

“தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தார் நச்சர்
பரிதி பரிமே லழகர் திருமலையார்
மல்லர் பரிப்பெருமான் காலிங்கர் வள்ளுவர்நூற்கு
எல்லையுரை செய்தார் இவர்.”

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் உறுதிப் பொருளுக்குரிய நூலாக முப்பால் விளங்குகிறது. நூற்று முப்பத்து மூன்று அதிகாரங்களாக 1330 குற்பாக்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் அறத்தின் பங்கு 380, பொருளுக்கு 700, இன்பத்திற்கு 250 பாக்கள். வெண்பா இலக்கணத்தில் அளவு குறைந்த அடிகளை உடையது குற்பாக்களே!

திருக்குறளின் நூல் நயம் மக்கள் அறிந்ததே. அதன் பெருமையைப் பண்டைப் புலவர்கள் பலர் பலப்படைப் பாரட்டியுள்ளனர். அவர்களுடைய பாராட்டுப் படையல்களே திருவள்ளுவ மாலையாகி மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

2. நாலடியார்

சமணத் துறவியர் பலர் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பு நூல் இது. நாலடி நானூறு, வேளாண் வேதம் என்றும் வழங்கப்பட்டது. குறள் முன்னடையாகத் திரு பெற்றார்போல், நாலடி பின்னடையாக ‘ஆர்’ விகுதி பெற்றது. யாப்பால் பெயர் பெற்ற கலித்தொகை, பரிபாடல் போன்று இந்நூல் நாள்கடிகளைக் கொண்ட வெண்பாக்களைக் கொண்டதால் நாலடியார் எனப்பட்டது.

திருக்குறளுக்குப் பின்னர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப் பெற்ற நூலாகையால், குறட் கருத்துக்களை இந்நூல் பெரிதும் உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது. திருக்குறளுக்கு அடுத்துச் சிறப்பானதாக எண்ணப்படுவது நாலடியார்.

நாலடியார் நூல் பிறப்புக்கும் ஒரு கதையுண்டு. ஆனால் அது நம்பற்குரியதோ, நயன் மிக்கதோ அன்று. இதிலடங்கிய நானூறு வெண்பாக்களும் வெள்ளத்தை எதிர்த்து வந்தவை என்பது சிறப்புக் கருதிக் கட்டி விடப்பட்ட கதை நிகழ்ச்சி.

இந்நூல் பன்னிரண்டு இயல்களையும், நாற்பது அதிகாரங்களில் 400 பாக்களையும் கொண்டது. கூடுதலாக ஓர் இறைவாழ்த்தும் உண்டு. இதற்கு அதிகாரம் வகுத்தவர் பதுமனார். உரை எழுதியவர் தருமர். இதற்குப் பொருள் கூறும் உரைவள நூலும் உள்ளது. இந்நூலில் உள்ள இரு பாடல்களை முனைவர் ஜி.ஐ.போப் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

“பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்” என்பது முன்னோர் இந்நாலுக்குச் சூட்டிய புகழ்மாலை.

“ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி

நாலு மிரண்டும் சொல்லுக் குறுதி” என்பது பின்னர் பெருவழக்கான பாராட்டுப் பா.

கூட்டனி அரசியல் குலைந்து போவதைப் போன்று, இன்று பலரும் பயன் கருதிப் பழகுவதை நட்பென நம்புகின்றனர். உண்மையான நட்பு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை நாலடியார் பாடல் விளக்குகிறது. மரத்தில் பூக்கும் பூக்கள் கூம்பாது, விழும் வரை ஒரே நிலையில் இருக்கும். ஆனால் நீரில் பூக்கும் பூக்கள் மலரும் - பின்னர்க் கூம்பிவிடும். சிலர் தொடக்கத்தில் பேரன்பு பூண்டார் போல் பழகுவர். நாளாக ஆக பாராமுகத்தினர் ஆகிவிடுவர். அப்படிப்பட்டவர்களோடு நட்புப் பாராட்ட மாட்டார்கள் என்கிறது நாலடியார். ஆனால் ஆழமான நட்புப் பாராட்டுபவர்கள் அரிதாகி வரும் காலம் இது. நட்பியலில் 215-ஆம் வெண்பா :-

“கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபின் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி! - தோட்டக்
கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பின்கூம்பு வாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல.”

3. நான்மணிக் கடிகை

நூற்று நான்கு வெண்பாக்களால் இதனைப் படைத்துள்ளார் விளம்பி நாகனார். இவர் காலம் இரண்டாம் நூற்றாண்டென்றும், கடைச் சங்கப் புலவர் இவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. இந்நாலுக்குப் பழைய உரையும் உள்ளது.

கடிகை என்பது ஓர் அணிகலன். நான்கு வகை மணிகளால் கோர்க்கப்பட்ட கடிகை என்னும் பொருள் கொண்டது நூற்பெயர். ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் நான்கு மணியான நீதிக் கருத்துக்கள் அடங்கியுள்ளன.

அறக் கருத்துக்களைப் படித்து வாழ்க்கையில் கைக் கொள்ள வேண்டுமென்னும் உள்ப்பாங்கு அற்றுவிட்டதால், பள்ளிப் பாடங்களில் பயில மட்டுமே இந்தால் பாடலும் பயன்படுகிறது.

நாம் அன்றாட வாழ்க்கையில் அறிய முடியாத பல செய்திகளும் இந்நாலில் அடங்கியுள்ளன. அசனம் என்னும் ஒருவகைப் பறவை இனம் பறையொலி கேட்டால் தாங்க முடியாமல் உயிரை விட்டு விடும் என்னும் செய்தியுடன் கூடிய நெறி காட்டும் வெண்பா இது.

“பறைப்பட வாழா அசனமா உள்ளங்

குறைப்பட வாழார் உரவோர் - நிறைவனத்து

நெற்பட்ட கண்ணே வெதிர்சாந் தனக்கொவ்வாச்

சொற்பட வாழாதாஞ் சால்பு.”

பெரியோர் நெறி தாழுமானால் அவர்கள் பறையொலி கேட்ட அசனம் வாழாததைப் போன்று வாழ மாட்டார்களாம். காட்டு மூங்கில் மணி பிடித்தால் பட்டுப் போவது போன்று, தன் நிலைக்குக் குறைவான, இழிவான சொற்பிறக்குமானால் சான்றோர் உயிர் வாழ மாட்டார்கள் என்பன போன்ற அறவுணர்வை வெளிப்படுத்தும் வெண்பாக்களை நான்மணிக் கடிகையில் படித்து இன்புறலாம்.

4. இனியவை நாற்பது

வெண்பாக்களால் ஆன நால் இது. இந்நால் இன்னா நாற்பது படைக்கப் பட்டாயின் அதன் தாக்கத்தால் இனியவை நாற்பது என மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ் சேந்தனாரால் பாடப்பட்டுள்ளது. இவர் காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டென்பர். இனியவை எவை என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் கூறும் பாடல்களைக் கொண்டதனால் ‘இனியவை’ என்றும், பாடல் என்னிக்கை (வாழ்த்துச் செய்யுள் தவிர்த்து) நாற்பதாக உள்ளதால் அதையும் குறிப்பாகச் சேர்த்து இனியவை நாற்பது என்றாயிற்று. ஒவ்வொரு பாடலிலும் நான்கு இனியவை கூறப்படுகின்றன. விலக்காக ஒரு சில பாடல்களில் மூன்றும் கூறப்படுவதைக் காண முடிகிறது.

5. இன்னா நாற்பது

இந்நாலைப் படைத்தவர் கபிலர். தொகை நூல்களில் இடம் பெற்ற பாடல்களைப் பாடியவருக்குப் பிற்பட்ட காலத்துக் கபிலர் இவர். நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராக இவர் கருதப்படுகிறார். ‘இன்னாதவை’ எவை என்பதை ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் உள்ளடக்கிய நாற்பது வெண்பாக்களைக் கொண்ட நூல் என்பதால் இப்பெயர் பெற்றது.

6. திரிகடுகம்

உவமை ஆகுபெயரால் அமைந்த நூல். ஒரு பாடலில் ‘திரிகடுகம் போலும் மருந்து’ என்று ஆளப்பட்டமையாலும், மன நோய் தீர்க்கும் மூன்று கருத்துக்களைக் கூறும் நூலாதலாலும் திரிகடுகம் என்ற பொருள் பொதிந்த பெயர் பெற்றது. (சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி மூன்றும் சேர்ந்தது திரிகடுகம். இஃது உடல் நோயைத் தீர்க்க வல்ல நல்ல மருந்து.)

இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான நல்லாதனார் காப்புச் செய்யுள் உட்பட 101 வெண்பாக்களால் இந்நாலைப் படைத்துள்ளார். இதற்குப் பலர் உரை எழுதியுள்ளனர்.

படிக்க மட்டுமின்றி, இதன் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கடைப்பிடிக்கவும் ஏற்ற அரிய நூல் திரிகடுகம். பொதுவாகப் பாட நூலைத் தவிர, நம் இளைஞர்கள் நல்ல இலக்கியங்களைப் படிப்பதுமில்லை; யாரோ சிலர் படித்தாலும், அதன் கருத்தை ஆழ்ந்து சிந்திப்பதுமில்லை; சிந்திக்கும் மிகச் சிலரும், அருமையறிந்து அதன் வழி நடப்பதுமில்லை. எனினும், நல்ல இலக்கியங்களை அறிந்து வைத்திராத அவலத்தைப் போக்க வேண்டி இந்த அறிமுகம்.

“கழகத்தால் வந்த பொருள்கா முறாமை
பழகினும் பார்ப்பாரைத் தீப்போல் - ஒழுகல்
உழவின்கட்ட காமுற்று வாழ்தல்இம் மூன்றும்
அழகென்ப வேளாண் குடிக்கு” என்பது திரிகடுகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு வெண்பா.

இதில் குறிப்பிட்டுள்ள ‘கழகம்’ என்னும் சொல்லுக்குச் சூதாடும் இடம் என்று பொருள். குதாட்டத்தால் ஈட்டும் பொருள் மீது ஆசை கொள்ளாமையும், எவ்வளவு நாள் பழக்கமுடையவராக இருந்தாலும், பார்ப்பனர்களிடம் நம்பிக்கை வைத்து நெருக்கமாகி விடாதிருப்பதும், தாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் உழவுத் தொழில் மீது பற்று வைத்து வாழ்வதும் நல்ல வேளாண் மக்களுக்கு அழகாகும் என்கிறது பாடல். ஏற்க வேண்டிய கருத்து தானே?

7. ஆசாரக் கோவை

ஆசாரம் என்னும் வடசொல்லையும், கோவை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லையும் இணைத்து ஆசாரக் கோவை என வழங்கப்பட்டுள்ளது இந்நால் ஆசிரியரான பெருவாயின் முள்ளியார் வடமொழி அறிந்தவர் மட்டுமன்று, வடமொழிப் பற்று மிக்கவர் என்பதும் புலப்படுகிறது. இவர் வாழ்ந்த காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டு எனப்படுகிறது.

இந்நாலில் ஒரே யாப்பிலமைந்த வெண்பாக்களாக அல்லாமல், வெண்பாவின் வகைகள் பலவற்றையும் ஆண்டு 101 பாக்களைப் படைத்துள்ளார். வள்ளுவரும், நாலடியாரும் முன்னரே கூறிய கருத்துச் சிறப்புக்கும் மேலாக எதையோ தேடிச் சென்று இருடிகளிடமிருந்து இவர் பெற்று வந்ததில் புதியன் ஏதுமில்லை.

“நன்றி யறிதல், பொறையுடமை, இன்சொல்லோ(டு)

இன்னாத எவ்வுயிர்க்கும் செய்யாமை, கல்வியோடு ஒப்புர வாற்ற அறிதல், அறிவுடமை

நல்லினத் தாரோடு நட்டல் இவைனட்டும்

சொல்லிய ஆசார வித்து” என்னும் பஃபிறொடை வெண்பாவில் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் திருக்குறளில் அதிகாரங்களாகவே வள்ளுவரால் கூறப்பட்டவை தாம். “படிப்பதற்குக் கூடாத நாள்” என்று ஒன்று இருந்ததாகக் கூறுவது என்ன வகை ஒழுக்கமோ? ஒவ்வாக் கருத்துக்களையும் ஒழுக்கமாகப்

பேசுகிறது இந்நால். ஆரிடம் என்னும் வடமொழி நாலைத் தமுவியதே ஆசாரக் கோவை.

“நகையொடு கொட்டாவி, காறிப்பு, தும்மல்
இவையும் பெரியார்முன் செய்யாரே செய்யின்
அசையாது நிற்கும் பழி” என்னும் சிந்தியல் வெண்பாக் கருத்து அருமையுடையதல்ல என்றாலும் ஏற்கக் கூடியதே.

8. பழமொழி நானூறு

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நால்களுள் கருத்து வளம், பாடல் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பழமொழி நானூறு மூன்றாவதாக வைத் தெண்ணத் தக்கது. நாலடியாரைப் போன்றே நானூறு வெண்பாக்களைக் கொண்ட இந்நாலைச் சமண சமயத்தவரான குறுநில மன்னர் முன்றுறை யரையனார் படைத்துள்ளார். இவருடைய காலமும் ஐந்தாம் நாற்றான்டெனப்படுகிறது.

இதற்குப் பழைய உரை இருந்த போதிலும் திரு நாராயணன் (ஜயங்கார்) இருநூறு பாடல்களுக்கு மட்டில் உரை எழுதியுள்ளார்.

ஒவ்வொரு வெண்பாவிலும் ஒரு பழமொழியை அமைத்துப் பாடியிருக்கும் முதல் நால் இதுவேயாகும். பிற்காலத்தில் புலவர்களால் இம்முறை ஆளப்பட்டுள்ளது. பழமொழிகள் வழக்கற்று மறைந்து போகாமலிருக்க இந்த முயற்சி துணை நிற்கிறது.

அறக் கருத்தை ஆழமாகப் பதிய வைக்க ஏற்ற முறையில் வரலாற்றிலிருந்தும், புராணங்களிலிருந்தும் தேர்ந்த நிகழ்வுகளைச் சுட்டிப் பாடலைப் படைத்திருப்பது மிக்க பயனும், சவையும் பயப்பதாகிறது.

கதவைத் தட்டி இன்னல்படுத்தி விட்டதாக எண்ணி கையை வெட்டிக் கொண்டு, பொற்கைப் பாண்டியனான நிகழ்ச்சி,

கரிகாற் சோழன் முறை கூற முதியவராகத் தோன்றியது, பாரி மூல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தது, பேசன் மயிலுக்குப் போர்வை எந்தது போன்ற செய்திகளை இந்நால் கூறுகிறது. “குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும்” என்னும் பழமொழியைக் கொண்டு நடுநிலையோடு, வழக்கைக் கேட்டுத் தீர்ப்புரைக்கும் திறமை கரிகாற் பெருவளத்தானுக்கு இயல்பாகவே வந்ததாகக் கூறும் வெண்பா சிந்திக்கத் தக்கது. கல்லாமல் எந்தக் கலையும், கல்வியும் வந்துவிடாது. முன்னோர் செயலை அருகிருந்து ஊன்றிக் கவனிப்பதால் வரும் கலை. இதோ அந்த வெண்பா :-

“உரைமுடிவு காணான், இளமையோன் என்ற
நரைமுது மக்கள் உவப்ப நரைமுடித்துச்
சொல்லால் முறைசெய்தான் சோழன், குலவிச்சை
கல்லாமல் பாகம் படும்.”

9. சிறுபஞ்ச மூலம்

கண்டங்கத்திரி, சிறுவமுதுணை, சிறுமல்லி, பெருமல்லி, நெருஞ்சி ஆகிய ஐந்து மூலிகைகளின் வேர்கள் உடல் நோயைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாகும். அவ்வாறே, மாந்தர் உள் நோயைப் போக்கவல்ல ஐந்து கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய பாடல் என்பதால் இப்பெயர் பெற்றது.

இந்நாலைப் படைத்தவர் மதுரையில் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாக்காயனாரின் மாணவரான காரியாசான் என்பார். இறைவாழ்த்துப் பாடல் இரண்டு உட்பட 102 வெண்பாக்களைக் கொண்டது இந்நால். சோம.இளவரசு எழுதிய இலக்கிய வரலாறு பாட்டு எண்ணிக்கை 104 என்கிறது. தமிழிலக்கியங்களுக்கே உரியவை இப்படிப்பட்ட வேறுபாடுகள்.

இப்போதெல்லாம் அறிஞர்கள் ‘சயமுன்னேற்ற’க் கருத்துப் படையல்களை நூலாகவும், உரையாகவும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அன்று பெரியவர்களாகக் கருதப்பட்டவர்கள் பொதுநலக் கருத்துக்கே முன்னுரிமை தந்தார்கள். தனி மாந்தர்க் குரைத்தாகத் தோன்றும் அறங்கள் கூடக் குழுகாய் நலனை உள்ளடக்கியதாகவே இருந்தன.

சுவர்க்கம் என்பது வடநாலார் படைத்த கற்பனை உலகம். அறநெறியில் மாந்தரை ஒழுகச் செய்யக் காட்டிய ஆசை காட்சி இற்றை நான் மாந்தரும், இடைக்கால மாந்தரும் இல்லாத துறக்கத்தில் (சோர்க்கத்தில்) இடம் பிடிக்கலாம் என்ற ஆர்வ உந்துதலாலேயே ‘அறம்’ என்று எதையாவது செய்தார்கள்; செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். காரியாசான் காட்டிய ஆசை பொது நன்மை விளைவிக்கும் செயலை ஊக்குவதாக உள்ளதைக் காண்போம்.

“குளம்தொட்டு, காவு பதித்து, வழிசீத்து
உளம்தொட்டு, உழுவயல் ஆக்கி, வளம்தொட்டுப்
பாகு படும்கிணற்றோடு என்றிவை பாற்படுத்தான்
ஏகும் ‘சுவர்க்கம்’ இனிது.”

குளத்தை அமைத்து மரம் நட்டு, சோலைகளைச் சீரமைத்து, காடு திருத்திக் கழனியாக்கி, கிணறுகளை அகழ்ந்தமைப்பார்க்குத் துறக்க வழி இனிதாகும், எளிதாகும் என்பது நூற்றில் ஒரு பாடல் தான்!

10. முதுமொழிக் காஞ்சி

காஞ்சி என்பது புறப் பொருள் தினை. முதுமொழிக் காஞ்சி என்பது அத்தினைக்குப்பட்ட ஒரு துறை. துறைப் பெயரால் அமைந்த நூல் இது. இதனை ஐந்தாம் நூற்றாண்டினரான கூடலூர் கிழார் படைத்துள்ளார். ஐங்குறு நூற்றைத் தொகுத்தவர் இவராகவும் இருக்கலாம் என்பது சிலர் கருத்து.

பத்து அதிகாரங்களில் நூறு குறட்டாழிசைப் பாடல்களைக் கொண்டது இந்நூல். முதுமொழி என்பது சான்றோர் உரை எனக் கொள்ளப்படும். பட்டறிந்த சான்றோர் கூறும் அறிவுரைகளே இந்நூலின் கருப்பொருளாகும்.

“மேதையின் சிறந்தன்று கற்றது மறவாமை”

“நகையிற் பெரியதோர் நல்குர வில்லை”

“வண்மையிற் சிறந்ததன்று வாய்மை யுடையை” என்பன போன்ற கைக்கொள்ளத் தக்க கருத்துக் கருவுலமாகத் திகழ்கிறது முதுமொழிக் காஞ்சி.

11. ஏலாதி

இஃது ஒரு மருந்துப் பொருள். ஏலம், இலவங்கப் பட்டை, நாக கேசரம், மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு ஆகிய ஆறு மூலப் பொருள் கூட்டாலான மருந்து, உடலுக்கு வலிமை சேர்க்கக் கூடியதாம். உடலும், உயிரும் சேர்ந்த கூட்டே வாழ்க்கை. உடலைப் பேணி உள்ளம் பேணாதோழிந்தால் வாழ்க்கை நலன் கூடாது. எனவே உள்ளம் உரம் பெற்றத்தக்க ஆறு சிறந்த கருத்துக்களை ஒவ்வொரு பாட்டிலும் அமைத்துப் பாடியிருப்பதால் இஃது ஏலாதி எனப்பட்டது.

இந்நாலாசிரியர் கணி மேதாவியார். இவரும் மாக்காயனாரின் மாணவரேயாகையால் ஐந்தாம் நூற்றாண்டினர் என்பதை உய்த்துணரலாம். இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. கணிதம், கணியம் என்னும் சோதிடத்திலும் வல்லவராதனால், கணித மேதாவி எனப்பட்டார். இறை வாழ்த்துத் தவிர்த்து வெண்பாவால் ஆன எண்பது பாடல்களைக் கொண்டது ஏலாதி. செல்வந்தர்களுக்குக் கல்விக்கென உதவும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தும் ஒரு வெண்பா இது :-

“ஊணாடு கூறை எழுத்தாணி புத்தகம்
பேணாடும் எண்ணும் எழுத்திவை - மாணாடு
கேட்டெழுதி ஓதிவாழ் வார்க்கீந்தார் இம்மையான்
வேட்டெழுத வாழ்வார் விரிந்து.”

12. கார் நாற்பது

ஜங்குறு நூற்றில் இடம் பெற்றுள்ள ‘இளவேனிற் பத்து’ பாடலைப் போன்று கார் காலத்தைப் பற்றிய நாற்பது வெண்பாக்களைக் கொண்ட நூல். காலத்தையும், பாடல் எண்ணையும் இணைத்துக் கார் நாற்பது எனப்பட்டது. கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் நாற்பதே பாடல்களைக் கொண்ட நான்கில் இதுவும் ஒன்று.

மூல்லைத் திணைப்பொருள் சிறப்பாக உருவப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இந்நால் நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் ஆசிரியர் மதுரைக் கண்ணங்கூத்தனாரால் படைக்கப் பட்டதாகும்.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியைத் தோழி தேற்றுவதும், தலைவியை நினைத்துத் தலைவன் தேர்ப் பாகனிடம் புலம்புவதும் இந்நாலில் பெரிதும் பேசப்படும் கருப் பொருட்கள்.

“நலமிகு கார்த்திகை நாட்டவர் இட்ட

தலைநாள் விளக்கின் தகையுடைய வாகிப்

புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி சிலமொழி

தூதொடு வந்த மழை” என்பது நூலின் தலைப்புக்கு ஏற்ற கார்காலக் காட்சிக் கருத்துப் பாடல்.

13. ஐந்திணை ஐம்பது

திணைகள் ஐந்தென்பதை மேற்கணக்கு நூல்கள் மூலம் முன்னரே அறிந்துள்ளோம். மூல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலைத் திணைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பத்துப் பத்துப் பாடல்களாக ஐம்பது பாடல்களைப் பெற்றிருப்பது இந்நால். மேற்கணக்கில் ஆசிரியத்தால் கூறப்பட்டவை, கீழ்க் கணக்கில் வெண்பாவில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்நாலைப் படைத்த ஆசிரியர் மாறன் பொறையனார் நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராக நம்பப்படுகிறார்.

மாக்கள் எனப்படும் மான்கள் ஆனும் பெண்ணுமாக இணைந்து வாழ்கின்றன. பெண்ணுக்கு அரணாகவும், அதன் பால் அன்பாகவும் ஆண் மான் விளங்குகிறது. தன்னலம் விட்டுக் கொடுத்துப் பெண் நலன் பேணுகிறது மான். நாம் பேசுகிறோம். நமக்குப் பாடமாகும் பாடல் இது :-

“சனைவாய்ச் சிறுநிரை எய்தாதென்று எண்ணிப் பின்னொன் இனிதுண்ண வேண்டிக் - கலைமாத்தன் கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரம்னன்பர் காதலர் உள்ளாம் படர்ந்த நெறி.” இதே கருத்திலமைந்த பாடல் கலித்தொகையில்,

“துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப் பிடியூட்டிப் பின்உண்ணும் களிறு” என்று பாடி உள்ளார் பெருங்கடுக்கோ.

14. தினைமொழி ஐம்பது

இதுவும் ஐந்து தினைக்கும் ஒவ்வொன்றுக்கும் பத்துப் பாடல்களாக ஐம்பது வெண்பாக்களால் ஆன நூல். நான்கு பாடல்கள் மட்டில் நேரிசை வெண்பாக்களாக இடம் பெற்றுள்ளதன் காரணம் விளங்கவில்லை. எஞ்சிய நாற்பத்தாறும் இன்னிசை வெண்பாக்கள். தினைகளின் வரிசை மாற்றிப் பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. உவமைச் சிறப்பு நூலின் அணி. ஆசிரியர் சாத்தந்தையார் மகனார் கண்ணஞ்சேந்தனார்.

“யாழும் குழலும் முழவும் இயைந்தென
வீழும் அருவி விறல்மலை நன்னாட
மாழைமான் நோக்கியும் ஆற்றாள் இரவரின்
னூர் அறி கெளவை தரும்” என்பது தலைவியின் மன நிலையையும், மலையருவியின் ஓசைச் சிறப்பையும் விளக்குகிறது.

15. ஐந்தினை எழுபது

ஐந்து தினைகளுக்கும், தினை ஒவ்வொன்றுக்கும் பதினான்கு பாடல்களாக எழுபது பாடல்களைக் கொண்டது இந்த நூல். தினைகளை முன் குறிப்பிட்ட நூல்களில் உள்ள வரிசையில் அமைக்காமல் சிறுமாற்றத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. படிப்பார்க்கு மயக்கம் ஏற்படாமலிருக்க இந்த மாற்றம் சிறிது உதவலாம்.

இந்நாலைப் படைத்தளித்தவர் மூவாதியார். இவரைச் சமனர் என்பர். ஆனால், இறை வணக்கப் பாடலாக விநாயகர் வாழ்த்து இடம் பெற்றுள்ளது. மதப் பற்றாளரின் இடைச் செருகல் இப்பாடல் எனக் கருத இடமேற்படுகிறது.

16. தினை மாலை நூற்றைம்பது

ஏலாதியை இயற்றிய கணி மேதாவியரே இந்நாலையும் படைத்துள்ளார். இவரைக் கணியன் மேதாவி என்றும் குறிப்பிடுவர். இவரைப் பாண்டிய மன்னர் ஒருவர் ஆதரித்தார் என்பர். கீழ்க் கணக்கு அகப்பாடல் நூல்களுள் அதிக எண்ணிக்கையிலான பாடல்களைக் கொண்ட நூல் தினை மாலையே!

ஒவ்வொரு தினைக்கும் 30 பாடல்களாக 150 வெண்பாக்களை உள்ளடக்கியது இந்நால். சுந்தரர் தேவாரப் பாடற் கருத்துக்களும், மணிவாசகரின் திருக்கோவையார் கருத்துக்களும் இந்நால் பாடல்களில் பவனி வருகின்றன. மறுமைக்குக் காத்திராமல் இம்மையிலேயே ஒருவருடைய செயலின் பலன் தெரியும் என்னும் கருத்து இவர் பாடலில் புதுமையானது.

17. கைந்திலையும் இன்னிலையும்

கைந்திலை, இன்னிலை என்னும் இரு நூல்களுள் எந்நால் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு வரிசையில் இடம் பெற்றது என்பதில் இரு வேறு கருத்துக்கள் உண்டு. பட்டிமன்றப் பாங்கில் கைந்திலையே என்பாரும் உண்டு; இன்னிலையே என்பாரும் உண்டு. சில நடுவர்களின் தீர்ப்புரை போல், இதுவும், அதுவும் என்னும் நடுநிலையில் இரண்டையும் அறிந்து கொள்வதில் தவறில்லை.

இன்னிலை : இந்நால் ஆசிரியர் பொய்கையார். பாரதம் பாடிய பெருந் தேவனார் இறை வாழ்த்துப் பாடலுடன் இதனை மதுரை பூதனார் தொகுத்தார் என்பர். இந்நால் அறப் பாலில் பத்து வெண்பாக்களும், பொருட் பாலில் ஓன்பதும், இன்பப் பாலில்

பன்னிரண்டும், வீட்டிலக்கப் பாலில் பதினான்கும் என நாற்பத்தைந்து வெண்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. அறங்கரூம் இந்நாலின் நடையழகு சிறப்பானது. இந்நாலுக்கு வ.உ.சி. உரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

“இத்த உரிமையளா ஊடற்கு இனியளாக்
குற்றம் ஒருஉம் குணத்தளாக் - கற்றறிஞர்ப்
பேணும் தகையளாக் கொண்கண் குறிப்பறிந்து
பேணும் தகையினாள் பெண்” என்பது இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள வெண்பா.

கைந்திலை : இந்நாலாசிரியர் புல்லங் காடனார் ஐந்தாம் நூற்றாண்டினர் என்பர். தினைக்கு 12 பாடல்களாக ஐந்தினைக்கும் 60 பாடல்கள் கொண்ட நால்.

18. களவழி நாற்பது

கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் புறப்பொருள் பாடும் நால் இதுவொன்றே.

ஏர்க்களம் பற்றியும், போர்க்களம் பற்றியும் பாடுவதைக் களவழி என்கிறது தொல்காப்பியம்.

கழுமலம் போரில் சோழன் செங்கணானிடம் தோற்றுப் போன சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறையை மீட்கப் பொய்கையார் செங்கணானைப் புகழுந்து பாடிய பாத்தொகுப்பே இந்நால்.

இதிலடங்கிய பாக்கள், நால்வகைப் படைகளின் போரிடுந் திறனையும், போரால் விளையும் தீமைகளையும் நன்கு விளக்குகின்றன. பரணி நூல்களுக்கு வழிகாட்டி நூலென்றும் இதனைக் கூறலாம். இந்நாலின் நாற்பது வெண்பாக்களில் ஒன்று :-

“உருவக் கடுந்தேர் முடுக்கிமற் றத்தேர்ப்
பரிதி சுமந்தெழுந்த யானை - இருவிசும்பிற்
செல்கடர் சேர்ந்த மலைபோன்ற செங்கண்மால்
புல்லாரை அட்ட களத்து.”

திருமறைகள்

சிவனியத்தின் செல்வாக்கை வீழ்த்திச் சமணமும், பெளத்தமும் நாட்டில் ஓங்கி வளரத் தொடங்கின. சமணம் தமிழ் எல்லையில் தன் ஆட்சிப் பரப்பை விரிவாக்கிக் கொண்டு வந்தது. அரசின் துணையைப் பெற்ற எதுவும் விரைவான வளர்ச்சியைப் பெறுவது இயல்பே. மன்னர்களின் மதமாகச் சமணம் தலையெடுத்தது. அதன் வளர்ச்சிக்கு அணை கட்ட வேண்டும் என்று துடித்தெழுந்தனர் சிவனியத் தொண்டர்கள். மொழியின் துணையின்றிச் சமயத்தின் வளர்ச்சி வழிச் செலவு இயலாதன்றோ? இங்கே சிவனியமும் - தமிழும் நெய்யும் தொன்னையுமாயின.

உலகில் மண்ணுக்கும் பெண்ணுக்கும் நடந்த போர்களுக்கு அடுத்துப் பெருமளவிளான போர்ச் செயலுக்குக் காரணமாக இருந்ததும், இன்றும் இருந்து வருவதும் மதமும், சமயமுமேயாகும். மூன்றாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கம், சமணத்தின் ஆளுமை தமிழகத்தில் ஆழங்கால் காணத் தொடங்கியதால் - அதன் வளர்ச்சிக்கு எதிராகச் சிவனிய அடியார்கள் தொடங்கிய போராட்டத்தின் ஏச்சமே திருமறைகள்.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களில் பல சமணர்களால் படைக்கப்பட்டவை என்றாலும், அவற்றுக்குப் பின் சமணர்களின் படைப்பிலக்கியைப் பணிக்குச் சான்றான நூல்கள் குறைந்தும் மறைந்தும் விட்டன. நாயன்மார், ஆழ்வார்களின் பனுவல் படையெடுப்பால் சமணம் சரியவும், பெளத்தம் மறையவும் தொடங்கின. சிவனியத்தின் வெற்றிப் பாதையின் மைல் கற்களான திருமறைகள் குறித்து அறிவோமா?

திருமறைகள் பன்னிரெண்டென முறைப்படுத்தினர் ஆன்றோர். சீர்காழி திருஞான சம்பந்தரின் தேவாரப் பதிகங்கள் இந்த வரிசையில் முதல் மூன்றிடங்களில் வைத்துச் சிறப்பிக்கப் பட்டன. ஞானசம்பந்தர் காலத்திலேயே வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசரின் தேவாரப் பதிகங்கள் நான்கு, ஐந்து, ஆறாம்

திருமுறைகளாயின. தடுத்தாட்கொள்ளப் பட்ட சுந்தரமூர்த்தி பாடியவை ஏழாம் திருமுறையாகவும், மாணிக்க வாசகப் பெருமானின் திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும் எட்டாம் திருமுறையாகவும் வரிசை பெற்றன. இவ்வெட்டுத் திருமுறைப் பாடல்களும் மக்களின் செல்வாக்கைப் பெற்றவை. கோவில்களிலும், விழாக்களிலும் இசைக்கவும் படுகின்றன.

ஒன்பதாம் திருமுறை ஒன்பது அடியார்களால் படைக்கப்பட்ட திருவிசைப்பா. இதன் பாடல்களைப் படைத்தளித்திருப்போர் திருமானிகைத் தேவர், சேந்தனார், கருவுர்த் தேவர், பூந்துருத்தி நம்பி காட நம்பி, கண்டராதித்தர், வேணாட்டடிகளார், திருவாலியமுதனார், புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர்.

பத்தாம் திருமுறையில் திருமூலரின் மூவாயிரம் பாடல்கள் அடங்குகின்றன. பதினேராம் திருமுறைதான் அதிகமான நூல்கள் என்னிக்கையை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதில் 40 நூல்கள் அடங்குகின்றன. பாடியோர், பாடப்பட்ட நூல்கள் இவை :-

1. காரைக்காலம்மையார்

அ. திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகங்கள்	22 பாடல்கள்
ஆ. திரு இரட்டை மணிமாலை	20 பாடல்கள்
இ. அற்புதத் திருவந்தாதி	101 பாடல்கள்

2. ஜயதிகள் காடவர் கோன் நாயனார்

அ. திருக்கோயில் திருவெண்பா	24 பாடல்கள்
----------------------------	-------------

3. சேரமான் பெருமாள் நாயனார்

அ. பொன் வண்ணத் திருவந்தாதி	100 பாடல்கள்
ஆ. திருவாரூர் மும்மணிக் கோவை	30 பாடல்கள்
இ. திருக்கைலாய ஞான உலா	197 அடிகள்

4. நக்கீர தேவ நாயனார்

1. கயிலைபாதி காளத்திபாதி ^த திருவந்தாதி	100 பாடல்கள்
2. திருங்கோய்மலை எழுபது	70 அடிகள்
3. திருவலஞ்சழி மும்மணிக் கோவை	15 பாடல்கள்
4. திருஎழுகூற்றிருக்கை	55 அடிகள்
5. பெருந்தேவ பாணி	47+1 அடிகள்
6. கோபப் பிரசாதம்	100 அடிகள்
7. கார் எட்டு	8 அடிகள்
8. போற்றித் திருக்கலி வெண்பா	46 அடிகள்
9. திருமுருகாற்றுப்படை	317+10 அடிகள்
10. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்	158 அடிகள்

5. கல்லாட தேவ நாயனார்

திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் 38 அடிகள்

6. கபில தேவ நாயனார்

அ. முத்தநாயனார் திரு இரட்டை மணிமாலை	20 பாடல்கள்
ஆ. சிவபெருமான் திரு இரட்டை மணிமாலை	37 பாடல்கள்
இ. சிவபெருமான் திருவந்தாதி	100 பாடல்கள்

7. பரணதேவ நாயனார்

சிவபெருமான் திருவந்தாதி 100 பாடல்கள்

8. இளம்பெருமான் அடிகள்

சிவபெருமான் திருமும்மணிக் கோவை 37 பாடல்கள்

9. அதிராவடிகள்

முத்தபிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை 23 பாடல்கள்

10. பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

1. கோயில் நான்மணி மாலை	40 பாடல்கள்
2. திருக்கழுமல மும்மணிக் கோவை	22 பாடல்கள்
3. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக் கோவை	30 பாடல்கள்
4. திருஏகம்பழுடையார் திருவந்தாதி	70 பாடல்கள்
5. திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபல்து	10 பாடல்கள்

11. நம்பியாண்டார் நம்பி

1. திருநாளையூர் விநாயகர் திருவிரட்டை மணிமாலை 100 பாடல்கள்	
2. கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம்	70 பாடல்கள்
3. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி	59 பாடல்கள்
4. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி	101 அடிகள்
5. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சன்னபை விருத்தம்	11 பாடல்கள்
6. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை	30 பாடல்கள்
7. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா மாலை	144 அடிகள்
8. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம்	49 பாடல்கள்
9. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத் தொகை	65 அடிகள்
10. திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவேகா தசமாலை	11 பாடல்கள்

திருமுறையில் பன்னிரண்டாவதாக இறுதியில் வைத்தேற்றப்படுவது திருத்தொண்டர் மாக்கதை எனப்படும் பெரிய புராணமாகும். புராணம் என்பதைக் கடவுளர் கதை என்பர். பாடற் சிறப்புக் கருதித் திருத்தொண்டர் கதைகள் புராணம் எனப் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டது போலும். சிலம்புக்குப் பின் தனித் தமிழ் இலக்கியமாக உருவானது இம்மாக்கதையே. இந்நாலைப் படைத்தது 12-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருண்மொழித் தேவர். ஆனால், இவர் குடிப்பெயரான ‘சேக்கிழார்’ என்றே பெருவழக்கில் அறியப்படுகிறார்.

சோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் முதலமைச்சராக இருந்தவர். சோழ மன்னானால் உத்தம சோழப் பல்லவராயன் எனும் பட்டமளித்துப் பாராட்டப் பட்டவர். இவரையும், இவரியற்றிய இந்நாலையும் யானை மீதேற்றி மன்னனே கவரி வீசி நகர்வலம் வந்ததாகச் செய்தி கூறுகிறது.

புராணம் பாடியவரைப் பற்றி ஒரு புராணமே படைக்கப் பட்டிருப்பது சேக்கிழாரின் பெருமைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும். உமாபதி சிவாச்சாரியார்தான் ‘சேக்கிழார் புராணம்’ பாடிச் சிறப்புச் செய்தவர். பெரும்புலவர் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடிச் சிறப்புக்குச் சிறப்பு சேர்த்தார்.

பன்னிரண்டு சருக்கங்களில், நான்காயிரம் பாடல்களை நல்ல தமிழில் படைத்த ஒரு பெரும்புலவனுக்கு மன்னன் இதைச் செய்யக் கூடாதா என்ன? சிறப்பினும் மிக்க செலவழும் உண்டோ?

“ஆனதங் கேள்வ ராங்கோர் பரத்தைபா வணைந்து நன்ன மானமுன் பொறாது வந்த ஆடலான் மனையின் வாழ்க்கை ஏனைய வெல்லாஞ் செய்தே உடனுறை விசையா ரானார் தேனலர் கமலப் போதிற் ரிருவினு முருவின் மிக்கார்” என்று பரத்தையிடம் சென்று மீண்ட தலைவனோடு இணைந்து வாழ முடியாதென்ற பெண்ணின் உறுதிப்பாட்டினை நினைத்து இந்நாள் பெண்கள் வாழும் வகையறிந்து ஊக்கம் பெறலாம்.

பெரிய புராண ஆசிரியர் சேக்கிழாருக்கு முன்னோரான, முதல் எட்டுத் திருமறைப் பாடல்களைப் படைத்தவர்களும், சிவநெறி அடியார்களுள் மக்களால் அறியப்பட்டவர்களுமான ஞானசம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தர மூர்த்தியார் மற்றும் மணிவாசகர் குறித்து மிகச் சருக்கமாகவேனும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

திருஞானசம்பந்தர்

சோழ நாட்டில் சீகாழியில் சிவபாத இருதயர்-பகவதியார் இணையின் திருமகனாகப் பிறந்தவர். மிகச் சிறு வயதிலேயே பாடுந்திறம் பெற்றார். இவர் பதினாறாயிரம் பதிகங்கள் பாடியதாகக் கூறப்பட்டாலும், நமக்குக் கிடைத்திருப்பவை 384 பதிகங்களே. இவர் பாடல்கள் இசைநலன் பெற்றவை. 23 வகையான பண் வகையில் இவர் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பன்னிரு திருமறையில் முதலில் வைத்தெண்ணப்படுவது சம்பந்தர் தேவாரமே! சமனர்களுக்கு எதிரான முதல் சமயப் போராளி இவரே எனலாம். இவர்தம் 16-ஆம் அகவையில் பெற்றோர் விருப்பப்படி திருநல்லூர் நம்பாண்டர் மகள் ‘சொக்கி’ என்பவரை மனந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்தில் அதிக பாடல்களைக் கொண்டது இவரைப் பற்றிய செய்திகளே.

“மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே” என்னும்
பாடல் பண் இனிமையில் பலரையும் ஈர்த்த அடிகள்.
நாவுக்கரசரை ‘அப்பர்’ ஆக்கியவர் ஞானசம்பந்தர். சமணத்தின்
சரிவைத் தொடக்கி வைத்தவரும் இவர்தான்.

திருநாவுக்கரசர்

நால்வருள் ஆகவையால் முத்தவர் நாவுக்கரசர். என்பத்தோராண்டுகள் வாழ்ந்து சிவனியப் பணி செய்து 4900 பதிகங்கள் பாடியவர். ஆனால், அவர் படைப்பாகக் கிடைத்திருப்பவை 313 பதிகங்கள்தாம். அப்பர் தேவாரம் திருமுறையில் 4, 5, 6 என வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆளுடை அரசர், வாகீசர், தாண்டக வேந்தரென்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டவர். ‘மனித்த பிறவியும் வேண்டுவ தேயிந்த மாநிலத்தே’ என்று பிறப்பறுக்க விழையாமல், பிறப்பெடுக்க விழைந்த பேரருளாளர்.

இன்று கடலூர் மாவட்டத்தில், பண்ணுருட்டியை அடுத்துள்ள திருஆழூரில் புகழனார்-மாதினியார் இணையரின் மகனாகத் தோன்றியவர். உடன் பிறந்தவர் திலகவதியார்.

சமணம் தழுவியிருந்த போது தருமசேனராகத் திகழ்ந்தவர்,

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலை இல்லோம்
ஏமாப்போம் பினியறியோம் பணிவோம் அல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்ப மில்லை”
வீரத் துறவியின் வெற்றி முழக்கமிது.

கந்தரர்

திருமுனைப்பாடி என்று முன்னரமைக்கப்பட்ட நாட்டில் (விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் உள்ள) திருநாவலூரில் சடையனார்-இசௌனியார் இணையின் மகவாகப் பிறந்தவர் நம்பி ஆரூர். இவருடைய இளமை எழிலில் மயங்கிய நரசிங்க முனையரையன் இவரைத் தத்தெடுத்து வளர்த்தார். அடியார்களின் பெருமையை உயர்த்த, நம்ப முடியாத கதைகளைப் புனைந்து மக்களை ஈர்ப்பது பண்டைய முறை. கடவுளரோடு தொடர்புபடுத்தும் கதை ஞானசம்பந்தரைப் போன்றே சுந்தரருக்கும் உண்டு. இவரும் ‘அந்தணர்’ வகுப்பினர். நாவுக்கரசருக்கு அந்தப் பெருமை தரப்படவில்லை. நாயன்மார்களில் இன்னலுற்றவர் அப்பரே!

இவருடைய தேவாரம் ஏழாந் திருமுறையாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. தம்பிரான் தோழரென்றும், நாவலூரார் என்றும், வன்தொண்டர் என்றும் சிறப்பாக அழைக்கப்பட்டவர் இவர். திருமனைம் நடைபெறும் தருவாயில் இறைவனால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டவர் சுந்தரர். பின்னர்த் திருக்கோயில் தோறும் சென்று பாடி வந்தபோது திருவாரூரில் பரவை நாச்சியாரையும், திருவொற்றியூரில் சங்கிலி நாச்சியாரையும் மணைந்து வாழ்ந்து தன் பதினெட்டாம் அகவையிலேயே இயற்கை எய்தியவர்.

இவர் முப்பத்தெட்டாயிரம் பாடல்கள் பாடியதாகக் கூறப்படுகிறது. கிடைத்திருப்பவையோ 1026 பாடல்கள். இவர் காலம் 7 அல்லது 8-ஆம் நூற்றாண்டெனப்படுகிறது.

“அரும்பருகே சுரும்பருவ அறுபதம் பன்பாட
அணிமயில்கள் நடமாடும் அணிபொழில் சூழ்யலின்
கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வளருங் கழனிக்
கமலங்கள் முகமலருங் கலையநல்லூர் காணே?”
என்பது நம்பி ஆரூரின் அருமையான இயற்கைப் பாடல்.

மாணிக்க வாசகர்

பயின்றாரால் பாரட்டப்படும் திருவாசகத்தையும், திருவெம்பாவையோடு, திருக்கோவையார் என்று சிறப்பாக வழங்கப்படும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார் மாணிக்க வாசகர். திருவாசகத்தில் 51 தலைப்புகளில் 659 பாடல்கள் உள்ளன. திருக்கோவையில் கோவை இலக்கணப்படி கட்டளைக் கலித்துறையில் 400 பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். திருவெம்பாவை 200 பாடல்களைக் கொண்டது.

இவர் பாண்டி நாட்டுத் திருவாதலுரில் பிறந்தவராகையால் திருவாதலுரார் என்று அழைக்கப்பட்டார். இயற்பெயர், பெற்றோர் பெயர் விபரம் தெரியவில்லை.

இவர் அரிமர்த்தனப் பாண்டியனிடம் அமைச்சராக இருந்தார். இவரும் ‘அந்தணர்’ மரபினர் என்பதால், இவருக்கும் இறைவன் தொடர்புடைய கதையுண்டு. மன்னானால் தென்னவன் பிரம்மராயன் என்று பட்டமளித்துப் பாராட்டப் பெற்றார்.

முனைவர் ஜி.ஐ.போப் திருவாசகத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

இறையை வழிபட இனியதும், ஏற்றதும் நந்தாய் மொழியாம் தமிழே என்பது அடியார்களால் பட்டறிந்து பகரப்பட்டதும், ஆய்ந்தறிந்து கூறப்பட்டதுமான உண்மை. தமிழ்ச் சுவையறியாத சிலர் தமிழில் இறைவனை வழிபட்டால் பயன் கிட்டாது என அச்சறுத்தல் விதையைத் தூவுகிறார்கள். மாணிக்கவாசகரின் திருவகவல் இது.

“ஆடக மதுரை அரசே போற்றி
கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
தென்தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி

மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி என்று கூறிப் பாருங்கள் ஓசை நயந் தெரியும். நாம் சொல்வது நமக்கும் புரியும்; கேட்கின்ற பிறர்க்கும் விளங்கும். நமக்கு விளங்குவது இறைவனுக்கு விளங்காதா? “திருவாசகத்திற்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்” என்பதே மணிவாசகர் சிறப்பைக் கூறுகிறதே!

மாலிய நூல்கள்

நாலாயிர தில்ய பிரபந்தம்

தமிழ்க் காப்பியங்கள் எண்ணிக்கையில் ஐம்பெரு என்றும், ஜஞ்சிறு என்றும் வகுத்துரைக்கப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்கள் பதினெண் மேல் கணக்கு, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்று பதினெட்டாகத் தொகுக்கப் பட்டன. சிவனிய இறை நெறி இலக்கியங்கள் பன்னிரண்டாகத் தொகுத்து திருமுறைகள் எனப் பெயரிடப் பட்டன. அதே முறை மாலியப் பாடல்களுக்கும் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

பன்னிரு ஆழ்வார்கள் (திருமால் அடியார்களை ஆழ்வார்களென்றும், சிவனிய அடியார்களை நாயன்மார்கள் என்றும் குறிப்பது இறைநெறி இலக்கிய மரபு) பாடிய இறை வழிபாட்டுப் பாடற் தொகுப்பு நாலாயிர தில்ய பிரபந்தம்.

முதலாழ்வார்கள் என்று குறிப்பிடப்படும் பொய்கையாழ்வார், பூத்ததாழ்வார், பேயாழ்வார் மூவரும் இயற்றியவை திருவந்தாதி எனப்பட்டது. இவர்கள் மூவரும் பாடிய அந்தாதிக்கும் கூட ஒரு கட்டுக் கதை உண்டு.

திருமழிசையாழ்வார் திருச் சந்த விருத்தத்தோடு நான்காம் திருவந்தாதியையும் இயற்றியுள்ளார்.

முதல் திருவந்தாதி :

இதைப் பாடியவர் பொய்கையில் தோன்றிதாகக் கூறப்படும் பொய்கையாழ்வார். திருக்கோவலூரில் தங்கியிருந்த போது இது பாடப்பட்டது. ஒரு செய்யுளில் முடிவில் வரும் சொல்லே அடுத்த செய்யுளின் தொடக்கமாக அமைத்துப் பாடுவதே அந்தாதி. இதில் நூறு வெண்பாக்கள் உள்ளன. திருமாலின் படுக்கையான அரவைப் பற்றித் தாவயாக இவர் படைத்த பாடல் :

“சென்றால் குடையாம், இருந்தால்சிங் காதனமாம்;
நின்றால் மரவடியாம்; நீங்கடலூள் என்றும்
புணையாம், மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் பூல்கும்
அுணையாம் திருமாற்கு அரவு.”

இரண்டாம் திருவந்தாதி :

இதைப் படைத்தவர் பேயாழ்வாரின் சீடரான பூதத்தாழ்வார். இஃது இவர் திருக்கோவலூரில் பொய்கை ஆழ்வாரோடு தங்கியிருந்த போது, மூவரோடு நான்காவதாக ஒருவரும் தங்களோடு இருப்பதாக உணர்ந்து, நான்காமவர் இறைவனே எனக் கண்டபோது மூவரும் பாடியவை திருவந்தாதி. இவர் பாடியது இரண்டாம் திருவந்தாதி; நாறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது. பூதம் என்ற சொல்லைப் பாடல்களில் அமைத்துப் பாடியதால் பூதத்தாழ்வார் என்றழைக்கப்பட்டார். இவர் மாமல்லபுரத்தில் பிறந்தவர். இறையடியார்கள் தமிழை எத்துணை உயர்வாக மதித்தனர் என்பதை இற்றை மாந்தர் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். தமிழை ஞானத் தமிழ் என்கிறார் ஆழ்வார்.

“அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா - நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணர்க்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்.”

மூன்றாம் திருவந்தாதி :

இதை இயற்றியவர் சென்னை மயிலாப்பூரில் பிறந்தவர் எனப்படும் பேயாழ்வார். சக்கரதாரி போல், இறையன்பு மேலீட்டால் உணர்ச்சிமிக ஆடிப்பாடிக் கடவுளை வழிபட்டதால், இயல்புக்கு மீறிய செயல் கண்டு இவரைப் பேயாழ்வார் என அழைத்தனர். ஒழுக்கத்தை வலியூறுத்தும் பாடல் அடிகள் இதோ :-

“அறிவென்னும் தாள்கொளுவி, ஜம்புலனும் தம்மில்
செறிவென்னும் திண்கதவம் செம்மி.” புலன்டக்கமே ஒழுக்கத்தின் மூலம் என்பதை உணர இவ்வடிகள் போதாவா?

நான்காம் திருவந்தாதி, திருச் சந்தம் :

இவ்விரு இலக்கியங்களையும் படைத்தவர் திருமழிசை ஆழ்வார். இவர் 6-ஆம் நூற்றாண்டில் தொண்டை நாட்டில் திருமழிசை என்னும் ஊரில் பிறந்தவர். இவர் ஞானசம்பந்தரைப் போன்று சமணர்களைக் கடிந்தவர்.

“அறியார் சமனர் அயர்ந்தார் பெளத்தர்
சிறியார் சிவப்பட்டார்கள் செப்பில் - வெறியாய்
மாயவனை மாலவனை மாதவனை ஏத்தாதார்
ஈனவரே ஆதலால் இன்று.” என்னும் வெண்பா
இவருடைய புறச் சமயக் காழ்ப்பினை விளக்கும்.

திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய் மொழி இவற்றைப் படைத்தளித்தவர் நம்மாழ்வார். இந்நான்கு நூல்களையும் நான்கு வேதங்களாகவே கருதுவர் மாலிய அடியார்கள். இவருடைய திருவாய் மொழியைத் திராவிட வேதம், திராவிட வேத சாரம், செந்தமிழ் வேதம், ஆன்ற தமிழ் மறைகள் 1000 என்று புகழ்ந்தவர்கள் பொருத்தம் மட்டில் பார்க்கத் தவறி விட்டனர். செந்தமிழ் வேதம் எப்படி நால் வேதத்தோடு ஒத்ததாக இருக்கும்? திருக்குறள் அடிகள் எடுத்தாளப் பட்டிருப்பதால் நூலின் சிறப்புக் கூடுகிறது.

திருவிருத்தத்தில் 100 பாடல்களும், திருவாசிரியத்தில் 7 ஆசிரியங்களும், பெரிய திருவந்தாதியில் 87 வெண்பாக்களும், திருவாய் மொழியில் 1000 பாடல்களும் உள்ளன. இவர் பாடல்கள் பண்ணமைதி கொண்டவை.

“உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் எவனவன்
மயர்வற மதிநலம் அருளினன் எவனவன்
அயர்வறும் அமர்கள் அதிபதி எவனவன்
துயரது சுடரடி தொழுதெழு என்மனனே” என்று திருமாலே உயர்ந்தவன் எனத் தொழுதுப் பாடியவர்.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு :

இந்தப் பதிகத்தைப் பாடியவர் மதுரகவியாழ்வார். பதினொரு பாசுரங்களைக் கொண்ட இந்நால் தொடக்கத்தில் ‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு’ என்னும் சொற்றொடரைக் கொண்டிருப்பதால், அச்சொற்றொடரே நூலுக்குப் பெயராயிற்று.

நூலாசிரியர் பாண்டி நாட்டுத் திருக்கோளூரில் பிறந்தவர். வடநாட்டுத் திருக்கோயில்களை வழிபட்டுவரச் சென்றவர், நம்மாழ்வாரின் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டு, மீளாவந்து அவருடைய மாணக்கரானார். திருமாலை வழிபடுவதைப் போல் மதுரகவியையே வழிபட்டவர். அவர் இயற்கையெய்திய பின், அவருடைய திருவுருவச் சிலையைத் திருக்குருகூரில் நிறுவி வழிபட்டவர். திருவாய் மொழியை இவர் திருக்கரம் பிடித்த எழுத்தாணி தான் ஓலைச் சுவடியில் உழவு நடத்தியது.

“நாவினால் நவிற்றி இன்ப மெய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவு மற்றறியேன் குருகூர் நம்பிப்

பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவேனே” என்னும் பாடல்கள் இவருடைய அழுத்தமான குரு பற்றையே காட்டுகிறது.

பெரியாழ்வார் திருமொழி :

திருமொழி, திருப்பல்லாண்டு என்னும் இரு நூல்களைப் படைத்தவர் பெரியாழ்வார். வேயர்கோன் என்றும் அழைக்கப் பட்டார். தென் பாண்டி நாட்டில் திருவில்லிப் புத்தூரில் பிறந்தவர். தன் வளர்ப்பு மகள் ஆண்டாளைத் திருவரங்க நாதனுக்கு நாயகி ஆக்கியவர் ஆனதால் பெரியாழ்வார் என்று சிறப்பிக்கப் பட்டார். இவரை 9-ஆம் நூற்றாண்டினர் என்பர். இவருடைய இயற்பெயர் விட்னு சித்தன். வல்லப் தேவனால் பட்டர்பிரான் என்று பட்டப் பெயர் குட்டப்பட்டவர் பெரியாழ்வார். ‘பிள்ளைத் தமிழ்’ இலக்கியத்திற்கு வழிகாட்டியவர். தாலாட்டை இலக்கியமாக்கிய முதல்வரும் இவரே.

திருவாய் மொழியில் 461 பாகரங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர் பெரியாழ்வார் எனச் சிறப்பிக்கப் பட்டதற்கான காரணத்தை விளக்கும் வெண்பா :-

“மங்களா சாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் தங்களார் வத்தளவு தானன்றிப் - பொங்கும் பரிவாலே வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்.”

இவருடைய திருப்பல்லாண்டு :-

“பஸ்லாண்டு பஸ்லாண்டு பஸ்லாயிரத் தாண்டு
பஸ்கோடி நூறாயிரம்” என்று தான் தொடங்குகிறது.

ஆண்டாள் :

திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி ஆகியவற்றைப் பாடிக் கொடுத்தவர் ஆண்டாள். ‘குடிக் கொடுத்த சுடர் கொடி’ என்று மாலிய அடியார்களால் சிறப்பாகப் பேசப்படுவார். பூந்தோட்டத்தில் திருத்துழாய்ச் செடியின் கீழ்ப் பச்சிளங் குழந்தையாகக் கிடந்தவரை, எடுத்து வளர்த்த பெரியாழ்வார் குட்டிய பெயர் கோதை. இறைவனுக்குச் குட்டத் தந்தை தொடுத்த மாலையைத் தான் குடி அழகு பார்த்தபின், இறைவனுக்குச் குடப் பூக்குடலையில் வைத்தவள் ஆனதால் காரணப் பெயராகச் குடிக் கொடுத்தவள் ஆனார்.

இவர் பாடிய திருப்பாவை முப்பது பாகரங்கள் கொண்டது. நாச்சியார் திருமொழியில் நூற்று நாற்பத்து மூன்று பாகரங்கள் உள்ளன.

“மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால் நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்” என்று துயில் கலையப் பாடியவர்.

“எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோ(டு) உற்றோமே யாவோம் உனக்கேநா மாட்செய்வோம் என்று அரங்கனைப் பாடித் துதித்தவர்.

திருமங்கையாழ்வார் :

பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுஞ்சாண்டகம், திருவெவழு கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் ஆகிய ஆறும் திருமங்கையாழ்வாரின் படைப்புகள். கொங்குமலர் குழலியர்கோன், கொற்றவேல் பரகாலன், கலியன், ஆலிநாடன், அருள்மாரி என்னும் விருதுகளோடு ‘நாலுகவிப் பெருமாள்’ என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டார்.

இவர் நூல்களில் அதிக எண்ணிக்கையாக 1084 பாசுரங்களைக் கொண்டது பெரிய திருமொழி. மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையாக 20 பாடல்களைக் கொண்டது திருக்குறுந்தாண்டகம்.

இவர் சோழ மண்டலத்தில் திருக்குறையலூரில் கள்ளர் மரபில் நீலன் என்பவருக்குப் பிறந்தவர். திருவாலி நாட்டின் மன்னாகவும், சோழனின் படைத் தலைவனாகவும் இருந்தவர். குழுதவல்லிக்காக மதம் மாறியவர். மனைவியின் விருப்பப்படி நாள் தோறும் 1008 மாலிய அடியார்களுக்கு உணவளித்து வரப் பொருள் முட்டுப்பாடு ஏற்பட்டதால் வழிப்பறி செய்து, ‘அன்னதானத்தைச்’ செய்து வந்தார். திருவரங்கப் பெருமான் இவர் முன் தோன்றி நமக்கு விமானம், மண்டபம், கோபுரம், பிரகாரம் செய்யும் என்று கூறியதால், அதற்கான பொருள் தம்மிடம் இல்லாததால் நாகப்பட்டினத்தில் இருந்த தங்கத்தாலான புத்தர் சிலையைக் கவர்ந்து வந்து, அதனால் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு பெருமாள் திருப்பணி செய்ததாகக் கதை கூறுகிறது.

“நாடி னேன் நாடி நான் கண்டுகொண் டேன்

நாராயண என்னும் நாமம்” என்றவர் மற்றவர்களுக்கும் ஆசை துளிர்க்கும்படி,

“குலம்தரும், செல்வம்தந்திடும்; அடியார்
படுதுயர் ஆயின எல்லாம்
நிலம்தரம் செய்யும், நீள்விகம்பு அருளும்
அருளோடு பெருநிலம் அளிக்கும்;
வலம்தரும் மற்றும் தந்திடும்” என்று பாடியுள்ளார்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் :

திருமாலை, திருப்பள்ளி எழுச்சி இரண்டும் இவர் பாடியவை. சோழ நாட்டில், திருமண்டங்குடியில் பிறந்தவர். பெற்றோர் சூட்டிய பெயர் விப்ர நாராயணன். உடலழகு வாய்க்கப் பெற்றவர். திருவரங்கத்தில் பிறந்தவளான தேவதேவி உறையூரில் சோழன் அவையில் நாட்டியமாடித் திரும்பி வந்தபோது இளைப்பார் விப்ர நாராயணர் அமைத்திருந்த பூங்காவில் ஓய்வெடுத்தாள். அச்சோலை அழகில் மனமிழந்து அப்பூங்காவைத் தனதுரிமையாக்கிக் கொள்ள விரும்பினாள். அப்போது அங்கே நீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த விப்ர நாராயணரே அதன் உரிமையாளர் என அறிந்து, தன் அழகால் அவரைத் தன்பால் ஈர்க்க முயன்றாள்.

இறைப் பணியாளரான அவர், தேவதேவியின் அழகையோ, அசைவுகளையோ கண்டு கொள்ளவில்லை. “அவர் இறையடியார். உன்னை ஏற்றுத்துப் பாரார். வா போவோம்” என்றாள் தமக்கை. ஆனால் தன் அழகில் பெருநம்பிக்கை வைத்திருந்த தேவதேவி விப்ர நாராயணரை வீழ்த்தியே தீருவதென்று உறுதியெடுத்தாள். துறவி வேடம் பூண்டாள். பூக்கொய்யும் துணையாளானாள். இயற்கை, குழல் அமைத்துக் கொடுத்தது. மழை, நனைந்த உடை-தனியிடம்-ளரிநெய்யருகே தீப்பொறி. தேவதேவி தன் உறுதியில் வென்றாள். விப்ர நாராயணர் வீழ்ந்தார். பின் இறைவன் ஆட்கொண்டார் என்பது புராணம்.

இவருடைய பாடல்கள் இசைக்க ஏற்றவை.

“பச்சைமா மலைபோல் மேனி, பவளவாய்க் கமலச் செங்கண் என்னும் பாடலும்,

“ஊரிலேன் காணியில்லை உறவு மற்றொருவரில்லை” என்னும் பாடலும் நம் செவிக்கு நெருக்கமானவை.

நம்மாழ்வார் :

திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய் மொழி என்னும் நான்கு பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார் நம்மாழ்வார் என்னும் குருகூர்ச் சட்கோபன். 100 பாடல்களைக் கொண்டு அகத்தினை அமைப்பில் இறையைப் போற்றுகிறது திருவிருத்தம்.

ஆழ்வார் திருநகரி என்னும் குருகையூரில் வாழ்ந்த காரியார் உடைய நங்கையின் திருமகனாகப் பிறந்தவர். குழந்தைப் பருவத்தில் அறியாமைக்கு ஆளாக்கும் ‘சடம்’ என்னும் வளியைச் சினந்து விரட்டியதால் ‘சடகோபர்’ ஆனாரென்றும், உலக இயல்புக்கு மாறாக இருந்ததால் ‘மாறன்’ என்றும் அழைக்கப் பட்டாரென்பர். காரி மாறன், வகுளா பரணன், பராங்குசன், குருகைப் பிரான், திருக்குருகூர் நம்பி என்னும் பெயர்களும் இவர்க்குரியவையே! பெருமாள் அருளால் இவருக்கு நம்மாழ்வார் என்னும் பெயரும் வாய்த்ததென்பர்.

திருவாசிரியத்தில் ஏழு அகவற்பாக்களே உள். பெரிய திருவந்தாதியில் எண்பத்தேழு வெண்பாக்கள் உள்ளன. திருவாய் மொழி 1100 பாடல்களைக் கொண்டது. இவரது நான்கு நூல்களும் நால் வேதக் கருத்துப் பிழிவென்பர் அடியார்கள். விருத்தம், ஆசிரியம், அந்தாதி என்று பாவகையால் குறிப்பிடும் சிறப்பு இவருடைய படைப்புகளுக்கே உரிய சிறப்பு. “வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழைமொக்குளின் மாய்ந்து மாய்ந்து ஆழ்ந்தார் என்றல்லால், அன்றுமுதல் இன்று அறுதியா வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பார் என்பது இல்லை” என்னும் இவர் கருத்துரை மாந்த வாழ்க்கையில் மட்டுமன்று, மக்களாட்சியில் மாறி மாறி அரசமைக்கும் கட்சிகளாலும் மெய்ப்பிக்கப்பட்டு வருகிறது.

திருப்பாணாழ்வார் :

அமலனாதிப் பிரான் என்னும் பதிகத்தைப் பாடியவர் திருப்பாணாழ்வார். யாழிசைப் பாடுவதில் தேர்ந்தவரானதால் திருப்பாணர் எனப்பட்டார். இவர் பாடியவை உணர்ச்சி மிக்க பத்துப் பாகரங்கள் மட்டுமே.

சோழ நாட்டில் திருவரங்கத்திற் கருகிலுள்ள உறையுரில் அந்தணரின் நெற்பயிரில் தோன்றியவராகவும், அவ்லூர்ச் சேரியிலிருந்த பாணர் குலத்தானொருவன் கண்டு எடுத்து வளர்த்ததாகவும் அடியார்களின் கதை கூறுகிறது. தாழ்ந்த குலத்தவரென்பதால் கோயிலுக்குள் செல்லாமல் தூர நின்றே அரங்கனைப் பாடி வந்தாராம். காவிரியிலிருந்து நீர் கொணர்ந்த ‘அர்ச்சகர்கள்’ வழியில் நின்று விலகாதிருந்தாரென்றும், அதனால் அவரை அவர்கள் கல்லால் அடித்ததாகவும், அரங்கர், அந்தணர் தலைவரான லோக சாரங்கர் கனவில் தோன்றிப் பாணரைத் தோளில் சுமந்து வரப் பணித்ததாகவும் கதை கூறுகிறது.

“அமலனாதி பிரான் அடியார்க் கென்னை யாட்டுத்த விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன் நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன் நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக் கமலபாதம் வந்துளன் கண்ணினுள் வொக்கின்றதே” என்பது இவர் பாடிய பதிகத்தின் முதல் பாடல். நாலுக்குப் பெயர் தந்த பாடலும் இதுதான். இவரைப் பாண் பெருமாள் என்றழைத்துச் சிறப்பித்தனர் வைணவர்.

குலசேகர ஆழ்வார் :

பெருமாள் திருமொழி என்னும் பனுவலைப் பாடி இருப்பவர் குலசேகர் ஆழ்வார் என்றும், திருநாளைப் போவாரென்றும் அறியப்படும் கோழிக்கோன் குலசேகரன். இவர் வடமொழியில் ‘முகுந்த மாலை’ என்றொரு நூலையும் பாடியுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. தமிழில் பாடிய திருமொழி 105 பாடல்களைக் கொண்டது.

கோழிக் கூடு என்னும் கள்ளிக் கோட்டையிலிருந்து சேர நாட்டை ஆண்டவனான திடவிரதனுக்கு மகனாகப் பிறந்தவர் குலசேகரர். இளவரசனான குலசேகரன் சோழ, பாண்டிய மன்னர்களுடன் போரிட்டு வென்றவர். அதனால் கொல்லிக் காவலன், கூடல் நாயகன், கோழிக்கோன் குலசேகரன் என்றெல்லாம் விருதுப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார். பாண்டியன் மகனை மணந்து இல்லறமேற்று ஒரு பெண், ஒரு பிள்ளைக்குத் தந்தையானார்.

அரச வாழ்வில் பற்றற்றவராக இருந்த நிலையில் திருவேங்கடம் சென்று அங்கேயே தங்கியிருக்கும் விருப்பம் கொண்டதையறிந்த அமைச்சர்கள், அவர் வேங்கடம் சென்றால் திரும்ப மாட்டாரென்று கருதி, அவர் பயணத்தைத் தடுக்கும் நோக்கில் மெய்யடியார்கள் குழுவொன்றை அரண்மனைக்கு வரச் செய்தனர். அடியார்களை விருந்தோம்புவதில் அக்கறை கொண்டவரான குலசேகரர், அவர்களை விருந்தோம்ப வேண்டி நாளைப் போவேன், நாளைப் போவேன் என்று பயணத்தைத் தள்ளிப் போட்டு வந்தார். அதன் காரணமாகத் திருநாளைப் போவார் என்னும் பெயரையும் பெற்றார்.

“நின்திருக் கோயில்வாசல் படியாய்க்கிடந்து உன்பவள் வாய் காண்பேனே” என்று பாடியதால் திருமால் ஆலய முதற்படி ‘குலசேகரன்படி’ என்றும் வழங்கி வருகிறது.

“திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னித் திரைக்கையா லடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும் கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டேன் கண்ணினை களென்றுகொலோ களிக்கும் நாளே” என்று தொடங்குகிறது இவருடைய திருவாய் மொழி.

புராணங்கள்

புராணங்கள் என்பவை கடவுளர் கதைகளாகும். பழங்கால மன்னர்களின் கதைகள் ‘இதிகாசங்கள்’ எனப்படும். நம் நாட்டில் கடவுளர் என்னிக்கைக்கேற்பப் புராணங்களும் ஏராளமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழில் வழிநூலாக அல்லாமல் தனித் தமிழ் நூலாகவே படைக்கப்பட்டதும் அடியார்களின் தொண்டை விளக்குவதுமான புராணம், பெரிய புராணம். இது பன்னிரு திருமுறைகளில் பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக உள்ளதால், முன்னரே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திருவிளையாடற் புராணம் :

பெரிய புராணத்திற்கு அடுத்து, பலராலும் அறியப்பட்டதும், சிறப்புப் பெற்றதும் பரஞ்சோதி முனிவர் படைத்த திருவிளையாடற் புராணம். மதுரையில் சோமகந்தரக் கடவுள் மாந்த மனத் தெளிவும், உயர்வும் பெறும் பொருட்டு நடத்திக் காட்டிய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களை, திருக் கோயில் சிறப்பும், திருக்குளச் சிறப்பும் தோன்றப் படைத்தளிக்கப் பெற்றது இப்புராணம். மூன்று காண்டங்கள், அறுபத்து நான்கு பாடல்களாக அமையப் பெற்ற இப்புராணத்தில் மூவாயிரத்து முன்னாற்றறைபத்து மூன்று பாடல்கள் உள்ளன. இது வடமொழியிலமைந்த ஆலாசிய மான்மியத்தின் வழி நூலாகும்.

“ஆலவாய் புகழ்மை யந்தச, சிறந்திடும் வடநூற் றன்னைத் தென் சொலால் செய்தியென்றிங் குரைத்திடும் பெரியோர் கூறக்

கடைபிடித் துறுதி யிந்தப்

பிறந்திடும் பிறப்பி வெய்தப் பெறுதுமென் றுள்ளாந் தேறா” என்னும் பாடல் இது வழி நூல் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

“வரன்முறை யறுபத் தெட்டா மற்றவை படலமாக

விதிமுறை விருத்தச் செய்யுள் வகைமையால் விளம்பப் பெற்றேன்” என்றதன் மூலம் இப்புராணம் விருத்தப் பாக்களால் ஆனது என்பதையும் அறியலாம்.

இப்புராணத்தைப் படைத்தனரித்த பரஞ்சோதியார் சோழ நாட்டில் உள்ள திருமறைக் காட்டில் மீனாட்சி சுந்தர தேசிகரின் திருமகனாகப் பிறந்தார். தென்மொழியும், வடமொழியும் தெளியக் கற்றவர். மதுரை மாநகர் மக்களின் விண்ணப்பத்திற்கு இணங்க, இவர் இப்புராணத்தைப் பாடியதாகக் கூறுவர். இந்நூல் சொக்கநாதர் கோயிலில் மடத் தலைவர்கள், பெரும் புலவர்கள், சிவனடியார்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

இவர், மதுரை அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடற் போற்றிக் கலிவெண்பா, மதுரை சொக்கலிங்கப் பெருமானைப் புகழ்ந்து மதுரைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி, வேதாரணியப் புராணம் என்னும் நூல்களையும் பாடிக் கொடுத்துள்ளார்.

பரஞ்சோதியார் பெயரில் வேதாரணியத்தின் மேற்கே மகாராஜபுரத்திற்கருகே ஒரு சிற்றூர் உள்ளது. அங்கேயுள்ள சிவாலயத்தில் இவர் திருவுருவச் சிலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவருடைய காலம் 16, 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டெனப் பலவாறாகக் கூறப்படுகிறது. தமிழ் மன்னர் கோட்டை மதிற் சவர் மேல் பகைவர்க்கெதிராகப் பயன்படுத்த வைக்கப்பட்டிருக்கும் படைக் கலன்கள் குறித்த செய்தி கூறப்படுகிறது. பரததையர் பண்பை விளக்கும் பாடல்கள் படித்துத் திருந்தக் கூறுகிறது.

கந்த புராணம் :

திருவிளையாடற் புராணத்திற்குத்து வைத்து எண்ணப்படுவது இப்புராணம். இதனைக் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் படைத்துள்ளார். இதில் ஆறு காண்டங்களில் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் உள்ளன. வடமொழியில் உள்ள சிவசங்கர சங்கிதையில் அடங்கிய ஸ்கந்தனின் வரலாற்றுத் தமுவலே கந்த புராணம்.

இப்புராணத்தைப் படைத்த கச்சியப்பர் காஞ்சிபுரத்தில் சைவ மரபில் பிறந்தவர். கி.பி. பன்னிரெண்டாம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்படுகிறார். பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பாருமுண்டு.

முருகக் கடவுள் கதையென்றால் அதில் சூரபன்மன் இருந்துதானே ஆக வேண்டும்! முருகனின் மறத்திறம் விளக்கக் குரபன்மன் போரும், காதல் நலன் விளக்க வள்ளி, தெய்வயானை கடிமணமும் துணை செய்கின்றன.

“மொழியொன்று புகலா யாயின் முறுவலும் புரியா யாயின் விழியொன்று நோக்கா யாயின் விரகமிக் குழல்வே னுய்யும் வழியொன்று காட்டா யாயின் மனமுஞ்சற் றுருகா யாயின் பழியொன்று நின்பாற் குழும் பராமுகந் தவிர்தி யென்றான்” என்பதில் காதல் உணர்வு எவ்வளவு நயமாகவும், நாகரீகமாகவும் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது! புராணமேயானாலும் புலமைத் திறத்தில் புரையில்லை.

தமிழ் மொழியில் புராணங்களுக்குக் குறைவில்லை. பெரும் புலவர் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை ஓருவரே எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட புராணங்களைப் படைத்திருக்கிறார்.

தாது, அந்தாதி, பிள்ளைத் தமிழ், உலா என்னும் சிற்றிலக்கிய வகைகளில் பல புலவர்கள் கடவுளர் கதைகளைப் பாடி வைத்துள்ளனர். ‘புராணம்’ என்னும் பெயர்ப் பின்னடையுடன் மட்டில் வாமனாசாரியார் இயற்றிய மேருமந்தர புராணம், ஆகவீர கவிராயர் படைத்த அரிச்சந்திர புராணம், சம்பந்த முனிவரின் திருவாளூர்ப் புராணம், நிரம்ப அழகிய தேசிகர் பாடிய சேது புராணம், ஞானக் கூத்தரின் பஞ்ச நதிப் புராணம், வடுக நாதரின் திருமூல்லை வாயிற் புராணம் என நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவை உள்ளன. விரிவஞ்சி அவற்றை விளக்காது தவிர்த்தனம்.

இதிகாசங்கள்

(மன்னர் கதைகள்)

உலக இலக்கியப் படைப்புகளில் மூத்தவை எனக் கருதப்படுபவை கிரேக்க நாட்டின் ஓமர் படைப்பான இலியதும், வடமொழி வழிநூலாகப் படைக்கப் பட்ட இராமாயணம், மகாபாரதம் என்பவையே. வால்மீகியின் இராமாயணத்தைப் பெரும் புலவர் கல்வியிற் சிறந்த கம்பர் வழிநூல் என்றடையாளம் காண முடியாத வண்ணம், தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கொவ்வாத நிகழ்வுகளை, கழிவுப் பொருட்களைக் கொண்டு கலைப் பொருளை உருவாக்கும் நுட்பத்தைப் போல் நயமாக மாற்றி அமைத்துள்ளார். கம்பர் தம் காப்பிய உறுப்பினர்களின் பெயரிலேயே இந்த மாற்றத்தைச் செய்திருப்பதை மேலோட்டமாகப் பார்ப்பவர்களே அறிய முடியும்.

தசரதனைத் தயரதன் என்றும், இலட்சமணனை இலக்குவன் என்றும், விழுஷனை வீடனை என்றும், தசமுகனைத் தயமுகன் என்றும், விசுவகன்மாவைக் கடவுள் தச்சன் என்றும், பீதாம்பரத்தைப் பொற்கலை என்றும், இரணியனைப் பொன்னன் என்றும் தனது இராம காதையில் மாற்றி ஆண்டுள்ளது கம்பனது மொழிப் பற்றுக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கூறப்படுகிறது.

கம்பன் காப்பியத்தின் உள்ளே நுழைந்து வெளியே வருவதென்பது கவிநயம் அறிந்தார்க்கு எளிதில் இயல்வதன்று. சிறுவர்கள் திசுனிப் (Disney Land) பொருட் பூங்காவுக்குள் போய்த் திரும்புவதைப் போன்று கடுமையான முயற்சியால் மட்டுமே முடிவது.

தமிழ் நிலம் பெருமளவில் அறிந்துள்ள காப்பியங்கள் இராமயணமும், பாரதமுமே. எனவே இராம காதையின் உள்ளே புகுந்து பார்க்க வழி காட்டத் தேவையில்லை என்பது தெளிவு.

திருத்தக்க தேவருக்குப் பின் விருத்தத்தில் வெற்றி பெற்றவர் கம்பர். கருத்து மாறுபாடுள்ளவர்களையும் கவிதை நயத்தால் ஈர்க்க வல்லவை கம்பர் கவிதைகள்.

கம்பரைப் பற்றிப் பல கதைகள் உண்டு. உரைநடை தமிழுக்கு அறிமுகமான தொடக்க காலத்தில், மக்களால் படிக்கப் பட்டவை புராணங்களும், புலவர்களைப் பற்றிய கட்டுக் கதைகளுமே!

சோழ நாட்டில் திருவெழுந்தாரில் ஆதித்தன் என்பார்க்கு மகனாகத் தோன்றியவர். கம்பர் என்பது காரணப் பெயர் என்பதற்கும் பல கதைகள் உண்டு. கம்பம் ஓன்றின் கீழிருந்து கண்டெடுக்கப் பட்டவரானதால் கம்பர் எனப்பட்டதாவும் கூறுவர். சோழ மன்னன் குலோத்துங்கனின் அவைக் களப் புலவரான இவர், திருவெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்பராலும் ஆதரிக்கப் பட்டவர். அவருக்குத் தன் நன்றியைப் புலப்படுத்தும் வண்ணம் ஆயிரம் பாடலுக்கோர் முறை அவர் பெயரைப் பாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கம்பர் மகன் அம்பிகாபதி, மகள் காவேரி என்பர். இதுவும் வரலாறன்று; கதையே!

தன் மகனைக் கொன்ற குலோத்துங்கனிடம் மனக் கசப்பு ஏற்பட்டுச் சோழ நாட்டை விட்டகன்று, பாண்டிய நாடு சென்று நாட்டரசன் கோட்டையில் தங்கி, அங்கேயே இயற்கை எய்தினார். இவர் வாழ்ந்த காலம் 9-ஆம் நூற்றாண்டென்றும், 12-ஆம் நூற்றாண்டென்றும் இருவேறு கருத்துக்கள் கூறுவர்.

இவர் பாடற்றிறம் பெற்றவரே என்றாலும் பகற்பொழுது சாய்வதற்குள் 700 பாடல் பாடியதாகவும், 15நாட்களினேயே இராம காதையைப் படைத்ததாகவும் கூறும் கருத்து அளவு கடந்த கற்பனையே!

இராம காதை பால காண்டம், அயோத்தி காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம், சந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என ஆறு காண்டங்களையும், 113 படலங்களில், 10,560

பாடல்களையும் உள்ளடக்கிய பெருங் காவியம். இதனைக் கம்பசித்திரம், கம்ப நாடகம் என்றும் சிறப்பாகக் கூறுவர். கம்ப ராமாயணத்தை மலையாளம், தெலுங்கு நாட்டினர் தத்தம் மொழி எழுத்துக்களில் எழுதிப் படித்து வருவதாகவும் கூறுவர். இந்தியில் துளசி தாசர் படைத்த இராமாயணத்தில் கம்பராமாயணத்தின் தாக்கம் உள்ளதாகவும் கற்றார் கூறுகின்றனர்.

இராம காதையில் பெருமளவு இடைச் செருகல் நடந்திருப்பதாக டி.கே.சியும், சொ. முருகப்பாவும் கூறுகின்றனர். இதில் வெளியே தெரிந்த பெயர் வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் என்பது; தெரியாதன பல. இந்த நூல் முதன் முதலாக 1843-இல் அச்சேறி வந்திருக்கிறது.

கம்பருக்கும் - ஓட்டக் கூத்தருக்கும் இடையே புலமைக் காய்ச்சல் கதை கட்டிப் பரப்பப் பட்டிருக்கிறது. பொழுது போக்க மட்டுமே அவை பயன்படும்.

கம்பர் இராம காதையைச் சிதம்பரத்தில் அரங்கேற்ற வந்து, பின் திருவரங்கத்தில் அரங்கேற்றினார் என்பர். அரங்கேற்றம் குறித்தும் கதைகள் உண்டு.

இராம காதையில் பிற்சேர்க்கையான உத்தர காண்டத்தை இயற்றியவர் ஓட்டக் கூத்தரென்றும், வாணிதாதர் என்றும் இரண்டு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

ஏர் எழுபதும், திருக்கை வழக்கமும் கம்பர் படைப்பாகக் கூறப்படுகிறது. கம்பர் கவிநயம் பலராலும் பலப்படப் பாராட்டப் பட்டிருப்பது நம் செவிகளுக்கு அயன்மையன்று. ஆசையைப் பற்றிய கருத்தும், கவிதைகளும் பல. கம்பர் ஆசைக்கு எடுத்தாண்டிருக்கும் உவமை புதுமையானது.

“அரங்கிடை மடந்தையர் ஆடு வாரவர்
கருங்கடைக் கண்ணுயில் காமர் நெஞ்சினை
உருங்குவ மற்றவர் உயிர்கள் அன்னவர்
மருங்குல் போல் தேய்வன வளர்வ தாசையே.” ஆசை பெண்களின் இடையைப் போல் சிறுத்து வருகிறதென்னும் உவமை நயம் சுவைக்கத் தக்கது.

வில்லி பாரதம் :

இந்நால் 17-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாரால் இயற்றப்பட்டது. இதற்கு மூல நூல் வியாசரின் பாரதம் என்றும், அகத்திய பட்டரின் பால பாரதம் என்றும் இரு வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. பாரதக் கதையைப் பத்து சருக்கங்களில் வில்லி பாடியுள்ளார்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டில் சனியூரில் வீரராகவரின் மகனாகப் பிறந்தவர். தமிழ், வடமொழி இரண்டிலும் புலமை பெற்றவர். கொங்கர் குல மன்னன் வரபதியாட்கொண்டானால் பேணப்பட்டவர். நன்றிக் கடனாக நூலுள் அவனைப் புகழ்ந்துள்ளார். மணிப்பிரவாள நடையை ஆண்டுள்ளார். இவருடைய பாரதத்தில் 4300 பாடல்கள் உள்ளன. இவருக்குப் பின் 18-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நல்லாப் பிள்ளை பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களைப் பாடிப் பாரதத்தில் சேர்த்தார். இவரையடுத்து முருகப்பன் உபாத்தியாயர் என்பவரும் தம் பங்காகப் பல பாடல்களைப் பாடிச் சேர்த்ததாக இலக்கிய வரலாறு கூறுகிறது. இவ்வளவு பாடல்களிலிருந்தும், ஏனோ உரையாற்றுவோர், இதிலிருந்து மேற்கோள் காட்டிப் பேசுவதில்லை. பாடல்களில் உமியாகக் கலந்து விட்ட வட சொற்கள் காரணமாக இருக்குமோ?

நள வெண்பா :

மாபாரதக் கதையோடு தொடர்புடைய கதையை வடக்கிலிருந்து வாங்கி வந்து தமிழ் யாப்பில் அருமையான கவிதை விருந்து வைத்திருக்கிறார் புகழேந்தி. இவருடைய இயற்பெயரென்ன என்பதைத்தான் அறிய இயலவில்லை.

தொண்டை மண்டலத்தில் பொன்விளைந்த களத்தூரில் பிறந்தவர். மள்ளுவ நாட்டு முரணை நகர் வேந்தன் சந்திரன் சுவர்க்கி இவரைப் புரந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது. இம்மன்னனுக்கு நன்றி பாராட்டி, தமது படைப்பில் ஐந்திடங்களில் போற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெண்பா யாப்பில்

ஒரு காப்பியம் படைத்த முதல்வர் புகழேந்தி. படிக்கக் கிடைக்காத ‘செஞ்சிக் கலம்பகம்’ இவர் படைப்பென்பர்.

அல்லி அரசாணி மாலை, பவளக் கொடி மாலை, புலந்திரன் களாவு மாலை, ஏணி ஏற்றம், பஞ்ச பாண்டவர் வனவாசம், இரத்தினச் சுருக்கம் முதலான நூல்கள் இவர் பாடியதென மயங்குவாரும் உண்டு.

நள வெண்பாவில் 417 வெண்பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூல் நளன் - தமயந்தி கதை, புகழேந்தியின் அருமையான உவமைகள், கற்பனை, வருணனையால் படிக்க விரும்பும் இலக்கியமாயிற்று. புகழேந்தியின் கற்பனைக்கு இதோ ஓர் எடுத்துக் காட்டு. பெண்மையின் அரசாட்சி எப்படி இருக்கும்?

“நாற்குணமும் நாற்படையா, ஐம்புலனும் நல்லமைச்சா ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா - வேற்படையும் வாளுமே கண்ணா, வதன மதிக்குடைக்கீழ் ஆளுமே பெண்மை அரசு.”

நெடதம் :

வடமொழி நெடதம் தமிழ் அதிவீரராம பாண்டியனால் 1172 விருத்தத்தால் புலவர்க்கு ஒளத்தமாகியிருக்கிறது. நளன் கதை தான் இதுவும். தென்காசியைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு பாண்டிய நாட்டை ஆண்டவர்தான் இந்தப் படைப்பாளி. ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட விருத்தங்களைப் பாடிய பாண்டியன், அடி சூருங்கிய வெற்றி வேற்கையையும் பாடியுள்ளார். காசிக் காண்டம், கூர்மப் புராணத்தின் தமிழ் ஆக்கமாக இலிங்க புராணமும், கரிவலம் வந்த நல்லூர் சிவபெருமான் மீது பாடிய திருக்கருவைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி இவருடைய பிற படைப்புகள்.

கலிங்கத்துப் பரணி :

சிற்றிலக்கிய வகையில் ஒன்று பரணி. போரில் ஆயிரம் யானைகளைக் கொன்று வாகை சூடிய மாவீரனைப் புகழுந்து கலித்தாழிசையால் பாடுவதைப் பரணி என்பர்.

கி.பி. பதினொன்று, பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையே வாழ்ந்தவன் வேங்கி நாட்டு மன்னான் குலோத்துங்கன் என்றழைக்கப்பட்ட இராசேந்திரனுடைய படைத் தலைவன் கருணாகரத் தொண்டைமான். இவன் கி.பி. 1112-இல் வட கலிங்கத்தில் போரிட்டு வெற்றி பெற்றான். இவனது அரசியல், போர்த் தொண்டைப் பாராட்டிக் குலோத்துங்கன் ‘வேள்,’ ‘தொண்டைமான்’ என்னும் பட்டங்களை வழங்கினான்.

குலோத்துங்க மன்னனின் அவைப் புலவராகத் திகழ்ந்த செயங்கொண்டார் கருணாகரத் தொண்டைமானைச் சிறப்பித்துப் பாடியதே கலிங்கத்துப் பரணி. இலக்கிய மரபுப்படி தோற்றவர் பெயரால் இவ்விலக்கியம் அமைய வேண்டும். அம்மரபை யொட்டியே இப்பெயர் பெற்றது. ‘இசையாயிரம்’ மற்றும் விழுப்பரையர் மீது உலா மடலும் பாடியுள்ளார்.

“கரிகுழல் அசைவுற அசைவுறத்

துயில்எழும் மயில்என மயில்எனப்

பரிபுரம் ஒலியெழ ஒலியெழப்

பணிமொழி யவர்கடை திறமினோ” என்னும் கடைத் திறப்புப் பாடல் பரணி என்னும் பலாக் கனியின் ஒரு சளை. இனிப்பைச் சுவைத்துத் தான் அறிய வேண்டும்.

தக்கயாகப் பரணி :

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினரான கூத்தர் இயற்றியது இப்பரீணி. இது கடவுளர் கதைப் படைப்பு. தக்கன் நடத்திய வேள்வியை அழித்த கள நிகழ்வைச் சிவனார் உமையானுக்குக் கூறுவது போன்ற நடையை உடையது.

சிவனார் ஆணைப்படி வீரபத்திரத் தேவர் அரனாரை மதிக்கத் தவறிய தக்கணையும், அவனுக்குத் துணையான திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலானோரையும் போரிட்டு வென்றதைச் சிறப்பித்துப் பாடியதே தக்கயாகப் பரணி.

வடமொழி, தமிழ் என்னும் இரு மொழிப் புலவரான ஒட்டக் கூத்தர் மூவருலா, ஈட்டி எழுபது, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத் தமிழ், அரும்பைத் தொள்ளாயிரம், காங்கேயன் நாலாயிரக் கோவை முதலான நூல்களைப் படைத்தவர். கம்பன் காலத்தவரான இவரும் ‘கவிச் சக்கரவர்த்தி’ எனப் பாரட்டப் பட்டவர். விக்கிரம சோழனின் அவைப் புலவராகவும் விளங்கியவர்.

உயிர் அறியாமையுடன் போர் புரிவதாகப் உருவகித்துத் தத்துவராயர் படைத்த அஞ்ஞவதைப் பரணியும், மோகவதைப் பரணியும் மக்கள் வரவேற்பைப் பெறத் தவறி விட்டன.

முத்தொள்ளாயிரம் :

தமிழ் மூவேந்தர்களைப் போற்றிப் பாடிய நூல் இது. ஒவ்வொரு மன்னருக்கும் தொள்ளாயிரம் பாடல் என்னும் அடிப்படையில் இதில் 2700 பாடல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். நூலாசிரியர் பெயரும் தெரியவில்லை, 2592 பாடல்கள் மறைந்த விதமும் தெரியவில்லை. ‘புறத்திரட்டு’ ஆசிரியரின் முனைப்புக் கொடையாக நமக்குக் கிடைத்திருப்பவை எஞ்சிய 108 பாடல்களே. கடவுள் வாழ்த்து ஒன்று போக எஞ்சிய 107-இல் சேரனுக்கு 22, சோழனுக்கு 29, பாண்டியனுக்கு 56 என்னும் அளவிலுள்ளன கிடைத்த பாடல்கள். பாடல்கள் குறிப்பிட்ட எந்த மன்னனைப் பற்றியும் இல்லை. மரபுப் பெயர்கள் மட்டுமே பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“அள்ளற் பழனத்து) அரக்காம்பல் வாயவிழ் வெள்ளந்தீப் பட்ட தெனவெறீஇப் புள்ளினந்தன் கைச்சிற்கால் பார்ப்பொடுக்கும் கவ்வை யுடைத்தரோ நச்சிலைவேல் கோக்கதை நாடு” என்னும் நாட்டு வளப் பாட்டில் இயற்கை எவ்வளவு அழகாகப் படம் பிடிக்கப் பட்டிருக்கிறது! குளத்தில் செவ்வல்லி பூத்ததைப் பார்த்த நீர்ப் புள், அங்கே தீப்பற்றிக் கொண்டதாக அஞ்சி தன் குஞ்சுகளை இறக்கை என்னும் கையால் அணைத்துக் கொள்கிறதாம்! இதுவன்றோ கற்பனை!

நல்வழி :

முதாட்டி ஓளவையார் பாடிய அறநூல். ஓளவையார் என்னும் பெயரில் ஒருவருக்கும் மேற்பட்டவர் இருந்திருக்க வேண்டும். பாட்டு நடை கால வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறது. வள்ளுவர் காலத்தவராகவும், கம்பர் காலத்தவராகவும் கருதப்படும் ஓளவையார் எப்படி ஒருவராக இருக்க முடியும். கீழ்க் கணக்குத் தொகை நூலில் காணப்படும் 59 பாடல்களைப் பாடிய ஓளவையார் வேறு; நல்வழி, வாக்குண்டாம், ஆத்திச்சுடி, கொன்றை வேந்தன் என்னும் நூல்களைப் படைத்தவர் வேறு.

“எற்பது இகழ்ச்சி” என்று ஆத்திச்சுடியில் கூறியவர், “ஒதவின் நன்றே வேதியர்க்கு ஒழுக்கம்” என்று கொன்றை வேந்தனில் வலியுறுத்துகிறார். அடி ஒன்றேயானாலும் ஆழம் அதிகமன்றோ!

அதியமானுக்கும், பாரிக்கும் நட்பாயிருந்தவர் ஓளவையார். மற்ற செய்திகள் கதைகளே!

நந்திக் கலம்பகம் :

பல வேறு யாப்பில், பல வேறு உறுப்புக்களால் அகழும், புறழும் கலந்த பாடல்களைக் கொண்டு படைக்கப்படுவது கலம்பகம். நம் காலத்து மொழியில் கூறுவதானால் கலப்புப் பாடல், கதம்பப் பாடல் என்றும் கூறலாம். கலம்பகத்திற்கு 18 உறுப்புக்கள் உண்டென்பர். ஆனால் எண்ணிக்கையில் கூட்டல், குறைத்தல் வேறுபாடும் உண்டு. அம்மானை, இரங்கல், ஊசல், ஊர், கார், காலம், களி, குறம், கொற்றியார், கைக்கிளை, சம்பிரதம், சித்து, தழை, தவம், தூது, பாண், புயவகுப்பு, பிச்சியார், மடக்கு, மதங்கு, மறம், வண்டு என உறுப்புக்கள் இருபத்திரண்டாக உள்ளன. கலம்பகம் அந்தாதித் தொடையில் நாறு பாக்கள் கொண்டிலங்கும். ஆனால் நந்திக் கலம்பகத்தில் 144 பாடல்கள் உள்ளன.

ஆறுபத்து மூன்று கலம்பகங்கள் உள்ளதாகக் கருதப்பட்டாலும் நம்பியாண்டார் நம்பியின் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம், பிள்ளைப் பெருமாள் ஜயங்காரின் திருவரங்கக் கலம்பகம், திருவாமாத்தூர்க் கலம்பகம், தில்லைக் கலம்பகம் ஆகியவையே வழக்கில் உள்ளவை. காலத்தால் முதன்மை பெறுவது நந்திக் கலம்பகம். இதைப் பாடியவர் பெயர் தெரியவில்லை. ஆனால் மூன்றாம் நந்திவர்மனைப் (கி.பி 825-850) பற்றியதென்று மட்டில் அறியப்படுகிறது. ஆனால் இக்கலம்பகம் பற்றிய கதை நந்திவர்மனின் தமிழுணர்வை உணர்த்துகிறது.

திருவானைக்காவுலா :

திருவானைக்கா கோயில் மூலவரான சிவனார் மீது காளமேகம் பாடியது. தனிப் பாடல்கள் ஏராளமாகப் பாடியுள்ளார். எனிய மக்களும் படித்துச் சுவைக்கக் கூடியதாகவும், நகைச் சுவை மிக்கதாகவும் இவர் பாடல்கள் உள்ளதால் இவர் கடந்த நூற்றாண்டு மக்களால் பெரிதும் அறியப்பட்ட புலவராக விளங்கினார். விரைந்து பாடும் திறம்

பெற்றவராகையால் காளமேகம் எனப்பட்டார். குடந்தைக்கு அடுத்த நாதன் கோயிலில் பிறந்தவரான இவருடைய இயற்பெயர் வரதன்.

இவர் படைப்பின் தன்மைக்கோர் எடுத்துக் காட்டு இதோ:-

“வாதக்கா ஸாம்தமக்கு, மைத்துனர்க்கு நீரிழிவாம் போதப் பெருவயிறாம் புத்திரர்க்கு - ஓதக்கேள் வந்தவினை தீர்க்க வகையறியார் வேரூரார் எந்தவினை தீர்ப்பார் இவர்.” நம் கடவுளர் திருவருவை எப்படிக் கிண்டல் செய்கிறார் புலவர்!

சைவ சித்தாந்த நூல்கள்

சித்தாந்தம் என்னும் சொல்லுக்குச் சரியாகவும், வலுவாகவும் நிலைபெறச் செய்யப்பட்ட கொள்கை என்று பொருள். சிவனிய கொள்கையை மிகச் சரியாக நிறுவப் படைக்கப்பட்ட நூல்கள் சைவ சித்தாந்தங்கள் எனப்பட்டன. இவ்வகை நூல்களின் எண்ணிக்கை பதினான்கு என்றாலும், பாடல் எண்ணிக்கையில் பத்துக்கும் குறைவானவை கூட ஒரு நூலாகக் கணக்கில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

சிவநடியார்களும், திருமால் அன்பர்களும் பல அரும் பெரும் நூல்களைப் படைத்திருந்தாலும் அவை புராணங்களாக, போற்றிகளாக, விண்ணப்பங்களாகவே மதிக்கப் பட்டன. ஆனால், கீழ்க் காணும் நூல்கள் மட்டுமே கொள்கைப் பாடல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. அறநூல்களைப் போன்று இவற்றை ஒரு பொருள் நூல்கள் என்றும் கருதலாம். இச் சித்தாந்த நூல்களைக் கால்டுவெல் பாதிரியார் மிகச் சிறப்பானதாகக் கூறியுள்ளார். இவர் அயலாராயினும் தமிழுக்கு அரும்பணியாற்றியவர்.

சைவ சித்தாந்த நூல்கள் எவை என்பதை விளக்கும் வெண்பா ஒன்றுண்டு.

“உந்தி களியு உயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா உண்மை பிரகாசம் - வந்தவருட
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று” எனும் பதினான்காம்.

சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கில், எட்டு நூல்களைப் படைத்தவர் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் கொற்றவன்குடி சிவாச்சாரியார். அவை 1) சிவப் பிரகாசம், 2) திருவருட்பயன், 3) வினா வெண்பா, 4) போற்றி பஃறோடை வெண்பா, 5) கொடிக்கவி, 6) நெஞ்சுவிடு தூது, 7) உண்மை விளக்கம், 8) சங்கற்ப நிராகரணம். இவ்வெட்டும் ஒரே யாப்பில் அமையாமல் குறள், வெண்பா, கலிவெண்பா,

பஃறோடை வெண்பா, விருத்தம் எனப் பல யாப்பில் படைக்கப் பட்டுள்ளன. ‘உண்மை நெறி விளக்கம்’ என்னும் நூல் ஆறு விருத்தங்களை மட்டுமே கொண்ட நூல்.

சிவப்பிரகாசம் என்பது ஒரு வழிநூல். சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியாரை ஒற்றிப் படைக்கப் பட்டது. இதில் நூறு விருத்தங்கள் உள்ளன. இந்நூல்களின் ஆசிரியர் சிவாச்சாரியார் மறைஞான தேசிகரின் மாணவர் என்பர்.

12-ஆம் நூற்றாண்டினரான திருவியலூர் உய்யவந்த தேவரால் படைக்கப்பட்டது திருவந்தியார். இதில் 45 செய்யுட்களே உள்ளன. இதே காலத்தில் வாழ்ந்தவரான திருக்கடலூர் உய்ய வந்த தேவநாயனார் படைத்தது திருக்களிற்றுப் படியார். இது நாயன்மார் வரலாற்றிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளை விளக்கும் நூல்.

சைவ சித்தாந்த நூல்களுள் மிகச் சிறப்பாக மதிக்கப்படுவது சிவஞான போதம். தமிழர் சிவஞானம் என்று பெயர் குட்டிக் கொள்ள வழி காட்டிய நூல் என்றும் கூறலாம்.

இதனைப் பன்னிரண்டு குத்திரங்களில், முப்பத்தொன்பது அதிகரணங்களோடும், எண்பத்தொரு மேற்கோள், வெண்பாக்களோடும் படைத்திருப்பவர் திருவெண்ணெய் நல்லூர் (கம்பர் போற்றிய சடையன் வாழ்ந்த ஊர்) அச்சத் களப்பாளாளின் மகனார் மெய்கண்டார். இவரைப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டினர் என்கிறது திரு அண்ணாமலை கோயில் கல்வெட்டு.

மெய்கண்டாளின் மாணவருள் ஒருவரான அருள்நந்தி சிவாச்சாரியார் இயற்றியது விருத்தத்தில் அமைந்த சிவஞான சித்தியார். இது சிவஞான போதத்தின் வழிநூல்.

இருபா இருபஃது என்பது வெண்பா பத்து, விருத்தப்பா பத்து என மாறி மாறி வர அருள்நந்தி சிவாச்சாரியாரால் பாடப்பட்டது. தன் ஆசிரியரிடம் வினா தொடுத்து விளக்கம் பெறும் பாங்கில் அமைந்த நூல்.

உண்மை விளக்கம் :

இதன் ஆசிரியர் திருவதிகை மன வாசகங் கடந்தார். இவரும் மெய்கண்ட தேவரின் மாணக்கரே. ஐந்தெழுத்து மந்திரம் எனப்படும் ‘நமச்சிவாய’த்தினை விளக்குகிறது பாடல்.

‘சிவஞான போதம்’ நாலுக்குச் சிறப்பான உரை எழுதியிருப்பவர் முக்காளவிங்கர் எனப் பெற்றோரால் பெயரிடப்பட்டு, பின்னர்ச் சிவஞான முனிவர் என்று அழைக்கப்பட்டவர் இரு மொழிப் புலமை (வடமொழி-தென்மொழி) பெற்றவரான இவர் படைத்த உரை நூல் ‘மாபாடியம்.’

சித்தர்களின் படைப்புகள்

திருமந்திரம் :

மந்திரம் என்னும் சொல்லுக்கு அகரமுதலி ஒன்பது பொருள்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவற்றுள் மறைமொழி, கோயில் என்பனவும் அடக்கம். நினைப்பவரைக் காப்பது மந்திரம் என்கிறார் லெ.ப.கரு. இராமநாதன்.

கந்தர் கலிவெண்பா, இறைவனுடைய திருமேனியில் ஓடும் குருதியை மந்திரம் என்று கூறுகிறது. தொல்காப்பியச் சூத்திரம்

“நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த

மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப” (பொருள்-480) என்று மந்திரத்துக்குப் பொருள் கூறுகிறது.

மனத்துள்ளே இறைவனை இருத்தி வைத்துக் கொள்ளத் தக்க அகவொழுக்கத்தைக் கடைப் பிடிக்கக் கூறும் கருத்தை மந்திரம் எனலாம்.

பதினெண்ண் சித்தர்களுள் ஒருவரான திருமூலரால் இயற்றப் பெற்ற நூல் திருமந்திரம். இது திருமந்திர மாலை என்றும் வழங்கப்பட்டது. இந்நூல், மூவாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டது. இப்பாடல்கள் ஒன்பது தந்திரங்களிலும், இருநூற்று மூப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களிலும் அடங்கியுள்ளன.

தந்திரம் என்பது பெரும் பிரிவு. இது சிலம்பு நூலில் காண்டம் என்பதைப் போன்றது. வடமொழி ஆகமங்களில் உட்பிரிவாக இச்சொல் ஆளப்பட்டுள்ளது. தமிழில் திருமந்திரத்தைத் தவிர, வேறெந்த நூலும், பெரும் பிரிவுக்கு இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தவில்லை. திருமந்திரத்தில் இடைச் செருகல்கள் பெருமளவில் நிகழ்ந்திருப்பதாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அன்மைக் கால வெளியீடுகளில் மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்கள் இடம் பெற்றிருப்பது இக்கருத்துக்கு வலு சேர்க்கிறது.

சித்தர்களின் பாடல்கள் கருத்தாழம் மிக்கவை. மேம் போக்காகப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள இயலாதவை.

பதினெட்டுச் சித்தர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுபவர் திருமூலர். மற்றவர்கள் அகத்தியர், புலத்தியர், பகண்டர், நந்தி, கலாங்கி நாதர், போகர், தன்வந்திரி, தேரையர் பிண்ணாக் கீசர், கோரக்கர், யூகி முனி, இடைக் காடர், கொங்கணர், உரோம முனி, சட்டை முனி, மச்ச முனி, கருரார் எனப்படுவோர்.

இப்பதினெண்மரேயன்றி மேலும் பல சித்தர்கள் தோன்றி அறிவு, மருத்துவம், மனவொருக்கம், (யோகம்) வேதியல் குறித்துத் தெளிந்த ஆழமான கருத்துக்களைக் கூறிச் சென்றுள்ளனர்.

சித்தர் என்பதற்கு அறிந்தவர் என்றும் ஒரு பொருளுண்டு. உலகியலை உற்று நோக்கி உண்மைகளை அறிந்தவர்கள் என்றும் சித்தர்களைக் கூறலாம். இவர்களின் தோற்றம் பத்தாம் நூற்றாண்டில் தொடக்கமாகிறது.

சிவவாக்கியார், பட்டினத்துப் பிள்ளையார், பத்திரகிரியார், பாம்பாட்டிச் சித்தர், இடைக் காட்டுச் சித்தர், அகப்பைச் சித்தர், குதம்பைச் சித்தர், அமுகணிச் சித்தர், கடுவெளிச் சித்தர், யாக்கூபுச் சித்தர், வள்ளலார் இராமலிங்கர் எனப் பிற்காலத்தில் சித்தர்கள் பலர் தோன்றிப் பொருள் முதவாதக் கருத்தைப் பாடியுள்ளனர்.

காலத்தால் முற்பட்ட சித்தர்களுள் திருமூலரும், பிற்காலத்தவருள் சிவவாக்கியாரும், மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவருள் வள்ளலாரும் சிறப்பிடம் பெற்றவர்கள்.

“ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுசை அறுமின்கள்

ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்

ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்

ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே” என்பது திருமந்திரம், எட்டாம் தந்திரம் அவாவறுத்தலில் 3-வது பாடல்.

புத்தரும் இதையேதான் கூறினார். “ஆசையே துன்பத்திற்குக் காரணம். ஆசையை அறவே ஒழித்தார்க்குத் துன்பமில்லை” என்பதே சித்தார்த்தரின் செய்தி.

ஒளவையார், கபிலர் போன்று அகத்தியரும் பலர் என்பர். சித்தராகக் கருதப்படும் அகத்தியர் யார்? அவர் படைப்பு எது? என்று அடையாளம் காண்பதில் சிக்கல் உள்ளது.

போகர், யோகம் எழுநூறு, வைத்தியம் ஏழாயிரம், நிகண்டு பதினேழாயிரம், போகர் திருமந்திரம் முதலான நூல்களைப் படைத்தவர். இவர் காலங்கி நாதரின் மாணவர். போகரின் மாணவரான புலிப்பாணி பழனி மலையடிவாரத்தில் வைகாலுரில் வாழ்ந்தவர். இவர் சிதம்பரம் இருபத்தைந்து, சாவாத் திரட்டு நூறு, பல திரட்டு நூறு, வைத்தியம் ஐந்நூறு ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

கொங்கணர், கொங்கணர் ஞானம், குணவாகடம், கடைக் காண்டம், திரிகாண்டம் முதலான நூல்களையும், சட்டை முனி, ஞான நூறு, கல்பம் நூறு, வாத நிகண்டு சடாட்சரக் கோவையையும், மச்ச முனி திராவகம் எண்ணூறு, வைத்தியம் எண்ணூறு நூல்களையும், தேரையரின் மாணவரான யூகிமுனி வைத்திய சிந்தாமணியையும் இயற்றியுள்ளனர்.

அகத்தியரின் மாணக்கரான தேரையர் ‘நோய் அணுகா விதி’யையும், தன்வந்திரி நிகண்டையும், பாம்பாட்டிச் சித்தர் சித்தர் ஆரூடத்தையும், சிவவாக்சியார் சிவ வாக்கியத்தையும், வள்ளலார் திருவருட்பாவையும் ஏனைய சித்தர்கள் அறிவு, மருத்துவச் செய்திப் பாடல்கள் பலவற்றையும் பாடியுள்ளனர்.

கடவுள் பெயராலும், மதத்தின் பெயராலும், சாதியின் பெயராலும் அறியாமையில் ஆழ்த்துவதைச் சித்தர்கள் கடுமையாகக் கண்டித்துள்ளனர். அதனாலேயே மதச் சார்பாளர்களால் சித்தர்கள் ஒதுக்கப்பட்டனர்.

“பறைச்சியாவ தேதடா பணத்தியாவ தேதடா

இறைச்சிதோ லெலும்பினு மிலக்கமிட் டிருக்குதோ?

பறைச்சிபோகம் வேறதோ பணத்திபோகம் வேறதோ
பறைச்சியும் பணத்தியும் பகுத்துப்பாரு மும்முளே” என்னும்

சிவவாக்கியரின் பாடல் சாதிக்குச் சம்மட்டி அடியன்றோ கொடுக்கிறது! சாதியால் ஏற்றத் தாழ்வில்லை என்பதைப் பல புலவர்கள் பாடியிருந்தாலும், சிவவாக்கியார் மற்றவர்கள் தொட்டுக் காட்டாத இடங்களையும் சுட்டிக் காட்டி வினா எழுப்பிப் புரட்சியல்லவா செய்திருக்கின்றார்?

உலகில் போருக்கும், பூசலுக்கும் முதற் காரணியாய் இருந்தவை மன்னூம் பெண்னூமே! இன்று மூன்றாவதாக ஆட்சிமை நுழைந்து கொண்டுள்ளது. பெண்களை மிகக் கடுமையாக இழித்துப் பாடியவருள் பட்டினத்தாரை முதல்வராகக் கருதலாம். எல்லாம் முடிந்த பின் ஏமாற்றத்தைச் சினமாக வெளிப்படுத்துவது போல் அமைந்துள்ளன அவருடைய பாடற் கருத்துக்கள். துறவிகளுக்கு உணவு படைக்காதவர்களைக் கூட அவரளவுக்குப் பாவேந்தர் கூடச் சாடியிருக்க மாட்டார்.

“பருத்திப் பொதுமினப்போ லேவயிறு பருக்கத் தங்கள் துருத்திக் கறுகவை போடுகின் றார்துறந் தோர்தமக்கு வருத்தி யழுதிட மாட்டா ரவரையிம் மாநிலத்தில்

இருத்திக் கொண்டே னிருந்தாயிறை வாக்சி யேகம்பனே!” என்று எல்லாம் தனக்கே என்றெண்ணி வாழ்வாரை ஏன்யா இவ்வுலகில் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர் என்று இறைவனிடமே வினாத் தொடுக்கிறார் பட்டினத்தடிகள். இப்படிப்பட்ட பாடல்களைப் படைத்தவர்களே சித்தரெனப் பட்டனர். பத்திரகிரியாரும் சாதியில்லாக் குழகாயத்தைத் தான் வேண்டுகின்றார்.

“ஆதிகபிலர் சொன்ன ஆகமத்தின் சொற்படியே சாதிவகை யில்லாமற் சஞ்சிரிப்ப தெக்காலம்?” என்று பத்திரகிரியார் வேண்டிய காலம் என்று வருமோ?

சித்தர்களின் பெருமையை நாம் கூறினால் அது மனை எனப்படும். அவர்களுள் ஒருவரான பாம்பாட்டிச் சித்தரே கூறுவதைக் கேட்போமா?

“செப்பரிய மூன்றுலகுஞ் செம்பொ னாக்குவோம் செங்கதிரைத் தண்கதிராய்ச் செய்து விடுவோம் இப்பெரிய வுகத்தை இல்லாமற் செய்வோம் எங்கள் வல்லபங்கண் டாடு பாம்பே” என்கிறார். தம் ஆற்றலில் தாம் சித்தர்களுக்கு எத்தனை நம்பிக்கை!

“பாலிற்கவை போலும் பழுத்தின் மதுபோலும்

நூலிற்பொருள் போலும் நுண்பொருளைப் போற்றேரே”
என்கிறார் இடைக்காட்டுச் சித்தர்.

“மடியில் கனமிருந்தால் தானே வழியில் பயம்?” என்பதை

“வஞ்சக மற்று வழிதன்னைக் கண்டோர்க்குச்

சஞ்சல மேதுக்கடி - குதம்பாய்

சஞ்சல மேதுக்கடி” என்று கேட்கிறார் குதம்பைச் சித்தர்.

“பாம்பினைப் பற்றி யாட்டதே - உன்றன்

பத்தினி மார்களைப் பழித்துக் காட்டாதே” என்று
அறிவுரை பகர்கிறார் கடுவெனிச் சித்தர்.

அருணகிரி சித்தரோ அகம் பாடுகிறார். அகழ்ந்து
பொருள் காண அறிவுக் கண் திறக்க வேண்டும்.

“முத்து முகப்படியோ முச்சந்திவீ தியிலே

பத்து விதழ்பரப்பிப் பஞ்சணையின் மேலிருந்து

அத்தை யடக்கிநிலை யாருமில்லா வேளையிலே

குத்து விளக்கேற்றி என்கண்ணம்மா

கோலமிட்டுப் பாரேனோ” என்பது அழகணிச் சித்தரின் அவா.

“உத்திகொண்டு ஞானநூல் பார்த்துப் பார்த்து

லகத்தோர் ஞானமெலாம் வந்த தென்று

பத்திகொண்டு அலைவார்கள் விண்ணைப் பாரார்

பாழான மனதையங்கே நிறுத்த மாட்டார்

முத்திகண்ட விடமெங்கே யென்று காணார்

முச்சற்று நின்றிடத்தை நோக்கிப் பாரார்

சித்திகண்டால் சித்திகொண்டு செய்ய மாட்டார்

சேர்ந்துமதா யிருக்கறியார் திருடர் தானே?” என்று
கேட்டவர் சட்டைமுனி.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான பாரதியைக்
கூடச் சித்தர் என்பர் அறிஞர்.

சிந்தனைக்கு விருந்து வைப்பதில் சித்தர்களின்
பாடல்கள் முன்னிலை வகிக்கின்றன.

சிற்றிலக்கியங்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் வாழ்வியல் சீர்மைகளை, பண்பாட்டு நெறிகளை விளக்குவனவாக அமைந்து வழி காட்டுகின்றன. பின்னர்ப் படைக்கப்பட்ட காப்பியங்கள் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் உள்ளடக்கிக் கற்பனை வளங்காட்டியும், புலமைத் திறம் காட்டியும் மகிழ்விப்பனவாயின.

இடைக்காலம் சமய இலக்கியக் காலமாயிற்று. சமணம் நிலை கொள்ள விடாமற் செய்யச் சிவனிய அடிகளாரும், மாலிய அன்பர்களும், வடமோழி நூல்களின் வழிநூல்களாகப் புராணங்களையும், பனுவல்களையும் பாடிக் குவித்தனர். தமிழ்க் காப்பியங்களில் சிலம்பையும், மேகலையையும் தவிர்த்துப் பார்த்தால் அத்தனையும் வழிநூல்களாகவே இருப்பதைக் காணலாம். சமயத்தார் தம் போராட்டத்திற்குத் தமிழையே ஏந்திக் கொண்டனர்; அதன் வழியாக வெற்றியும் ஈட்டினர்.

சமய இலக்கியப் படைப்பைத் தொடர்ந்து பிற்காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. கால மாற்றத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு, இலக்கிய மரபில் புதுமை புகுத்தப்பட்டது. பாவகைகளாலும், உட்பொருளாலும் பழம் பெரும் இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுபட்ட இவ்விலக்கியங்கள், பொய்கைப் பூக்களாக மலர்ந்தன. குறுநில மன்னர்களைப் புகழுவும், கடவுளர் பெருமை பேசவும், சிற்றின்ப நாட்டமுடைய புரவலர்களை மகிழ்விக்கவும் ஏந்துகளாயின சிற்றிலக்கியங்கள்.

சிற்றிலக்கியங்கள் ஒன்றோ, பத்தோ அல்ல. அவை வகையால் தொண்ணாற்றாறு. அயலாரான நாயக்க மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலமர்ன கி.பி. 16, 17, 18-ஆம் நூற்றாண்டுகள் சிற்றிலக்கிய விளைச்சலின் பருவ காலம். இலக்கியங்களில் காலத்தை வென்றவையு முண்டு. காலத்தால் மறக்கப் பட்டவையும் உண்டு. மறக்கப் பட்டவைகளுள் சிற்றிலக்கியங்களின் எண்ணிக்கையே மிகை. மறக்கப் படாமலும் மறைந்து போகாமலும் உள்ளவற்றுள் முதன்மையான இலக்கியங்களை மட்டில் ஈண்டுக் காண்போம்.

கலம்பகம், உலா, சதகம், தூது, பரணி, பிள்ளைகள் தமிழ் அந்தாதி, குறவஞ்சி மற்றும் கோவை ஆகிய ஒன்பது வகை சிற்றிலக்கியங்கள் இன்றும் பயிலப்படுவனவாகவும், படைக்கப் படுபனவாகவும் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் ஓர் இலக்கியம் மட்டில் இந்நாலில் எடுத்துக் காட்டுக்காக விளக்கப்படுகிறது.

சதகங்கள்

வடமொழி இலக்கியங்களைத் தழுவித் தமிழில் பல இலக்கியங்கள் படைக்கப் பட்டதைப் போன்று, வடமொழி இலக்கணத்தைத் தழுவிச் சிலர் இலக்கணங்களையும் படைத்துள்ளனர். அந்த வழியில் சதம், சதகம் என்னும் வட சொல்லைத் தலைப்பாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டவையே சதகங்கள். நூற்றுக்கும் வட சொல் சதம். வடமொழியிலும் சதகங்கள் படைக்கப் பட்டுள்ளன. கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டினரான பர்த்தரு ஹரி சிருங்கார சதகம், வெராக்கிய சதகம், நீதி சதகம் என்னும் சதக நூல்களைப் படைத்துள்ளார். தமிழின் முதல் சதகம் கி.பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில்தான் படைக்கப் பட்டுள்ளது; அதுவே கார் மண்டலச் சதகம்.

“பயிலும் ஓர் பாட்டால் நூறு உரைப்பதையே” சதகம் என்றனர். பாடல்கள், சதக நூல் தலைப்பை உள்ளடக்கி வருமாறு பாடப்படுவது சதக மரபு. தண்டலையார் சதகத்தில் மட்டில் ‘தண்டலை’ என்னும் சொல் இடையில் வரப் பாடப்பட்டுள்ளது. தமிழ் சதகங்களுக்கு நூலாசிரியர் பெயர் தலைப்பாகச் சூட்டப் படுவதில்லை.

கார் மண்டலச் சதகமும், கொங்கு மண்டலச் சதகமும் கதைச் சதகங்கள்.

கந்த புராணச் சதகமும், இராமயணச் சதகமும் வாழ்த்துச் சதகங்கள்.

மண்டலச் சதகங்கள் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பிலும், இறை வாழ்த்துச் சதகங்கள் கலிவிருத்த யாப்பிலும், உலகியலை விளக்குவன ஆசிரிய விருத்தத்திலும் அமைந்திருப்பதை அறிய முடிகிறது.

புராணச் செய்திகளும், சோதிடம், நட்சத்திரப் பலன், கடவுளர் புகழ், மக்களிடம் காணப்படும் பல்வேறு மூட நம்பிக்கைகளை அப்படியே வெளிப்படுத்துவனவாக சதகங்களின் உட்பொருள்கள் உள்ளன.

“பாட லொரு நூறுநாடி

நன்னயம தாகப் படித்தபேர் கேட்டபேர்
நாடொறுங் கற்ற பேர்கள்

ஞானயோ கம்பெறுவர் பதவியா வும்பெறுவர்

நன்முத்தி யும் பெறுவர்” என்னும் குமரேச சதகப் பாடல் மூட நம்பிக்கைக்கு உரமிடுவதைக் காணலாம். இதே குமரேச சதகம் :-

“எழுத்தசைகள் சீர்தளைக் காட்டுதொடைகள் சிதையா
திருக்க வேண்டு மப்பா” என்று தொடங்கி,

“பழுத்துள முவந்தோசை யுற்றுவரல் வேண்டும்
படிக்குமிசை கூடல் வேண்டும்

பாங்காக வின்னவை பொருந்திடச் சொற்கவிதை

பாடிற் சிறப்பென்பர் காண்” என்று சிறப்பான கவிதை எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதையும் கூறுகிறது. சதகங்களை வாய்விட்டுப் படித்தால் ஒசை இன்பம் பெறலாம்.

பிள்ளைத் தமிழ்

பிள்ளைத் தமிழ் சிற்றிலக்கிய வகையுள் ஒன்றாகச் சேர்க்கப் பட்டிருந்தாலும், இது பிற இலக்கியங்களைப் போன்று காலத்தால் பிற்பட்டதன்று. சிற்றிலக்கியங்களிலேயே மிகத் தொன்மையானதும், தொடர்ந்து படைக்கப் பட்டு வருவதும் பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியமே!

பிள்ளைத் தமிழ் அரசனையோ, தலைவனையோ அல்லது படைப்பாளியின் நம்பிக்கைக்குரிய இறைவனையோ குழந்தையாக எண்ணிக் கொண்டு அக்குழந்தையின் முதல் மூன்று மாதங்கள் தொடங்கி, இருபத்தோராம் மாதம் வரை பத்துப் பத்துப் பருவங்களாகப் பகுத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு பருவத்துக்கும் பத்துப் பத்து விருத்தப் பாக்களாகப் பாடுவது பிள்ளைத் தமிழ்.

முதல் பருவம்	காப்புப் பருவம்	3-ஆம் திங்கள்
2-வது பருவம்	செங்கிரைப் பருவம்	5-ஆம் திங்கள்
3-வது பருவம்	தாலப் பருவம்	7-ஆம் திங்கள்
4-வது பருவம்	சப்பாணிப் பருவம்	9-ஆம் திங்கள்
5-வது பருவம்	முத்தப் பருவம்	11-ஆம் திங்கள்
6-வது பருவம்	வருகைப் பருவம்	13-ஆம் திங்கள்
7-வது பருவம்	அம்புலிப் பருவம்	15-ஆம் திங்கள்

மேற்குறித்த ஏழ பருவங்களும் ஆண்பாற் பிள்ளைக்கும், பெண்பாற் பிள்ளைக்கும் பொதுவானவை.

ஆண்பாற் பிள்ளையின்,

8-வது பருவம்	சிற்றில் இழைத்தல்	17-ஆம் திங்கள்
9-வது பருவம்	சிறுபறை முழக்கப் பருவம்	19-ஆம் திங்கள்
10-வது பருவம்	சிறு தேர் உருட்டல்	21-ஆம் திங்கள்
	பெண்பாற் பிள்ளைக்கு	
8-வது பருவம்	நீராடல்	36-ஆம் திங்கள்
9-வது பருவம்	அம்மானை	60-ஆம் திங்கள்
10-வது பருவம்	ஊசல்	84-ஆம் திங்கள்

காப்புப் பருவத்தில் காக்கும் கடவுள் எனப்படும் திருமாலைப் பாட வேண்டும் என்று பன்னிரு பாட்டியல் கூறினாலும், படைப்பாளிகள் அவரவர் விருப்பத்திற்குகந்த கடவுளையே பாடியுள்ளனர்.

பிள்ளைத் தமிழ், பத்துப் பத்தாக நூறு பாடல்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற பொது விதியை மீறிச் சிவந்தெழுந்த பல்லவராயன் பிள்ளைத் தமிழ், ஏழ ஏழ பாடல்களாகவும், செழுங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ் ஐந்து ஐந்து பாடல்களாகவும், பழனிப் பிள்ளைத் தமிழ் மூன்று மூன்று பாடல்கள் உடையதாவும் பாடப்பட்டுள்ளன. வரையறையினரிப் பதினொரு பருவங்களாக ஆண்டாள் பிள்ளைத்தமிழும், பன்னிரண்டு பருவங்களாகச் சிவகாமியம்மைப் பிள்ளைத் தமிழும் பாடப்பட்டுள்ளன. இந்த இலக்கியத்திற்குத் தோற்றுவாயமைத்துக் கொடுத்தவர் பெரியாழ்வார். அவர் தான் முதன் முதலாகக் கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பாடியவர்.

கிடைத்துள்ள பிள்ளைகள் தமிழ் நூல்களுள் மிகத் தொன்மையானது ஒட்டக் கூத்தரின் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பிள்ளைக் கூத்து தமிழே! சிறப்பாகப் பேசப்படுவன குமரகுருபரரின் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைக் கூத்து தமிழ் மற்றும் முத்துக் குமாராசாமி பிள்ளைக் கூத்து தமிழ் இரண்டுமாகும்.

பகழிக் கூத்தரின் திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைக் கூத்து தமிழ், ‘பெரிய தமிழ்’ என்றே பாராட்டப் பட்டது.

“கத்தும் தரங்கம் எடுத்தெறியக்

கடுஞ்சூல் உளைந்து வலம்புரிகள்

கரையில் தவழ்ந்து வாலுகத்தில்

கான்ற மணிக்கு விலையுண்டு” என்று தொடங்கி,
“கொத்தும் சுமந்த பகஞ்சாலிக்

குளிர்முத் தினுக்கு விலையுண்டு;

கொண்டல் தருநித் திலந்தனக்குக்

கூறுந் தரமுண் டுங்கனிவாய்

முத்தந் தனக்கு விலையில்லை

முருகா! முத்தந் தருகவே!

முதல்வா! முத்தந் தருகவே!” என்று முடிகிறது பாடல். இது திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைக் கூத்து தமிழ் பாடல் இனிமைக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

பிள்ளைக் கூத்து தமிழ் நூல்கள் முந்நாறுக்கும் மேல் படைக்கப் பட்டுள்ளன.

தூது இலக்கியங்கள்

சிற்றிலக்கியங்களில் தொன்மை வாய்ந்தது தூது. தூது என்பது தனி வாழ்க்கையிலும், அரசு செயல்பாடுகளிலும் மிகப் பழங்காலத் தொட்டே இயன்று வருவது. இலக்கியங்களில் தூது என்பது வேறு, தூது இலக்கியம் என்பது வேறு. புறநானுற்றிலும் அரசியல் தூதுச் செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன. பெரும் புராணங்களில் புறத் தூதுக்கும், அகத் தூதுக்கும் சிறப்பான இடம் உண்டு.

“இவ்வே, பீலியணிந்து மாலை குட்டிக்
 கண்டிரன் நோன்காழ் திருத்திநெய் யணிந்து
 கடியடை வியன்நக ரவ்வே அவ்வே
 பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைத்து
 கொல்துறைக் குற்றில மாதோ என்றும்
 உண்டாயின் பதம் கொடுத்து
 இல்லாயின் உடன் உண்ணும்
 இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
 அண்ணலெம் கோமான் வைந்நுதி வேலே” (-புறம். 9-)

) என்று ஒளவையார் பாடிய பாடாண் தினை, மங்கலத்துறைப் பாடல் புறத் தூதுக்கு நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாகும். அகத்துறை இலக்கியங்களில், பாங்கனும், பாங்கியும் தூது சென்றதற்கு ஏராளமான அகச் சான்றுகள் உள்ளன. தலைவனுக்காகவும், தலைவிக்காகவும் நிகழ்ந்த காதல் தூதுகள் எத்தனை! எத்தனை! பாரதத்தில் கிருட்டினன் தூதும், இராமயணத்தில் அனுமன் தூதும் மறக்க முடியாதவை.

புறத் தூதில் மாந்தர் மட்டுமே இடம் பெற, அகத் தூதில் அன்னம், மயில், கிளி, மேகம், குயில், நெஞ்சு, தென்றல், வண்டு எனப் பிறவும் தூதாக விடுக்கப் பட்டுள்ளன. ‘காதலுக்குக் கண்ணில்லை’ என்பது அண்மைக் கால மொழி. ஆனால், காதல் உயர்தினை, அஃறினை என்ற வேற்றுமை கூட அறியாதது என்பதுதான் பண்டைய வழி. இடைக்காலப் புலவர்கள் இன்னும் முன்னேறிப் பணம், தமிழ், புகையிலை, நாரை, நெல், மான் என்பனவற்றோடமையாது, இவற்றையெல்லாம் ஏளனம் செய்வது போல் செருப்பைக் கூடத் தூதுப் பொருளாக்கிப் பாடியருக்கிறார்கள். இவற்றை முறைப் படுத்தும் முயற்சியாகத் தானோ என்னவோ,

“கேட்குந போலவும் கிளக்குந போலவும்

அஃறினை மருங்கினும் அறையப் படுயே” என்று இலக்கணம் வகுத்தார் நன்னூலார்.

இலக்கண விளக்கமும் இதை ஏற்று,
 “பயிலதருங் கலிவெண்பாவி னாலே
 உயர்தினைப் பொருளையும் அஃறினைப் பொருளையும்
 சந்தியில் விடுத்தல் முந்துறு தூது” என்று விதி செய்துள்ளது.

தூது இலக்கியங்கள் கவிவெண்பாவால் தான் பாடப்பட வேண்டும் என்ற விதிக்கிணங்கப் படைக்கப் பட்டது தான் தமிழ் விடு தூது. பலராலும் எடுத்தாளப்படும்,

“இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர்

விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்” என்னும் தமிழ் மொழியின் மேன்மையைப் பாடும் அடிகளால் அறியப்பட்ட தூது இலக்கியம் ‘தமிழ் விடு தூது.’

தமிழ்ப் பற்றோடு சிவநெறிப் பற்றும் விளங்கப் பாடப்பட்ட நூலிது. சிவபெருமானின் திருவிளையாடல்கள் இந்நூலில் பேசப்படுவதாலும் இத்தூது பெயர் பெற்றது. படைத்தவர் பெயரும், காலமும் அறியப் படாத நூல் வரிசையுள் அடங்குவது தமிழ் விடு தூது. வட சொற்கள் பெருமளவில் விரவிவரப் பாடப்பட்டுள்ளது. குறட் கருத்துக்கள் மட்டுமின்றி அடிகளும் முழுமையாக ஆங்காங்கே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

“காணாதான் காட்டுவான் தான்காணான்; காணாதான் கண்டானாம் தான்கண்ட வாறு” (குறள்-849) என்னும் குறளின் முதலடியைத் தமிழ் விடு தூது :-

“காணாதான் காட்டுவான் தான் காணான் கண்ணெதிரே நாணாது இராதே நவிலாதே” (அடி-188) என்று பாடுகிறது. அவ்வாறே,

“தாமின் புறுவது உலகின் புறக்கண்டு காழுவர் கற்றறிந் தார்என்னும் - மாமகிமை” (அடி-196) என்று நடக்கிறது இத்தூதுப் பாடல்.

களப்ப நாயக்கன் விறலி விடு தூதுப் பாடல் நடையை நினைவுட்டும் அடிகளும் உள்ளன.

“பஞ்சிபடா நூலே; பலர்நெருடாப் பாவே; கீண்டு எஞ்சிஅழுக் கேறா இயற்கலையே” என்னும் நயமான அடிகள் இத்தூதைப் படிக்கத் தூண்டுகின்றன.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியச் செய்திகள் நூலில் ஆங்காங்கே விண்மீன்களைப் போல் கண் சிமிட்டுகின்றன.

“ஏற்பழுதல் முப்பதெழுத் தாய்ச்சார்பு இருநூற்று நாற்பது எழுத்தாய் நனிபிறந்தாய்” என்று தமிழ் எழுத்துக் கணக்கும் பாடப்பட்டுள்ளது. நூலின் இணையடி நாற்பத்தெட்டு தொடக்கம், நூல்கள், பா வகைகள், அணிகள் என இலக்கண, இலக்கிய அறிமுகமே செய்கிறது இந்நூல்.

எல்லாவற்றுக்கும் வடமொழியே மூலம் என்னும் வல்லாண்மைச் சொல் முறிக்கும் நூலாசிரியர் துணிபும் போற்றத் தக்கது.

“வடமொழியில் வேத வசனமே ஈசர்

திடமொழியாம் என்பர் சிலரே” என்று சுட்டிக் காட்டி

“ஆதிக்கண் வையையில்வே தாகமத்தைத் தாபித்தாய் சோதிக்கின் ஏடகமே சொல்லாதோ?” எனப் பதிலுரைக்கிறார்.

காலத்தால் பிந்திய படைப்பாகத் தோன்றும் இத்தாது நூல் எனிய நடையில் உள்ளது.

‘அன்னம் விடு தூதை’ அல்லி மரைக்காயரும், ‘செருப்பு விடு தூதை’ நாராயணசாமி ஐயரும், ‘பணம் விடு தூதை’ச் சரவணக் கவிராயரும், ‘புகையிலை விடு தூதை’ச் சீனி சக்கரைப் புலவரும், ‘தத்தை விடு தூதை’ச் சரவண முத்துப் பிள்ளையும் வேறு பலரும் ஏற்தாழ அறுபதுக்கும் குறையாமல் தாது இலக்கியங்கள் படைத்துள்ளார்கள்.

குறத்திப் பாட்டு

தலைவன், கடவுள், மன்னன் மூவருள் ஒருவரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்படுவது குறவஞ்சி. இதில் ஆசிரியப்பா, வெண்பா, தரவு, கொச்சகம், சிந்து, கண்ணி ஆகிய பாவினங்கள் இடம் பெறும்.

நாடகப் பாங்கில் அமையப் பெறும் இதில், காப்பியத்திற்குரிய உறுப்புகள் அனைத்தும் இடம் பெற்றிருக்கும். குறத்தி தலைவியின் கையைப் பார்த்துக் குறி சொல்வது இதன் கருப் பொருள். இதன் மொழி நடை இலக்கிய நடை போலன்றி, வழக்குச் சொற்களைக் கொண்டிருக்கும்.

குறவஞ்சி நூல் பெயர்கள் பொதுவாகத் தலைவன், தலைவி பெயரைக் கொண்டோ, அவர் தம் ஊர்ப் பெயரைக் கொண்டோ அமையும். சர்பேந்திரர் குறவஞ்சியும், அர்த்த நாசீஸ்வரர் குறவஞ்சியும் தலைவன் பெயரால் அமைந்தவை. மீனாட்சியம்மைகுறம் என்பது தலைவி பெயரால் அமைந்தது. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியும், திருவாரூர்க் குறவஞ்சியும் ஊர்ப் பெயரால் அமைந்தவை. குமர குருபர தேசிகரின் ஞானக் குறவஞ்சி சிறப்பான படைப்பு.

குறவஞ்சி நூல்களுள் திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி எடுப்பானது. இது குற்றாலத்தை அடுத்துள்ள மேலகரம் சிற்றுரைச் சார்ந்த திரிகூடராசப்பக் கவிராயரால் இயற்றப் பட்டது. இவர் 18-ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையை ஆண்ட முத்து விசயரங்க சொக்கவிங்க நாயக்கர் காலத்தவர். இந்நூல் அரங்கேற்றத்தின் போது, மன்னன் கவிராயருக்குக் குறவஞ்சி மேடு என்னும் நிலப் பகுதியையும், பொருளையும் கொடுத்துப் பாராட்டினான். இந்நூல் குறவஞ்சித் தமிழ், குறவஞ்சி நாடகம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

இது திருக்குற்றாலத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள குற்றால நாதரினையான வசந்தவல்லியைத் தலைவியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டுள்ளது.

மலைவளம் கூறும் பாடலான “வானரங்கள் கனி கொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சும்” என்னும் பாடல், பாட நூலில் இடம் பெற்றுப் பலரும் அறிந்து சுவைத்ததாகும்.

பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கம்பர் பாடிய சோழக் குறவஞ்சி முதல் மாம்பழக் கவிச் சிங்க நாவலரின் வேங்கடசாமி நாயகர் குறவஞ்சி முடிய ஜம்பத்து நான்கு குறவஞ்சி நூல்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

கோவை

பிரபந்த வகைகளுள் ஒன்று கோவை. பாடல்கள் தொடர்பு அறுபடாமல் சிலம்பு காப்பியம் போல், அகப் பொருள் துறைகள் அடுக்கி வர நானுறு கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களால் இயற்றப்படுவது கோவை.

மாணிக்க வாசகரின் திருக்கோவை எனப்படும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவை தான் கோவை இலக்கியத்தில் மிகச் சிறப்பானதாகப் போற்றப்படுகிறது. இதற்குத்து வைத்து என்னப்படுவது தஞ்சை வாணன் கோவை.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் தென்காசி வட்டத்திற்குட்பட்ட ஒரு பகுதி, பண்டு மறை நாடு என்றழைக்கப் பட்டது. அங்குள்ள தஞ்சையில் வாழ்ந்த வாணன் என்பவனைத் தலைவனாகக் கொண்டு பொய்யா மொழிப் புலவர் தஞ்சை வாணன் கோவையைப் படைத்துள்ளார்.

இப்புலவரின் காலத்தைக் கி.பி. ஒன்பது, பன்னிரண்டு மற்றும் பதினாறாம் நூற்றாண்டு எனப் பலவாறாகக் கூறுகின்றனர். கல்வெட்டாய்வறிஞர் தி.வ. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பொய்யா மொழிப் புலவர் கி.பி. 1268 முதல் கி.பி. 1311 வரை பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி புரிந்த முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்கிறார்.

பொய்யா மொழிப் புலவரைத் தஞ்சையை அடுத்துள்ள கண்டியூரில் வாழ்ந்திருந்த சீநக்கன் என்ற கொடையாளர் புரந்து வந்ததாக அறியப்படுகிறது. சீநக்கன் இறந்தபோது, அவன் பால் நட்பு கொண்டிருந்த பொய்யா மொழிப் புலவரும் தீபாய்ந்து உயிர் துறந்தார் என்பதும் ஒரு செய்தி.

நாற்கவிராச நம்பியின் அகப் பொருள் விளக்கத்தை ஒட்டி இந்நால் படைக்கப் பட்டுள்ளது. இதற்குக் குன்றத்தார் அட்டாவதானம் சொக்கப்ப நாவலர் சிறப்பான உரை வகுத்துள்ளார்.

பாட்டுடைத் தலைவனான வாணன், பாண்டி மன்னன் முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனுக்குப் படைத் தலைவனாக இருந்து சேர, சோழ மன்னர்களோடு போரிட்டவன் என்பது திரு பண்டாரத்தாரின் ஆய்வுக் கூற்று.

திருவருட்பாவை அடுத்துத் தமிழுக்கு வளமும், மாந்த நேயத்திற்கு உரமும் சேர்த்தவர் இராமலிங்க அடிகள்.

சிதம்பரத்தை அடுத்துள்ள மருதூரில் இராமையா பிள்ளை சின்னம்மாள் இணையரின் மகனாக 1823-இல் பிறந்து 1874 வரை உலவிப் புகழோளியில் கலந்தவர்.

சென்னையும், கடலூர் மாவட்டம் கருங்குழியும் இவர் வாழ்ந்த மண். இளமையிலேயே உரையாற்றும் நாவளமும், தமிழில் கவிபாடும் பா வளமும் பெற்றவர்.

மனுநீதிச் சோழன் வரலாறு இவரால் ‘மனுமுறை கண்ட வாசகம்’ என்ற உரை நடை நூலாயிற்று. கண்ணுடை வள்ளலின் ஒழிவிலொடுக்க நூலின் சிறப்புப் பாயிர விரிவுரையையும், சிவநேச வெண்பா, நெஞ்சறிவறுத்தல், மாகாதேவ மாலை, இங்கித மாலையையும் படைத்துள்ளார்.

இவருடைய திருவருட்பாப் பாடல்கள் ஆறு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. விருத்தம், வெண்பாக்களோடு இசைப்பா, (கீர்த்தனை) சிந்து, கும்மி, கண்ணிகரும் இவர் ஆண்டதால் சிறப்புப் பெற்றன.

வடலூரில் சத்திய ஞான சபையையும், சத்திய தருமச் சாலையையும் ஏற்படுத்தி உயிரிரக்கக் கோட்பாட்டைப் பரப்பிட வழி செய்தவர். பசிக்கு உணவிடலே பல அறங்களிலும் சிறந்தது எனப் பரப்புரை செய்ததோடு, நிலைத்த ஏற்பாடும் செய்தவர்.

தொடக்கத்தில் பல தெய்வ வழிபாட்டினராக இருந்தாலும் பின்னர்த் தேர்ந்து தெளிவு பெற்றுச் சிறு தெய்வ வழிபாட்டைக் கண்டித்தார்.

‘வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்’ என்னும் அடி வள்ளலாரின் உயிரிரக்க உள்ளத்துக்கோர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

“கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக் கொண்டாடும் கண்முடி வழக்கமெலாம் மண்முடிப் போக” என்று பாடிய வள்ளலார், சங்கராச்சாரியார் “சமற்கிருதமே எல்லா மொழிக்கும் தாய்மொழி” என்று கூறியபோது, தாய்மொழி ஒன்று உண்டானால் தந்தை மொழி என்றொன்றிருக்க வேண்டுமே, தமிழே அனைத்து மொழிகளுக்கும் தந்தை மொழி என்று பதிலளித்த மொழிப் பற்றாளர் வள்ளலார்

திருப்புகழ் என்னும் சந்த விருத்தப் பாடல் நூலைப் படைத்தவர் அருணகிரி நாதர். பதினெந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் திருஅண்ணாமலையில் பிறந்தவர். முருகன் மீது அளவற்ற ஈடுபாடு கொண்டு முருகன் திருக்கோயில்களுக்கு எல்லாம் சென்று துதி பாடியவர். கந்தர் யமக அந்தாதி, கந்தர் அனுபுதி, கந்தர் அலங்காரம் ஆகியவை இவர் படைப்புக்களே!

திருப்புகழில் 1307 விருத்தங்களில் 1008 சந்த வேறுபாடுகள் உள்ளதாகப் புலவர்கள் போற்றுகின்றனர்.

சர்வசமய சமரச கீர்த்தனம், பெண்மதி மாலை பாடல் நூல்களையும், பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரி என்ற பெருங்கதை நூல்களையும் படைத்த வேதநாயகம் பிள்ளை மாயூரத்தில் மாவட்ட ‘முன்சீப்’ என்ற உரிமையியல் மன்ற நடுவராகப் பணியாற்றியவர். நீதி நூல்களும் எழுதியுள்ளார்.

‘இரட்சன்ய யாத்திரிகம்’ என்னும் காவியத்தைப் படைத்துக் கிறித்துவக் கம்பர் என்ற பெயர் பெற்றவர் எச்.ஏ.கிருட்டிணப் பிள்ளை. இந்தால் ஆங்கிலத்தில் ஜான் பனியன் என்பாரின் துறக்கப் பயணம் என்பதன் தமிழாக்கமாகும்.

சீகாழி அருணாசலக் கவி தமிழுக்கு இராம நாடகம், அசோகமுகி நாடகம், சீகாழிக் கோவை, சீகாழிப் புராணம், அனுமார் பிள்ளைத் தமிழ் முதலான நூல்களைப் படைத்தனித்தவர்.

திரிசிரபுரம் பெரும்புலவர் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையைக் கவிமேகம் என்னும். அவரளவு விரைந்து பாடும் ஆற்றல் பெற்ற புலவர்களைக் காண்பதறிது. சிற்றிலக்கிய வகையில் பல புராணங்களைப் பாடிக் குவித்தவர் இவர். ஆனால் இவர் புலமையும், படைப்புகளும் அறிவியல் வளர்ந்த நிலையில் இற்றை நாள் மக்களுக்குப் பயனற்றவை போலாகி விட்டன. இவருடைய மாணவர் உ.வெ.சா. என்பதே இன்று இவரை நினைவு கூறச் செய்கிறது.

உ.வெ.சாமிநாதரின் தமிழ்ப்பணி காலத்தை வென்று நிலைத்தது. பழந்தமிழ் நூல்கள் முற்றும் அழிந்து விடாமல் காத்த பெருமை இவரையே காரும். ஓலைச் சுவடிகளில் ஒடுங்கிக் கிடந்த இலக்கிய ஒளி, அச்சேறிப் பரவச் செய்தவர். தனது ஆசான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் வரலாறு, புதியதும், பழையதும், கண்டதும் கேட்டதும், நினைவு மஞ்சரி ஆகிய உரைநடை நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

வந்தவர் வளர்த்த தமிழ்

தமிழிலக்கிய வரலாறு எழுதிய அறிஞர் பெருமக்கள் காலத்தால் நூல்களை வகைப்படுத்திச் செய்திகளைத் தொகுத்தார்கள். அரசியல் வரலாறும், மொழி வரலாறும் மல்லிகைக் கொடிகளைப் போல் பின்னிப் பின்னைந்தவை. ஒன்றை ஒதுக்கி வைத்து மற்றொன்றை மட்டில் தெளிவு பெறக் கூறுவதென்பது இயலாது. எனவே தான் இசுலாமியர்களின் தமிழ்ப் பணிகளையும், கிறித்துவர்களின் தமிழ்த் தொண்டையும் தனித் தலைப்பில் எழுதினார்கள்.

புதுமை, முன்னேற்றம், புரட்சி என்னும் சொற்களை அவற்றுக்குரிய ஆழ அகலப் பொருளுக்கேற்பப் பயன்படுத்தும் முறையறியாதவர்கள் சாதிப் பெயரால் கூட இலக்கியங்களை அறிமுகப் படுத்துகின்றனர். மொழியை முதன்மையாகக் கொண்டு இலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்துவதே முறையாகும்.

தமிழ்நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றுக்கேற்ப, இலக்கியம் வளர்ச்சி கண்டிருப்பதைக் கற்றார் அறிவர். ஆண்டவர்களின் தன்மைக்கேற்றாற் போன்றே இலக்கிய வளர்ச்சியும் தளர்ச்சியும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சமயப் பணிக்காகத் தமிழகம் வந்த ஐரோப்பியர்கள், கடமை உணர்வோடு தம் பணிசிறக்க, நோக்கம் நிறைவேற ஏற்ற நுட்பங்களை ஆய்வு நீட்டித்தனர். சமன்த்தையும், பெளத்தத்தையும் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் வெற்றி கொண்ட முறை, கருவி, களம் ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு தம் பணியைத் தொடங்கினார்கள். காலப் போக்கில், கடமைக்காகக் கற்றது காதலாகவே மலர்ந்து விட்டது. தமிழின் இனிமையும், அருமையும் அவர்களை ஆட்கொண்டன.

தமிழ்க் காதலர்களான மேலை நாட்டறிஞர்களின் படைப்புப் பணியைப் பார்ப்போம்.

உள்ளது உள்ளபடி எப்படி என்பது பொதுவாக மக்களிடமும், சிறப்பாகத் தமிழர்களிடமும் எடுப்பாது. கற்பனை, மிகை, தோற்றப் பொலிவு, ஆசை காட்டல் இவற்றின் வழியாகத் தாம் அவர்களின் நெஞ்சைச் செல்லுதலும் பெற்றவர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

இராபர்ட்-தெ-நோபிலி :

இத்தாலி நாட்டவரான இவர் சி.பி. 1577 முதல் 1656 வரை வாழ்ந்தவர். மதமாற்றப் பணிக்காக வந்தவர் தன்னை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகத் தத்துவ போதகரானார். தமிழர்களால் மிக உயர்ந்தவர்களாக மதிக்கபட்ட இந்து சமயத் தலைவர்களைப் போல் பார்ப்பனக் கோலம் கொண்டார். காலில் குறடு, கழுத்தில் மாலை, காதில் கடுக்கன், மார்பில் சந்தனம், மழித்தல் என்று கோலத்தை மாற்றிக் கொண்டு ஏசு மதம் இங்கே வேர் பிடிக்கக் கருவாகவும், எருவாகவும் இருந்தவர். எங்கோ பிறந்தவர் தமிழகத்தில் மதுரையில் வாழ்ந்து மயிலாப்பூரில் 1656-இல் மண்ணின் மைந்தரானார். மறைந்தும் மறவாதவரானார்.

ஏசுநாதர் வரலாறு, ஞானோபதேசக் காண்டம், மந்திர மாலை, ஆத்தும நிரணயம், தத்துவக் கண்ணாடி, ஞான தீபிகை, நீதிச்சொல் முதலான நூல்களைப் படைத்துத் தமிழை வளப்படுத்தினார். தமிழ்-போர்ச்சுகீசிய அகராதியையும் படைத்துள்ளார்.

வீரமா முனிவர் :

இவரும் இத்தாலி நாட்டில் பிறந்து, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தவர். கான்சுடான்டின் சோசப் பெச்சி (Constantine Joseph Beschi) வீரமா முனிவரானார். மதுரையில் விறலி விடு தூது படைத்த சுப்ர தீபக் கவிராயரிடம் தமிழ் கற்று நூல் படைக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றார்.

பன்மொழிப் புலவரான இவருக்கு உலகச் செம்மொழிகளான கிரேக்கம், இலத்தீன், எபிரேயம், சமற்கிருதம், தமிழ் ஆகியவற்றோடு தெலுங்கும் தெரியும்.

தமிழின் எகர ஏகாரத்திற்கும், ஒகர ஓகாரத்திற்கும் குறி வேறுபாட்டை மிகச் சிறு மாற்றத்தின் மூலம் இறக்கக் கோடிட்டு ஏகாரமாகவும், சீழே சுழித்து ஓகாரமாகவும், ஒற்றைச் சுழி கொம்பு குறிலுக்கும், இரட்டைச் சுழியை நெடிலுக்கும் என்று ஒப்பனை செய்து உதவினார். எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தில் பெரியாருக்கும் மூத்த பெரியார் இவர். நெட்டெழுத்துக் குறியாக, உயிர்க் குற்றெழுத்தின் மேல் குந்தியிருந்த புள்ளியை இறக்கி விட்டவர் இந்த முனிவர்.

சதுரகராதியைச் சமைத்து விருந்து வைத்தவர். உரைநடை உலா வராத காலத்தில் பரமார்த்த குரு கதையைப் படைத்து உதடுகளை மலர்த்தி-சிரிப்பொலியைச் சிந்த வைத்தவர். தேவமாதா மீது திருகாவலூர்க் கலம்பகழும், அடைக்கல மாலை, அன்னை அழுங்கல் அந்தாதி, போர்த்துக்கீய வேத சாட்சியான கித்தேரியம்மாள் மீது அம்மானை முதலான சிற்றிலக்கிய வகைகளையும், கலிவெண்பாவோடு, தமிழ்ச் செய்யுள் தொகை தொன்னால் விளக்கம் என்னும் ஐந்திலக்கண நூலையும் எழுதித் தமிழுக்கு அணி செய்தார். போர்த்துக்கீயம் - தமிழ் - இலத்தீன் அகராதி மற்றொரு படைப்பு.

இலக்கியத் துறையில் இவர் தொடாத துறையே இல்லை எனத்தக்க வகையில் உலகப் பொது மறையான திருக்குறளின் முதலிரு பால்களையும் இலத்தீனில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். முனிவரானதால் இனபத்தைத் தவிர்த்தார் போலும்.

குசையப்பரின் வரலாற்றைத் தேம்பாவணிக் காவியமாகப் படைத்துப் புலமையைப் புலப்படுத்தினார். இது மூன்று காண்டங்கள், ஆறு படலங்களில் 3615 விருத்தங்களைக் கொண்ட நூல்.

சீகன் பால்கு :

தமிழ் நாட்டில் கிறித்துவர்களில் ஒரு பிரிவான புராட்டஸ்டண்ட் மதத்தைப் பரப்பச் செருமனியிலிருந்து 1706-இல் தரங்கம்பாடிக்கு வந்தவர் இவர். அச்சு இயந்திரத்தைத் தமிழர்க்கு அறிமுகப் படுத்தியவர் சீகன் பால்கு. கிறித்துவ வேதமான பைபிளைத் தமிழாக்கித் தந்து படிக்கச் செய்தவர். தமிழ்-இலத்தீன் அகர முதலியும், தமிழ்-இலத்தீன் ஒப்பாய்வு நூலும் இவர் தமிழுக்குக் கொடுத்த அன்பளிப்புகளே!

போப்பையர் :

ஆங்கிலேயரான இவர் ஐ.டி.போப் என அறியப்பட்டவர். சமயப் பணிக்காகத் திருநெல்வேலி, தஞ்சாவூர், உதகை முதலான இடங்களில் வாழ்ந்தவர். திருக்குறள், திருவாசகம் மற்றும் நாலடியார் நூல்களை மொழி மாற்றி ஆங்கிலத்திற்கு அறிமுகம் செய்தவர். புறநானாறு, புறப்பொருள் வெண்பா மாலை ஆகியவற்றில் தேர்ந்த பாடல்களையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

தொகை நூலாகத் தமிழ்ச் செய்யுள் கலம்பகத்தை வெளியிட்டுள்ளார். உரைநடை நூலாக இங்கிலாந்து நாட்டு வரலாற்றைப் படைத்துள்ளார்.

இவர் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றித் தமிழின் பெருமையை உலகரங்கில் பரவ வழி செய்தார். தன் கல்லறையில் தன்னை ஒரு தமிழ் மாணவன் என்று குறிக்க வேண்டும் என்று விரும்பிய ஆங்கிலேயர்.

காலடு வெல் ஜெயர் :

மொழிப் பற்றும், போராட்ட உணர்வும் கொண்ட நாடான அயர்லாந்திலிருந்து 1889-இல் தமிழகம் வந்தவர். திருநெல்வேலி மாவட்டம் இடையன்குடியில் தங்கிச் சமயப் பணியைத் தொடங்கி, மக்கள் தொகை குறைவாக இருந்த அந்தக் காலத்திலேயே தனியாளாகவே ஓர் இலக்கம் மக்களைத் தம் சமயமான கிறித்து மதத்திற்கு மாற்றிக் காட்டியவர்.

தனித்தியங்கும் வல்லமைப் பெற்ற மொழி தமிழ் என்பதைத் தம் ஓப்பிலக்கண நூலால் மெய்ப்பித்து, உலகரங்கில் நம் தாய் மொழியின் பெருமையை உயர்த்தில் தூக்கி நிறுத்தியவர். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தை ஆய்ந்தறிந்து அறிமுகம் செய்தவர்.

ஆங்கிலத்தில் திருநெல்வேலி வரலாற்றை எழுதினார். நற்கருணைத் தியான் மாலையும், தாமரைத் தடாகமும் இவருடைய படைப்புக்களே!

இரேனியுஸ் ஜெயர் :

கி.பி. 1790 - 1838-இல் வாழ்ந்த இவர் செருமானியர். பாளையம் கோட்டையில் சமயப் பணியாற்றியவர். வேத உதாரணத் திரட்டு என்னும் உரைநடை நூலைப் படைத்தவர். எல்லிக் துரை :

சென்னையில் மாவட்ட ஆட்சியராகப் பணியாற்றிய ஆங்கிலேயர். திருக்குறளின் முதல் பதின்மூன்று அதிகாரங்களுக்கு முதன் முதலாக உரை எழுதியவர்.

திரு முத்துசாமிப் பிள்ளையைக் கொண்டு வீரமாழனிவர் வரலாறு படைத்ததுடன், தமிழ்ச் சுவடிகளையும் திரட்டியவர்.

மறையைத் தொழுதோர்க்குப் பெருமை சேர்த்த இலக்கியங்கள்

தமிழர்கள் ஒரே இனமாக அறியப்படுவதற்கு மாறாக இந்து, இசுலாமியர், கிறித்தவர் என மதத்தின் பெயரால் பிரித்துப் பார்க்கப்படுகின்றனர். இந்தக் குறையைக் களையக் கூடிய இலக்கியத்தையும் அப்படி வகைப் படுத்துவது, மறைய வேண்டியதைத் தூக்கி நிறுத்தும் செயலாகவே அமையும்.

தமிழிலக்கியத்திற்கு வளம் சேர்ப்பதில் மதத்தால் பிரித்துப் பார்க்கப்படும் இசுலாமியர்கள் பின் தங்கியவர்கள் அல்லர். ஆனால், அவர்களின் படைப்புகள் எடுத்தாளப்படாததால் மக்களிடையே புழக்கமற்றுப் போய்விட்டன. சிவனிய, மாலிய அடியார்களின் படைப்புக்களைப் போல் அவர்களுடைய படைப்பிலக்கியங்கள் மதம் சார்ந்திருந்தாலும் அவை அவர்களால் இறை வழிபாட்டில் ஆளப்படுவதில்லை. இந்தக் குறையாலேயே இசுலாமியர்களின் இலக்கியங்கள் இருட்டில் வைத்த நூலாக உள்ளன.

இசுலாமியர்களாயினும், கிறித்துவர்களாயினும் அவர்கள் தமிழர்களே! மதம் மாறினாலும் மரபுகளை மறக்காதவர்கள். தமிழிலக்கிய மரபைப் பேணி அவர்கள் படைத்துள்ள இலக்கியங்கள் ஏராளம்.

பஸ்நந்த மாலை :

இசுலாமியர் படைப்புகளில் மூத்தது. அதனால் அதுவும் பாதுகாக்கப் படாமல் விடப்பட்டுள்ளது. அகப்பொருள் நூல்களில் மேற்கோள்களாக எடுத்தாளப் பட்டுள்ள செய்யுட்களே இந்த நூலின் பெயரைக் கூறிக் கொண்டிருப்பவை.

“..... பெருந்

தரங்கத் தியவனர்கள்
அல்லா எனவந்து சத்தியநந்தா
வகை தொழுஞ்சீர்
நல்லார் பயிலும் பழனங்கள்
குழ்தரு நாட்டகமே” என்பது பல்சந்த மாலையில்
இரு பாடல்.

உமறுப் புலவரின் சீறாப் புராணம் பெருமளவு அறியப்பட்ட நூல். முகம்மது நபியின் வாழ்க்கையைப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது. இக்காப்பியம் மூன்று காண்டங்களாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளது. முதலாவது விலாத்ததுக் காண்டம். இதில் 24 படலங்கள் 1240 விருத்தங்கள் உள்ளன.

இரண்டாவது காண்டம் நுபுவவத்துக் காண்டம். இதில் இருபத்தொரு படலங்களில் 1104 விருத்தங்கள் உள்ளன. மூன்றாவது காண்டம் இஞ்ரத்துக் காண்டம். இதில் 47 படலங்களில் 2683 பாடல்கள் உள்ளன.

நூலாசிரியர் கேரளத்தில் கீழக்கரை முத்து வணிகர் நயினார் பிள்ளையின் மகன்.

கம்பனை நினைக்கத் தூண்டும் கவிநடைச் சிறப்பைச் சீறாப் புராணத்தில் காண முடிகிறது. இந்நாலுக்கு மர்வீம் ஏவி.எம்.ஹாஜி, முகம்மது இபுராகீடம் பொருஞ்சுவி பெற்றுக் கலைமாமணி கவி. கா.மு. சௌபி உரை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பாடற் சுவைக்கோர் காட்டு இது :-

“இருவரு மணவறை புக்கி யின்புறப்
பெருகிய மகிதலத் துறைந்த பேரிருள்
வெருவறத் திசைதிசை யொளிப்ப வெவ்விய
பருதிவா னவன்கதிர் பரப்பத் தோன்றினான்?” (கிசரத்துக் காண்டம், பாத்திமா திருமணப் படலம் - பா.194.) இவர் முதுமொழி மாலையையும் பாடியுள்ளார்.

இராம தேவர் யாகோப் சித்தராகிப் பதினேழு நூல்களைப் படைத்துள்ளார். அவர் படைப்பிலிருந்து சுவைக்க ஒரு பாடல் :-

“மெல்லவே ஆண்டவனைக் காட்டு மென்பார்
மேதினியில் பணம்பொன்னுக் காசை வைத்து
நல்லவே சொல்லியிட்டுப் பணம்பி டுங்கி
நலமாக உன்னையவ ரேய்பா ரப்பா!”

வகாரக்களங்கு-300-79.

ஆயிர மசாலா (அ) அதிசய புராணம் என்ற நூலைக் கீழ்க்கரை வண்ணப் பரிமளப் புலவர் கி.பி. 1592-இல் படைத்துள்ளார். இதில் கடவுள் வாழ்த்து உட்பட 1128 பாடல்கள் உள்ளன.

மிகுறாசு மாலை என்னும் காப்பியத்தைப் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆலிப் புலவர் 744 பாடல்களைப் பதினான்கு வகை யாப்பில் பாடியுள்ளார்.

பீர்முகம்மது என்பவர் திருநெறிநீதம் என்ற நூலையும், மதுரை முகம்மது புலவர் மரபில் வந்த முகியித்தீன் புலவரால் சக்குன் படைப்போரும், கனக கவிராயர் கனகாபிசேக மாலை என்னும் காப்பியத்தையும், செய்கு அப்துல் நயினான் திருமணக் காட்சிக் காப்பியத்தையும், பனீ அகமது மரைக்காயர் சின்ன சீறாவையும் படைத்துள்ளார்கள். திருக்காரணப் புராணம், (நாகூரில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள மீரான் சாகிபு வரலாறு) இராச நாயகம், குத்து நாயகம், முகியித்தீன் புராணம், திருமணி மாலை, இறவுல்கூல் படைப்போர், புதூகுஷ் ஷாம், தீன் விளக்கம், முகையித்தீன் புராணம், நாகூர்ப் புராணம், ஆரிபு நாயகம் முதலிய இலக்கியங்கள் இசலாமியப் புலவர்களால் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழன்னைக்குச் சாதி, மதம், இனங் கடந்து சான்றோர் இலக்கியங்களைப் படைத்துக் கடைமையாற்றியுள்ளனர். மீண்டுமொரு இழப்புக்கு இடங் கொடாமல் இவ்விலக்கியங்களைப் படித்துப் பயன் பெற்றுக் காப்பது தமிழர் கடைமை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல் நாளிது வரை எத்தனையோ புலவர்கள் இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளார்கள். அண்மைக்கால இலக்கியப் படைப்பாளிகளைப் பற்றி மக்கள் ஓரளவேனும் அறிந்திருப்பதால், அவற்றைப் பற்றியெல்லாம் இந்நாலில் குறிப்பிடவில்லை. அவை தனி நாலுக்குரிய செய்திகளைக் கொண்டிருப்பதாலும், பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளதாலும் விரிவஞ்சித் தவிர்க்கப் பட்டன.

துணை நால் பட்டியல்

**நாலில் இடம் பெற்றுள்ள இலக்கியங்களோடு
இவையும்**

1. தமிழ் வரலாறு : ரா. ராகவையங்கார்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு, 1979.
2. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,
பாரினிலையம், 1969.
3. பக்திப் பூங்கா : ஜி. எத்திராஜலு,
பக்தன் காரியாலயம், சென்னை-5, 1959.
4. நோக்கு : பேராசிரியர் வெ.ப.கரு. இராமநாதன் செட்டியார்,
முத்தையா நிலையம், சென்னை-84, 1975.
5. கட்டுரை வளம் : முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியம்,
பாரி நிலையம், 1975.
6. வள்ளுவர் இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் :
முனைவர் இ.மு. குப்பிரமணியப்பிள்ளை,
சென்னை மகாண தமிழ்ச் சங்கம், திருநெல்வேலி, 1961.
7. உலக மொழிகள் : முனைவர் அகத்தியலிங்கம்.
8. மலையாள இலக்கிய வரலாறு : பி.கே. பரமேச்வரன் நாயர்.
9. அகப்பொருள் விளக்கம் :
பதிப்பாசிரியர் க. வெள்ளை வாரணனார்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1977.

10. தமிழிலக்கிய வரலாறு - தொல்காப்பியம் :
பதிப்பாசிரியர் க. வெள்ளை வாரணனார்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1977.
11. தமிழிலக்கிய வரலாறு : தி.வெ. சதாசிவ பண்டாரத்தார்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், 1977.
12. வேலாபுரி கருப்பண்ணசாமி சதகம் :
முனைவர் ச.வே. சுப்பிரமணியன்,
மெய்யம்மை பதிப்பகம், காரைக்குடி, 1989.
13. ஒப்பியல் இலக்கியம் : க. கைலாசபதி,
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
14. அயர்லாந்து - என்னுறாண்டு விடுதலைப் போர் :
என். இராமகிருட்டினன்,
சவுத் ஏசியன் புக்ஸ், சென்னை.
15. தமிழ்க் கவிதைகளில் சந்த அமைப்பு :
ஆலந்தூர் கோ. மோகனரங்கன்.
16. தமிழ்க் கடல் அலை ஒசை பரவும் தமிழ் மாட்சி :
பேரா. க. அன்பழகன்,
பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை.
17. ஒப்பியல் நோக்கு : முனைவர் வ.சுப. மாணிக்கம்.
18. சங்கத் தமிழ் : முனைவர் ச. அகத்தியலிங்கம்.
19. பாணினி : முனைவர் கு. மீனாட்சி,
மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
20. இசுலாம் வளர்த்த தமிழ் : முனைவர் ம.மு. உவைஸ்,
உலகத் தமிழாரய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-112.